M.Y.T.H. Inc. má starosti

aneb

Ať žije Glíp

ROBERT ASPRIN

Robert Asprin

Robert (Lynn) Asprin se narodil v roce 1946. Napsal několik samostatných románů, jako je „*Cold Cash War*“, „*Tambu*“, „*Války hmyzu*“ a také „*Ilustrované příběhy Duncana a Malloryho*“. Nejznámější je Bob ovšem svými sériemi: „*Mýtická dobrodružství Aahze a Skeeva*“, romány o *Phulovi*, a nedávno dokončenými romány „*Time Scout*“, které napsal s Lindou Evans. Podílel se s Lynnem Abbeym také na rekordy trhajícím „*Světě zlodějů*“. Nejnovější dílo se jmenuje „*License Invoked*“ a spolupracoval na něm s Jody Lynn Nye. Děj je zasazen do francouzské čtvrti New Orleans, kde v současné době bydlí.

Robert Asprin

M.Y.T.H. Inc. má starosti aneb Ať žije Glíp

PERSEUS 2003

Tento díl je věnován Ericu Del Carlovi

Mému novému kolegovi a příteli, který mě coby spisovatele přivedl zpět, protože mi připomněl, že psaní je veliká legrace a vzrušení, nejen povinnost, které se chce člověk zbavit.

Text copyright ©2002 by Robert Asprin
Published by agreement with the author and
the author's agents, Ralph M. Vicinanza, Ltd.
Cover copyright ©2003 by Petr Bauer
Translation copyright ©2003 by Bc. Helena Emmerová
All rights reserved
Edition ©2003 by Luboš Falout – Perseus

ISBN 80–86481–51–4

Poznámka autora

Patříte-li mezi ty, kteří se s Mýtickými dobrodružstvími setkávají tímto dílem poprvé, možná byste si mohli prostudovat „Kdo je kdo a co je co“ na konci knihy. Pomohlo by vám to dát alespoň nějaký smysl(?) všemu, co se bude dít.

Na druhé straně pokud jste zarytými fanoušky, kteří víceméně trpělivě čekali na tento díl od knihy *Sladké (místy) o životě mýty*, která byla poprvé vydána v roce 1994, dočkali jste se. Už je tomu osm let a pravděpodobně uvažujete o tom, že si celou předešlou knihu přečtete znovu, abyste se dostali do víru děje.

Pro mě to bylo spíše jako sedmnáctiletý běh na dlouhou trať, který začal v roce 1985, kdy jsem se pustil do psaní *M.Y.T.H. Inc. nastupuje aneb Mýtus trochu jinak.*

Přesněji řečeno, prvních šest dílů Mýtických románů bylo napsáno zvlášť, přičemž smlouvu jsem měl původně na jednu knihu, pak opět jednu, pak dvě a dvě knihy díky zvyšující se oblibě série u čtenářů. Tehdy se totiž fantasy / science ficition kombinovaná s humorem považovala za neprodejnou. (Zlomit se to podařilo až sérii Mýtů spolu s VELKOU pomocí Pierse Anthonyho a jeho románů Xanth.) Každopádně původně měli vydavatelé v úmyslu riskovat jen JEDNU humornou knihu. Když se prodávala, rozšířili smlouvu o další kousek. Pak o další dva. Nakonec jsem v roce 1984–85 dostal nabídku na šest svazků, abych mohl v sérii pokračovat. Tehdy jsem si samozřejmě věřil, že napíšu dvě ročně. (Víc se o tom dozvíte v autorově poznámce v knize *M.Y.T.H. Inc. v akci aneb Ztráty nepovoleny*.)

Důležité bylo, že jsem dostal „větší plátno“, abych mohl tvořit. Namísto abych tedy vymýšlel příběhy, které se rozuzlí během jednoho dílu, nebo možná pár prvků přesáhne do dalšího, mohl jsem si vyhrát se šesti díly. Výsledkem toho jsou příběhy a postavy, které se vyskytly v knize sedmé (*M.Y.T.H. Inc. nastupuje aneb Mýtus*

trochu jinak) a také v následujících dílech, kde jsem si tvořil půdu a situace pro další díly.

Zápletka pro díl osmý (*Mýtus nebo mystifikace? aneb Mezi neperfektními Pervekty*) až dvanáctý (tento) se zrodila v dílu sedmém (*M.Y.T.H. Inc. nastupuje aneb Mýtus trochu jinak*) a je vlastně souvislým příběhem rozděleným do jednotlivých románových částí. (No dobrá, *Myšn impasybl aneb Svérázný mýtus* je mírné odbočení, ale to už jsem vysvětlil v předmluvě.) Tento díl se většinou odehrává paralelně s událostmi v knize *Sladké (místy) o životě mýty* (desátý díl) a završuje celé dobrodružství z Possilta / Pervu a okolo královny Bolehlavy.

Zároveň držíte v ruce po dvanácti dílech a třiadvaceti letech poslední nasmlouvanou Mýtickou knihu. Nemohu si pomoci, ale zdá se mi, že jedna éra končí a další začíná.

Byla to dlouhá trať. Doufám, že si ji užijete a uznáte, že stála za to čekání.

Robert Lynn Aspirin
Únor 2002

Předmluva

Krajinou se to šířilo jako stepní požár – od města k vesnici, od kupce k sedlákovi – že jejich kdysi idylické království je nyní pod nadvládou mocného čaroděje, který si zotročil královnu.

I když pro prostý lid nebylo zvykem věnovat příliš pozornosti těm, kteří mu vládli, tím méně kašpařinám a machinacím v palácové politice, tentokrát tomu bylo jinak.

Dokonce i náhodnému pozorovateli bylo jasné, že si čaroděj zahrává s Černou magií. Nezakrytě se spolčil a radil s démony, kterých teď byly chodby paláce plné. Dalším důkazem jeho cizodimenzácké povahy a zálib bylo, že si čaroděj choval jako domácí zvíře zlého draka. Takovou raritu, kterou dokonce i místní ekologové milující zvířata shledali znepokojující. Pro ty, kteří si z existence magie a jiných nadpřirozených sil nic nedělají, tu byly děsivé zvěsti jiného druhu. Povídá se, že ten takzvaný čaroděj má spojení se zločineckým podsvětím a politický vliv vyměňuje za jejich pomoc při udržování nadvlády nad obyvatelstvem.

Dokonce i když se tohle všechno uváží, byli by možná lidé ochotni přesun moci ignorovat, kdyby nebylo jedné věci… zvedli jim daně. Je sice pravda, že i po novém zvýšení byly daně sotva poloviční než kdysi, ale obyvatelstvo v tom spatřovalo neblahou předzvěst věcí příštích. Jakmile se čarodějovi podařilo obrátit vývoj ze snižování na zvyšování, naskýtá se otázka, kam až to půjde dál?

Je to jasné, něco se s tím musí dělat.

Lidé, kteří se nikdy nepovažovali za hrdiny, začali hloubat a brumlat, o samotě i ve skupinkách, o způsobech, jak svrhnout tyrana. I když schopnosti a rozum byly u nich zastoupeny v nejrůznější míře, prakticky už jen pouhé množství spiklenců zajišťovalo pád zloducha který nyní tyl z království… muže zvaného Skeeve Veliký

Kapitola první

Nenajdete mnoho příkladů situací, které se nedají zvládnout mafiánskými „přesvědčovacími metodami“. Jeden příklad ovšem mluví za všechny – vedení demokratické obchodní schůzky.

Mafie obvykle počet účastníků při takovém jednání omezuje na minimum, aby zredukovala množství potenciálních svědků. Program schůzky se skládá z velice obecného nastínění situace s co nejméně detaily a závěrečným rozkazem „Nějak se s tím vypořádejte“. Získat ale od ostatních účastníků názor a informace za pomoci lidských schopností, to je pro mafiána výkon srovnatelný s vedením tiskové konference.

Přesně v takové situaci jsem se ale octnul a se svým téměř nulovým tréninkem jsem se s ní měl vypořádat, jak nejlépe to šlo.

„Předpokládám, že má tohle shromáždění nějaký zvláštní důvod.“

To se ozval Kulík. Když je najatý na práci trolla, umí si hrát na hloupého svalouše. Mimo službu ale mluví stejně dobře jako ostatní, v mnoha případech dokonce nemálo lépe.

„Zeptej se Kvida,“ řekl Frigo a ukázal na mě. „To je jeho představení.“

Kromě toho, že je Frigo můj bratranec, obvykle spolu také pracujeme jako parťáci. Bohužel i v těch nejlepších partnerstvích někdy dochází k neshodám. Jedna taková momentálně mezi námi nastala ohledně nutnosti pořádat tuto schůzi. Využil jsem svého věku, ujal se velení a jednání svolal. Frigo má ovšem coby mladší člen týmu nepopiratelné právo na odpor a patřičně jej využívá.

„Jelikož se zdá,“ zahájil jsem a ignoroval Frigovy poznámky, „že už jsme tu všichni, můžem se do toho pustit.“

„Moment, Kvido. Nechybí tu někdo?“

To se ozval Aahz a vynořil se ze stínu dveří, kde se dosud opíral o zeď. Od něj jsem byl na trable připravený.

Věnoval jsem mu vyrovnaný pohled.

„Jestli máš na mysli Šéfa, Aahzi, tak jsem si dobře vědom, že tu není. Ve skutečnosti to je jeden z bodů téhle schůzky. Dostali jsme totiž s Frigem určité informace a chceme… chci je s vámi všemi probrat a rozhodnout, jestli bude lepší je předat Šéfovi nebo se do toho pustíme sami."

Samozřejmě že tohle bylo jádro neshody mezi mnou a Frigem, protože vést v Mafii jednání v nepřítomnosti svého šéfa nebo dokonce bez jeho vědomí, to jen nahrává výkladu, že se připravuje nějaký převrat. Takové aktivity Mafie trestá s definitivní platností.

My ale Šéfa známe dost dobře, takže z něčeho takového strach nemám. A navíc se právě snažíme přijít na to, jak ho co nejvíc podpořit, a ne na něj hrát přesilovku. Ve skutečnosti ho máme dost rádi a od té doby, co pro něj děláme, jsme na sobě hodně zapracovali.

Frigo si ale pořád stojí na svém a trvá na tom, že je Šéf alespoň technicky zástupcem nejvyššího kmotra a že touhle schůzkou se dostáváme na tenčí led, než s celým týmem v mnohých předchozích šlamastykách. Tehdy jsme alespoň mohli tvrdit, že jednáme podle jeho rozkazu. Toto rande je ale kompletně můj nápad a ponesu tedy osobní zodpovědnost za jakékoli případné důsledky. Být moula na konci řetězce a jen přijímat rozkazy má někdy jisté výhody.

„Nech ho mluvit, Aahzi. Alespoň chci slyšet, o co mu jde."

To se přidala Marfa a na můj nejširší úsměv za projevenou podporu odpověděla laškovným mrknutím.

Aahz už se chystal něco namítnout, ale pak jen pokrčil rameny a naznačil, ať spustím.

„OK," nadechl jsem se. „Všem je vám známo, že naším nedávným úkolem bylo zastavit nebo omezit roztahovačné pokusy královny Bolehlavy. Frigo a já jsme si na chvíli hráli na vojáky. Zdá se, že Hugovi špehové odhalili zprávy, které se týkají Šéfa. Protože Badaxe nechtěl zahájit oficiální akci nebo jít formální cestou, vybral jednoho člena jednotky, které velíme, a poslal jej sem, aby nás se situací seznámil."

Otočil jsem se a mávl rukou směrem k postavě, která se za mnou opírala o zeď.

„Tohle je Pavučka. Slouží už pode mnou pěkně dlouho. Mohla bys tady našemu týmu povědět vše, cos řekla mně a Frigovi?“

Hned po mně a Frigovi je Pavučka patrně nejhouževnatějším členem naší jednotky. Její vypracované tělo se pohybuje s půvabem pouliční kočky a s dvakrát takovou vychytralostí. Když nastupovala, vlasy jí hrály všemi barvami, ale po armádním nařízení má krátký uniformní sestřih světle hnědé barvy. Ani tato změna ji ale nijak nepřiblížila armádnímu nebo jinak zdomácnělému vzhledu. Pořád působí dojmem přestárlého pankáče, který je kdykoli připraven k boji a napůl se o to i snaží – což ji přesně vystihuje.

Naše shromáždění podrobila od počátku jednání důkladnému prozkoumání a tvářila se přitom jako prázdninová ochranka z obchodu. Když jsem jí předal slovo, přimhouřila své kočičí oči a zabodla do mě pronikavý pohled.

„Nemohla,“ zakroutila hlavou.

„Pavučko,“ snažil jsem se udržet hlas klidný. „Teď není čas na vylomeniny. Vědělas, že budeš k těmhle lidem muset mluvit. Tak jim pěkně pověz, co ti řekl Hugo Badaxe.“

„Rekls mi, že to půjdu říct tvým kámošům, Plácačko,“ odsekla. „A já souhlasila. Ani sem necekla, že se musíme sejít ve stájích. Ale kdo sou tydle lidi? Ten velkej chlupatej obluda s každým okem jiným a ty dva se zelenýma šupinama a špičatýma ušima? Přeci mi nebudeš tvrdit, že jsou místní. A jestli sem se úplně nezcvokla, tak támhle ze stáje nás poslouchá drak. Nejdřív chci vědět, s kym mám tu čest, pak sem ochotná mluvit. Tebe a Friga znám, ale co ten zbytek?“

Znovu zavrtěla hlavou a ztichla.

„Co má znamenat ten 'Plácačka', Kvido?“ divila se Marfa.

„To je stará přezdívka z armády,“ odbyl jsem ji. Soustředil jsem pozornost na svého bratrance. „Frigo, měl jsem za to, že jsi četě všechno vysvětlil, když jsme byli u Abdula.“

„Řekls mi, abych je připravil na to, že je Abdul démon,“ pokrčil rameny. „Vysvětlil jsem, že práce u Šéfa zahrnuje cestování do jiných světů a potýkání se s různými stvořeními. A že se některá z těch individuí občas vyskytnou i v našem světě. Taky jsem zdůraznil,

že mohou být záludná nebo zlá, popřípadě obojí, a pokud se objeví, jako třeba Frumple, mají to nechat na nás.“

„To je všechno?“ divil jsem se. „Tys nepovažoval za nutné se zmínit o dimenzích a dimenzionálních cestovatelích?“

„V tu chvíli to nebylo třeba,“ odpověděl. „Měli informací dost.“

Nemohl jsem uvěřit, že může být někdo tak skoupý na slovo, obzvláště někdo jako Frigo, který miluje vyprávět donekonečna o naprosto nepodstatných věcech.

„No jo,“ povzdychl jsem si. „Ale to bylo tehdy. Teď je jiná situace. Možná by ses mohl trochu rozpovídat a tady Pavučku poněkud uvést do děje, v němž hlavní role hrají zde přítomní.“

„Klidně,“ otočil se na Pavučku. „Takže ty světy, o kterých jsem ti předtím říkal, se vlastně jmenují dimenze. Existují jich tisíce a jejich obyvatelé většinou nemají nejmenší ponětí o tom, že by mohly být nějaké další… možná kromě pár legend nebo pověstí. Někteří si ale jsou vědomi nejen přítomnosti jiných dimenzí, ale často mezi nimi cestují tam a zpátky, buď za prací, nebo jen tak za dobrodružstvím. Těmto dimenzionálním cestovatelům se mimo jejich domovskou dimenzi všeobecně říká „demoni“.“

Na chvilku se odmlčel a tázavě se zadíval na Pavučku. Ta na něj jen nevěřícně zírala.

„Tady naše skupinka,“ pokračoval, „je v některých světech známá jako M.Y.T.H. Inc. Poskytujeme společně své služby jak jednotlivcům, tak i skupinám, které potřebují nějakou pomoc neobvyklé povahy či kapacity. Naším velitelem či předsedou představenstva je Šéf… běžně mu spíš říkáme Skeeve. Určitě jsi slyšela o Skeevovi Velikém, který v současné době propůjčuje své služby Possiltskému království coby dvorní čaroděj.

Ten zelený šupináč s působivými zubisky a zarputilým výrazem je Aahz. Učil Skeeva magii a všemu o dimenzích a nyní pracuje jako jeho hlavní poradce a zástupce. Pochází z dimenze Perv a stejně jako jeho štíhlá ženská verze tamhle opodál, jeho sestřenice Paška, je tedy Pervekt. Paška se k nám nedávno přidala, aby mně a Kvidovi pomohla vykonávat funkci bodyguardů.“

Oba jmenovaní Pervekti se Pašce uctivě poklonili a ta jim pokynula nazpátek.

„Ten veliký chlupatý gentleman je Kulík. Se svou sestrou Tanandou se starají o interní záležitosti a pocházejí z Trollie. Jistě jsi uhodla, že patří k démonům nazývaným trollové.“

Kulík se Pavučce hluboce uklonil. S povděkem jsem si všiml, jak rychle Frigo přeskočil zmínku o Tanandě. Na naší poslední výpravě se už obě setkaly, ale Tananda měla tehdy proměňovací kouzlo, takže Pavučka nemohla vědět, že je démon. Moc dobře spolu nevycházely, jelikož se zajímaly o stejného muže. Bylo tedy od Friga jedině moudré, že se v této věci nijak nerýpal.

„V neposlední řadě tady máme Marfu. Jistě sis všimla, že ji lze těžko přehlédnout, jednak díky její nadživotní velikosti a pak také kvůli sklonům oblékat se do zářivých barev a cetek. Se Šéfem se setkala při dobrodružství na dimenzi Mačo a tamější utkání na ni tolik zapůsobilo, že podepsala učednickou smlouvu. V našem týmu je ale plně kvalifikovaným členem.“

„Ahoj, zlatíčko!“ zaculila se Marfa a rozšafně na Pavučku zamávala. „Žádný strach. Nejsme tak ukrutní, jak vypadáme.“

Pavučka na Marfu zírala tak ohromeně, že zapomněla kývnout na pozdrav. Není divu – na Marfu je opravdu zážitek pohledět. Frigovo přirovnání, že je Marfa „větší než život“, není v žádném směru přehnané a netýká se jen rozměrů. Marfa je obrovská do všech stran, kromě výšky. Kromě toho ještě pozornost upoutají její zářivě oranžové vlasy a zelená rtěnka, barevné blýskavé šaty a šperky, které by s přehledem zásobily malou uměleckou šou.

„Dalším členem našeho hereckého ansámblu je Zajda, která s námi právě nemůže být, jelikož se Šéfem prochází královské finance. Stejně jako já a Kvido pochází z této dimenze, která je mimochodem známá pod jménem Tulp. Na Zajdině vzhledu není kupodivu nic divného až na to, že je roztomilá jako beruška.“ Na to se Pavučka kysele zašklebila, takže Frigo rychle dodal: „Možná by také stálo za zmínku, že je neteří Dona Bruce, místního mafiánského kmotra. Když už jsme tak u toho, měla bys asi vědět, že veškerá naše činnost spadá pod Mafii. Jsme nezávislá část na vlastních nohou, ale přesto pořád její součást.“

„Glíp!“

„Ach, ano,“ ukázal Frigo na právě promluvivšího člena skupiny. „Již zmíněný drak Glíp. Je to Šéfův mazlík a pomáhal nám v několika šlamastykách, což většinou naše nepřátele mírně psychicky i fyzicky pošramotilo. Uspokojil jsem dostatečně tvou zvědavost, Pavučko?“

Frigo se neobtěžoval mluvit o nás dvou, jelikož jsme s Pavučkou v minulosti už pracovali, ještě za starých časů, když jsme si odkrucovali vojnu.

Samozřejmě že naše zjevy se každému vryjí do paměti stejným dílem jako zbytek našeho týmu. Oba máme postavy profesionálních sportovců z oblasti kontaktních sportů, s tím rozdílem, že z nás jde mnohem větší strach. To je mimochodem nutný předpoklad pro práci výběrčích v Mafii.

„Docela jo. Pár věcí už sem pochopila,“ odhodlala se nakonec Pavučka odlepit ode zdi.

„Tedy zpět k našemu mítinku,“ řekl jsem, „mohla bys už nyní přednést to, o co tě požádal Hugo Badaxe?“

„Jak chceš,“ pokrčila rameny. „V podstatě jde o to, že se ke generálu Badaxovi dostaly zprávy, že se po království shromažďují skupiny rebelů. Zatím nejsou velké a většinou zůstává jen u řečí, ale Badaxe se obává, že by se nakonec mohli odhodlat k akci. Konkrétněji k nějaké ozbrojené a organizované akci.“

„Promiň, zlato,“ dal se do hovoru Kulík, „asi mi něco uniklo. Proč nám to Hugo po tobě vzkazuje? Jestli se rýsuje nějaké povstání, proč ho nevyřeší s armádou?“

„Hned se k tomu dostanu,“ odbyla ho Pavučka. „Víte, oni nechtějí svrhnout celé království. Jde jim o toho kouzelníka. Velikého Skeeva. Šéfa, jak mu říkáte.“

„A to jako proč?“

Aahz už se přestal opírat o zeď, narovnal se a poslouchal s maximálním zájmem.

„Po království se šušká, že ten zlej čaroděj, tedy Skeeve, si zotročil královnu a tahá za nitky celýho království,“ vysvětlila Pavučka. „Některý lidi si toho moc nevšímají, ale jiní mluví o… jak tomu jen říkají… království osvobozeném od jeho nemilosrdné nadvlády.“

„Ale vždyť to je naprostý nesmysl!“ zamračil se Kulík. „Skeeva přeci všichni známe. Má hlavu na správném místě a velký potenciál v magii, ale hlavně je to organizátor. V jeho těle není jediná zlá kostička.“

„A ještě něco ti povím, slečinko,“ vložila se do toho Marfa. „Skeeve se snaží vytáhnout království z bryndy na osobní žádost královny Bolehlavy. To ona ho vydírá, aby si ji vzal za ženu. Jak tohle zapadá do tvého scénáře, že si 'čaroděj zotročil královnu'?“

Chvilku jsem se bál, že se Pavučka pustí do Marfy kvůli té slečince, ale naštěstí se tak nestalo. Nejenže by ji Marfa pětkrát až šestkrát převážila, ale v těch svých cetkách má poměrně účinný arsenál magických hračiček.

„Takhle ho ale vidíte vy,“ pustila se Pavučka do vysvětlování, „a já se začínám přiklánět na vaši stranu, hlavně proto, že věřím tady Plácačce a Frigovi. Musíte se ale na to podívat očima někoho zvenčí, abyste pochopili, o co lidem jde.

Sami jste přiznali, že královna Skeevovi naslouchá. Pak je tu ta šeptanda, že se spolčuje s podivnejma bytostma z jiných světů.“ Odmlčela se a výmluvně se rozhlédla po místnosti. „A některý dodávají, že ho hlídá strašlivej drak.“ Kývla směrem ke Glípovi, který se na ni tázavě podíval. „A v neposlední řadě se neustále mluví o jeho konexích s podsvětím, které ho hojně podporuje v organizovaném zločinu.“

Neukázala přímo na mě a Friga, ale všem to bylo jasné.

„Nechci urazit nikoho z přítomných, ale lidi uvažujou tak, že 'když to chodí jako kachna a kváká jako kachna…'“ Nechala větu ostatním k domyšlení. „Ať je pravda jakákoli, tohle se šuška po celém království. Generál Badaxe usoudil, že byste o tom měli vědět.“

Chvíli jsem nechal tým potichu vstřebat vše, co právě vyslechl.

„Děkuju ti, Pavučko,“ prolomil jsem nakonec ticho. „Důvod, proč jsem svolal naši schůzku, je tedy nyní jasný. Co s tím budeme dělat?“

„Měls pravdu, Kvido,“ uznal Aahz. „Udělals dobře, že jsi nás svolal a že by o tom Skeeve neměl vědět.“

„S tím souhlasím,“ přidal se Kulík. „Šéfovi to nikdy moc dobře nešlo s ženskejma a ta záležitost s královnou Bolehlavou ho dost svazuje. Sem pro, abysme se na to mrkli sami a nechali Skeeva se zaměřit na další problémy.“

„Správně,“ souhlasil Aahz. „A taky proto, že možná nebudeme jednat v rukavičkách, a Skeeve má trochu slabej žaludek, když přijde na nezbytné násilí.“

Rozhlédl se po místnosti a dostalo se mu souhlasného kývání.

Byl jsem rád, že převzal vedení našeho mítinku a mě tím zbavil zodpovědnosti.

„Oukej,“ pustil se do toho. „Viděl bych to následovně. Pro začátek bych myslel, že by většina měla zůstat tady v paláci a dohlížet na Skeeva, aby se nikdo nepokusil o přepadení nebo vraždu. Kvido, ty a Frigo byste se mohli vydat na průzkum, abyste analyzovali situaci a její řešení. Nějak si to naplánujte a zorganizujte a Pavučka by vám mohla pomoct.“

Té zodpovědnosti jsem se evidentně nezbavil nadlouho.

„Kdyby vám to nevadilo, taky bych se k nim ráda připojila,“ ozvala se Paška poprvé za celou dobu.

„Jestli zvládneš proměňovací kouzlo, abys nepoplašila domorodce, nevidím žádnou překážku,“ kývl Aahz. „Dobrá. Jestli všichni souhlasí a nic už k tomu nemají, navrhoval bych to tady rozpustit a vrátit se zpátky do práce, nebo nás Skeeve začne hledat.“

Zatímco se všichni herci začali odebírat k odchodu, Aahz si mě odtáhl stranou.

„Ještě jedna věc, Kvido,“ naklonil se ke mně. „Když budeš zase muset svolat další mítink, navrhoval bych, aby to nebylo ve stájích. Skeeve se tu občas zastaví, aby si popovídal se svým drakem.“

Mrknul jsem na Glípa. Namísto svého obvyklého blbnutí seděl jako zarytý a zíral do dálky, jako kdyby o něčem intenzivně přemýšlel.

Kapitola druhá

Naše neohrožená banda dobrodruhů uhodila hřebíček na hlavičku. Kdo by totiž mohl být na Skeeva tak naštvaný, aby se proti němu pokusil zorganizovat povstání?

Krátký průzkum po království (které zdaleka není nijak rozlehlé) přinesl jednoduchou odpověď.

Otevřená rebelie málokdy vzniká v bohatých vrstvách. Jejich zbraní jsou peníze (proto jsou bohatí), ne meče a luky. A navíc si mohou najmout vycvičené pacholky, aby bojovali místo nich. Spory se ovšem většinou spíše než na bitevním poli odehrávají na dvoře nebo s auditory.

Logicky vzato, chudí lidé také nebudou působit potíže. Popravdě řečeno na to nemají ani čas, ani peníze. Rolníci jsou příliš zaneprázdnění nekonečnými polními pracemi a starostí o dobytek, aby se otevřeně míchali do politiky. Dokonce i žebrání zabere překvapivě hodně času a energie a nastřádat dostatek drobáků na dvoudenní odpor je asi tak veškeré hrozící nebezpečí z této strany. Pokud se situace nezhorší natolik, že všichni hladoví a nemají co ztratit, chudí se o to, kdo je zrovna u koryt, moc nestarají.

Chceme-li najít opravdové mrzouty a agitátory, musíme hledat mezi těmi, kteří mají trochu peněz, nějaké vzdělání a příliš volného času… tedy přesněji řečeno střední vrstvy.

Pro příklad nemusíme chodit daleko. Stačí výroční zasedání Loveckého klubu Sherwoodských lučištníků. Za lepších časů se prostě jednalo o skupinu chlapíků, kteří bydleli v jedné čtvrti, konkrétně Sherwoodu, a dovolenou si brali ve stejnou dobu, aby mohli jít všichni lovit do blízké Possiltské královské obory. Ve skutečnosti trávili čas pitkami a hrou v karty, zatímco jim utěšeně zarůstaly tváře strništěm, to vše pod rouškou „primitivního přírodního života“… což bylo v tehdejším stavu Possilta

obdivuhodným výkonem. Tento rok ovšem atmosféra znatelně zhoustla…

„Pořád tomu nerozumím," nalil si Tucker další víno, „Proč bysme s tím Skeevem měli něco dělat?"

„Tys neslyšel Robina?" vložil se do toho John, který měl masivní dělnickou postavu. „Zvedá nám daně. Víš přeci, koho se to dotkne nejvíc, ne? Malých obchodníků, jako jsme my."

„Mluv za sebe, Johne," odseknul mu Tucker. Fyzicky byl přesný opak Johna – malý a zavalitý. „Na rozdíl od jiných bych svou živnost nenazval zrovna malou…"

„Mohl bys jít ven a ještě jednou to zvopakovat, Tuckere?" nechal se vyprovokovat John a vyskočil na nohy, aby se narovnal do plné výšky.

„Ehm, Johne, my jsme venku," odvětil Tucker ledabyle a nenamáhal se reagovat na Johnovy výhrůžky.

I když byli dobří přátelé a sousedi, ona záležitost s malou nebo velkou živností byla mezi nimi dost velká třecí plocha.

Tucker vlastnil několik licencí na největší possiltský řetězec fast foodů, čímž dosahoval v podnikání mnohem lepších výsledků než John, který už začínal třetí společnost, tentokrát na pronajímání přenosných záchodků, a stále se mu nedařilo.

„Mohli byste toho vy dva na chvíli nechat?" ozval se netrpělivě Robin. „Tohle je důležité."

„Promiň, Robine," usadil se John zpátky na židli. „Jde o to, že tady ten cholesterolový král mi občas leze na nervy."

„Jde o to, že někteří z nás mají smysl pro podnikání a nabízí lidem to, co chtějí… jako třeba hotové jídlo," odfrknul Tucker. „Proč lidem cpát přenosný hajzlíky, když představa toalety místních lidí nejde dál než do nejbližšího roští?"

„Ze stejnýho důvodu některý lidi nejí v těch tvejch zamaštěnejch dírách," vrátil mu to John. „Dávají přednost čistotě."

„Tak čistotě, jo?" vyštěknul Tucker. „Dovol, abych tě upozornil…"

„DOST!" přerušil je Robin. „Tak budete mi věnovat pozornost nebo ne?"

Oba zmlkli a jen občas po sobě házeli temné pohledy. I když Robin zdaleka nedosahoval Johnovy výšky a neměl takové svaly, něco v jeho osobnosti z něj automaticky dělalo vůdce skupiny.

„Co mi opravdu dělá starosti," začal Robin, „je, nejenže tenhle slavný Skeeve zvyšuje daně, ale také věnuje část armády na jejich vybírání. Neříkejte mi, že tohle se nedotkne nás všech."

Přítomní si vyměnili rozpačité pohledy. Všichni sice pravidelně vykazovali daně, aby se vyhnuli pokutám a úrokům, zvykli si ovšem spoléhat na laxní přístup království k jejich důslednému vybírání. Tím pádem všichni dlužili slušnou částku, a kdyby měl někdo tyto peníze z nich dostat, mohlo by to pro ně znamenat katastrofu.

„Oukej, přiznávám, že by to moh bejt problém," ozval se vyfintěný zrzek opřený o strom. Jelikož se nosil s takovou grácií a důstojností, nikdo by do něj neřekl, že patří mezi tyhle problémové rebely. „A co s tím budeme dělat?"

Robin se natáhl a dlouze rozhlédl, jako by čekal, že tu za stromem zahlédne ukrytého špiona nebo vojáka.

„Mám plán," řekl tiše. „Budeme platit daně jako spořádaní občané, ale pak je od výběrčích ukradneme zpátky."

„To není legální," ozval se zrzek. „Když nás chytí, moje právní praxe půjde do hajzlu… bez urážky, Johne. Nemám daně radši o nic víc, než kdokoli jiný, ale kvůlj tomu se ze mě nemusí stát zbojník."

„Nechoď na mě s těma svejma zákonama, Wille… a nesrovnávej mě s Hoodem," protestoval Robin. „Přinejhorším budeme psanci. Koneckonců mimo zákon už stojíme celou tu dobu, co chodíme do Possiltské královské obory."

„To nikoho nezajímá," namítl Will. „Rodrik do lovu nedělá tolik jako jeho táta a Bolehlava se vrhla na výbojné války, takže se nezabývá menšími domácími zločiny. Jestli se ale budeme pošťuchovat s výběrčími daní, nezůstaneme bez povšimnutí."

„A navíc, jak už je to dlouho, co se vůbec někdo z nás na vyjížďce do něčeho trefil?" zamumlal Tucker.

„Stejně nic nesestřelíme," přidal se John.

I když si říkali Lovecký klub lučištníků, až na výjimky měli s lukem a šípem neobyčejně mizernou mušku.

„A co dál, Robine?“ To poprvé promluvil Alí. Coby začínající komik, který si pronajal pokoj v Johnově domě, nebyl plnoprávným členem klubu, ale tolerovali ho mezi sebou pro jeho humor.

„Jak to myslíš, Alí?“ tvářil se Robin nevinně.

„Ale no tak, Robine,“ povzbuzoval ho. „Nesnaž se nás tu opít rohlíkem. Už se známe nějaký ten pátek. Vybírání daní a dluhů je jedna věc, na tom se všichni shodneme. Ale jak tě znám, jde tu ještě o něco jinýho. Něco tě žere. A je to dost velký na to, abys byl ochotnej pustit se do křížku s armádou, aspoň s její částí, ale na druhou stranu to není tak žhavý, abys o tom přesvědčil zbytek klubu. Prostě mě to něco zajímá.“

Všichni se podívali na Robina.

„Dobrá,“ vzdychl Robin. „Zaslechl jsem, že se Skeeve chystá zlikvidovat Possiltskou královskou oboru. Někdo mu nakukal, že může královské finance zvednout tím, že nechá dřevařské společnosti les vykácet a pozemek prodat stavitelům.“

„Kdes to sebral?“ divil se Tucker.

„Od mé neteře Marion. Občas pracuje na dvoře jako služebná.“

„Marion jako služebná?“ zamyslel se John.

„Zapomeň na to, Johnny,“ mávl Robin rukou. „Mezi školou a prací nemá čas na žádný divadýlko.“

„Tady mi něco nehraje,“ ozval se Will. „Když stejně nic nelovíme, proč by nám mělo vadit, že vykácejí oboru?“

„Přemýšlej o tom. A vy ostatní taky,“ vyzval je Robin. „Obora a lov jsou jedinou výmluvou, proč pořádat naše každoroční expedice. Když nám ji zruší, přestaneme mít omluvu, proč vypadnout z domu. Kolik z vás by radši strávilo tenhle čas s rodinou?“

Společnost ovládlo hrobové ticho. Jedna z věcí, která spojovala tyhle odlišné charaktery, byl fakt, že jsou všichni ženatí. Šťastně ženatí, samozřejmě. Ale říká se, že muž je schopen bez přestávky ustát jen jistou dávku štěstí.

„Dobrá, Robine,“ prolomil Tucker ticho, „pověz nám něco o tom tvým plánu.“

Ohniska vzpour a revolucí samozřejmě není nutné hledat dlouho – stačí se podívat do institucí vyššího vzdělávání. Nezkrotný

idealismus přikrmený praktickou nutností vydělávat si na živobytí vytváří ideální podhoubí pro tvorbu nevypočitatelných mladíků, kteří jsou přesvědčeni, že by uměli řídit svět mnohem lépe než jeho současná vláda.

Výzkumy ovšem potvrzují, že atmosféra v takových centrech má tendenci se cyklicky opakovat, přičemž se neustále pohybuje sem a tam mezi radikalismem a konzervatismem. V době našeho příběhu se školy zrovna nacházely v konzervativním oblouku pomyslného kyvadla, takže se nám do této jednoduché rovnice vylíhla jen jedna skupina vzbouřenců.

Jedná se o kroužek studentů, kteří se pravidelně scházejí při fantasy hře na hrdiny. Malé vysvětlení pro ty, kterým tyto doby nic neříkají: Skupinka lidí se sejde, často oděná ve středověkých róbách, aby každý člen přijal roli rozličné fantasy postavy. Pak sehrají (většinou pouze ústně) scénář, který pro ně připravil pán jeskyně. V Possiltu se takové hry těší obrovské oblibě a nemalý vliv na tento fakt má dozajista neuvěřitelně nízká cena kostýmů které se tu dají bez problémů sehnat.

„Říkám vám, že takovou příležitost si prostě nemůžeme nechat uniknout!“ vykřikovala Storm (v civilním životě známá jako Vilemína). Je to impozantní udatná mladá žena, která se stará o dodržování pravidel a není zvyklá, že by jí kdokoli odporoval. „Takováhle šance přijde jednou za život, podruhý byste museli už mít sakra kliku.“

„Abych řekl pravdu, nevidím naše šance nijak růžově,“ namítl Egor, jinak známý jako Melvin. Tento bledý podivín zasvěcený matematice se kromě doupěcích dýchánků zřídka odtrhl od svých knížek. Kupodivu to byl ale on, kdo se při diskusích se Storm jakžtakž uhájil.

„Děláš si srandu? Zlý čaroděj, který si zotročil království?“ vrátila mu to Storm zpátky. „Přesně na takovou situaci už měsíce trénujeme.“

„Technická!“ přerušil je Egor rukama sepnutýma do T. „Celou tu dobu jsme si jen hráli se svými postavami v předstíraných situacích. Zatímco ty tady mluvíš o vzpouře proti opravdovému

čaroději s opravdovými strážemi. Ty stráže mají mimochodem opravdové zbraně, které mohou způsobit opravdová zranění. Takové rány nezahojíš jedním hodem kostky. Taky se může klidně stát, že opravdu zemřeš. A navíc, podle všech dostupných zpráv už se opozice o něco podobného snaží celé roky, ne měsíce. Jak už jsem řekl, nevidím naše šance nijak růžově.“

Taky tady nikdo nemluví o tom, že mu skočíme rovnou po krku, ty hlupáku,“ uzemnila ho Storm.

„Ne?“

„Jasně, že ne. Nejsem blbá.“

„Přijmi mou hlubokou omluvu za obě mylná pochopení,“ zaculil se Egor a poklonil se.

Storm na něj vyplázla jazyk.

„Tak co to tedy přesně navrhuješ?“ ozval se Red Blade, brejlatý hubeňour spíše známý pod jménem Herbie, který se považoval za válečníka uvězněného v těle akademika.

„Myslím, že nejlepší řešení najdeme v té knize,“ vítězoslavně rozsekla diskusi Storm. „Podle mě bychom měli založit Společenstvo.“

„V knize? Jaké knize?“ zamračil se Red Blade.

„V jaké knize? V jaké knize?“ napodobila ho Storm. „No přeci v té knize, samozřejmě. No tak Red Blade, vzpamatuj se. Kolik knížek se točí okolo Společenství?“

„Ach tak. Tahle kniha,“ odtušil Red Blade.

(Poznámka autora: Čtenář se možná bude divit, jak se tyhle občasné (?) anachronické odkazy mohou objevit v Possiltu. V předchozích částech mýtické série se mluvilo o Dablech, kteří jsou výjimečně zdatnými obchodníky a většinu svých peněz získávají mezidimenzionální koupí a prodejem nových vynálezů. Tímto způsobem se pak mohou široké meče, kroužkové brnění a kuše objevit kdekoli, kde se zrovna píše fantasy. Podobným způsobem pirátsky pořizují literární a hudební díla a distribuují je po dimenzích bez ohledu na copyright nebo podíl ze zisku. V podstatě něco jako internet.)

„Co si pamatuju,“ zamyslel se Egor, „v té knížce vystupovalo poměrně dost postav. Kde chceš tady v Possiltu hledat jejich protějšky?“

„Není to tak složité, jak si myslíš,“ vysvětlila mu Storm. „Pamatuješ si třeba, jak jsme vloni zkusili doupětovský tábor?“

„Jo, pamatuju se, že většina z nás měla vyrážku z bolševníku.“

„No a ten chlapík, co přišel a řekl nám, že v parku nesmíme rozdělávat oheň, pak nějakou dobu chodil s Melissou. Určitě na něj má pořád kontakt a myslím, že by se hodil na Hraničáře.“

„To nezní špatně,“ začínal se chytat Egor. „Pokračuj.“

„Co se týče trpaslíka… co takhle ten Pindík nebo jak se jmenuje?“

„To je ale sprostý,“ přerušil ji Egor. „Je malej, tak co, ale nemyslím, že by se mu líbilo, kdybys mu říkala trpaslíku.“

„Taky mu tak nikdo říkat nebude, tupče,“ usadila ho Storm. „Prostě ho vezmeme s sebou a ať si o naší skupince každý udělá obrázek sám.“

„Hm. Tak dobře, platí. A co dál?“

„No, štěstí nám přeje, protože bratr mé spolubydlící se zrovna zapsal do armády jako čaroděj a náhodou je s několika kámoši ve městě na opušťáku. Podle mě bysme je mohli nalákat pod záminkou schůzky naslepo.“

„Moc pěknej nápad,“ poznamenal Egor. „Ale podle mě s námi na toho čaroděje nepůjdou. Co jsem slyšel, má s armádou docela dobrý styky.“

„Jak už jsem jednou řekla, my ho nenapadneme přímo,“ opakovala se Storm. „Vzpomeň si na tu knížku. Musíme to dotáhnout k samé podstatě a odříznout ho od zdroje síly.“

„A jak by sis to asi tak představovala?“

„Jste připraveni?“ ujišťovala se Storm se žhnoucíma očima. „Všichni sem.“

Z malého sáčku okázale vytáhla krabičku a dramaticky ji otevřela. Uvnitř ležel useknutý prst s nevkusným prstenem.

„Asi budu zvracet,“ odvrátil se Red Blade ještě bledší v obličeji než normálně.

„Co to má sakra znamenat, Storm? Kdes to sebrala?“ dožadoval se Egor.

„Od Marion,“ odpověděla Storm. „Ta, co má v paláci brigádu. Čornula to přímo z čarodějova pokoje a přinesla mi to.“

Všichni se zmateně dívali jeden na druhého a na prsten.

„A co budeme dělat ted?“

„Ještě se musím pokusit sehnat elfa,“ sdělila jim Storm důvěrně. „Potřebuju, abyste se všichni porozhlédli a zkusili najít nějakou sopku.“

Na světě existuje jen málo lidí, kteří mají větší potenciál, ale menší praktickou použitelnost pro společnost než student vysoké školy. Právě promovaný diplomant. Člověk, kterého teprve čeká hledání výnosného zaměstnání a který tudíž stále bydlí u svých rodičů. V tomto konkrétním případě se jedná o jediného syna nejbohatšího stavitele a statkáře v Possiltu…

„Musím uznat, Donnie, že ze všech tvých ztřeštěných nápadů je tenhle nejbláznivější!“

„Ale no tak, Nardo,“ povzbuzoval mladík svého rozložitého společníka. „Bude to hračka. Věř mi.“

Zdálky tihle dva vypadali jako rozvážná a zasmušilá sova, kterou obletoval vychrtlý, nafintěný a ukřičený papoušek.

„Důvěra nemá s tímhle nic společného,“ odvětil Nardo. „Nevytahoval jsem tě celou vysokou školu z jedné bryndy za druhou, abych tě pak nechal rozsekat nějakými zelenými mozky.“

Jako každý bohatý otec s jediným potomkem i Donův táta měl o svého dědice až paranoidní strach.

Vyřešil to mimo jiné tím, že svému synáčkovi najal Bernarda, který mu na cestě do školy sloužil jako pobočník a bodyguard v jednom. Přestože se mezi nimi vyvinulo pevné přátelství, v mnoha ohledech bližší než vztah mezi synem a otcem, Bernardo si stále uvědomoval své hlavní poslání… lépe řečeno měl stále na paměti, kdo mu dává výplatu.

„Ale já prostě nemůžu jen tak nečinně přihlížet tomu, jak tenhle čaroděj vykořisťuje mého otce a jeho nájemníky vysokými daněmi," trval na svém Don.

„Já to vidím tak," vysvětlil mu Bernardo suše, „že se spíš snaží zachránit království. Královna Bolehlava snížila daně tak, že se nedá s financemi vyjít. Celá ekonomika jde ke dnu."

„Jak jsi na tohle přišel?" zeptal se Don zmateně.

„Na rozdíl od tebe jsem neprospal všechny přednášky a poslouchal jsem," poučil ho Bernardo. „Osobní strážci si v práci nemohou dovolit spát. Kromě toho se to hodilo když jsem za tebe občas musel zaskočit na písemku."

„To už je jedno," pokrčil rameny Don. „Stejně to ale bude pěkná změna, až se tu budou poflakovat výběrčí daní. Mohl bych z toho něco vytřískat."

„Tvého kapesného se to ale nijak nedotkne. Dokud si nenajdeš práci, otec ti ho nesníží, ne?" zeptal se podezíravě Bernardo.

„Prostě si jen tak trochu přivydělám, abych měl nějakou zásobu, než se usadím," bránil se Don. „Pro někoho s mým talentem není snadné najít odpovídající pozici."

„To si umím představit," utrousil Bernardo.

„Cos to řekl?"

„Ale nic," odtušil sluha nevinně. „Jde o to, že i kdyby sis poradil s těmi zelenáči, nejsem si jistý, že by ses měl plést do cesty tomu Skeevovi. Slyšel jsem, že má styky a že by mohl způsobit vážný trable."

V tomto směru byl Bernardo velice dobře informován. Než dostal tohle místo, pracoval pro Mafii.

„Ach tak, no jasně." Don se zasmál. „Taky jsem slyšel že má draka. Pověz, kolik už jsi tady v okolí viděl draků?"

„No…"

„Podle mě jsou to jen bláboly, aby se lidi báli a nepletli se do jeho věcí. Já tomu uvěřím, až to uvidím na vlastní oči."

„Už jsem viděl pár věcí na vlastní oči a pořád tomu nevěřím," povzdychl si Bernardo.

„No vidíš, že se dohodneme!" zazářil Don.

Bernardo na něj chvíli zíral a pak vytáhl svůj trumf.

„Jestli se o tom dozví tvůj táta, bude zuřit,“ varoval ho. „Pak to všechno bude na mně.“

„Jsem si toho vědom,“ uznal Don vzrušeně. „Udělám to pod krycím jménem. Nikdo se nedozví, že jsem to já.“

„No, tak to ti jistě vydrží dlouho,“ rýpnul si Bernardo do pestrobarevného oděvu svého schovance. Don se vždycky chtěl vyjímat v davu a dnešek nebyl jiný.

„Jasně že se i převleču,“ dodal Don. „Už to mám všechno promyšlený.“

Bernardo si těžce vzdychl a zakroutil hlavou. Přestože mu bylo od začátku jasné, že i tohle dobrodružství je odsouzeno k prohře, byl si stejně dobře vědom toho, že jakmile si Don něco vezme do hlavy, neexistuje způsob, jak mu to vymluvit. Obzvláště když byla součástí výpravy změna šatníku.

„A pověz,“ vyzvídal Bernardo, „jaké sis vybral jméno?“

„No, jsem malej, ale silnej a tvrdohlavej. Myslel jsem, že bych si říkal El Burro.“

„Aspoň je to lepší než Osel,“ zamumlal Bernardo.

„Co?“

„Ale nic. A co si vezmeš na sebe?“

„Ještě jsem se nerozhodl,“ přiznal Don. „Možná nějaký kabátek z hnědého semiše olemovaný kožešinou a k tomu pár doplňků.“

„No, tak určitě splyneš s davem,“ poznamenal Bernardo a dal oči v sloup. „Proč si rovnou nevezmeš zabijáckou černou… vysoký boty, rukavice a plášť s kapucou?“

„Počkej, to nezní špatně,“ zazubil se Don.

„Donnie, dělal jsem si srandu,“ zaúpěl Bernardo.

„Já ne.“

Kapitola třetí

Ačkoli jste mohli nabýt dojmu, že si s Frigem moc neděláme hlavu ze zákonů a ustanovení, jsou jisté meze, které alespoň nepřekračujeme pravidelně. Patří mezi ně také lhaní Šéfovi. Možná z našich hlášení občas vynecháme určité detaily, ale tím spíše se snažíme Šéfa šetřit. Čisté lži se ale vyhýbáme jako čert kříži. Nechat se v Mafii chytit při lži neznamená jen obvinění z křivé výpovědi. Takový čin je odměněn hrubějším a trvalejším trestem.

I z tohoto důvodu se mi zrovna dvakrát nechce žádat Šéfa o svolení k tomuto novému úkolu, aniž bych jej řádně informoval, o co jde. Bude třeba využít maximální řečnické obratnosti a delikátnosti, tedy dvou vlastností, které se po mně v práci nevyžadují zrovna denně.

Uvědomil jsem si ale, že se to prostě udělat musí, a jelikož jsem to všechno nadrobil především já sám, budu si to muset sám sníst. Zhostil jsem se tedy svého úkolu, jak nejlépe jsem mohl. S Frigovou pomocí jsem vymyslel příběh, který by měl odolat snad i křížovému výslechu, a za Kulíkovy asistence jsem pro Šéfa připravil pergamen k podpisu.

Přesvědčen, že v daném časovém limitu už nemohu být více připraven, jsem zaklepal na Šéfovy dveře.

„Hele, Šéfe, neměl bys minutku?“ zeptal jsem se, když jsem strčil hlavu dovnitř.

Šéf seděl u stolu s pohárem vína v ruce a plným džbánem v pohotovosti.

„Jasně, Kvido. Pojď dál. Nalej si víno.“

Přišlo mi, že je dost brzy na to, aby si Šéf takhle nahýbal vína, ale nic mi do toho není. Když na to přijde, vlastně nemám nejmenší tušení, co Šéf musí dennodenně dělat, aby dostal království z těch finančních trablí, a jaké jsou tím pádem na něj kladeny nároky. Co a jak dělá, je jen jeho věc.

„Nikdy nepiju, když pracuju, Šéfe," odmítl jsem, „ale i tak díky. Jenom si s tebou potřebuju o něčem promluvit."

Rozhlédnul jsem se a přitáhl si židli. Najednou jsem nevěděl, jak začít.

Šéf si toho asi všiml a naklonil se ke mně s povzbudivým úsměvem.

„Tak co pro tebe můžu udělat?" zeptal se přátelsky.

Zhluboka jsem se nadechl a pustil se do toho.

„No, víš, Šéfe, to je tak. Myslel jsem si… víš, jak jsme Frigo a já pobyli nějakej čas tady v armádě?"

„Ano, slyšel jsem o tom," kývl.

„Když jsem to okoukl takříkajíc zevnitř, mám pocit že toho vím o vojclech a o tom, jak myslí, asi víc než ty. Popravdě řečeno mám trošku obavy, jak zvládnou to vybírání daní. Chápeš, jak to myslím?"

Odmlčel jsem se a tázavě se na něj podíval.

„Moc ne," nakrčil obočí a přiznal se.

Asi to nepůjde tak hladce, jak jsem předpokládal, ale odhodlaně jsem pokračoval dál.

„Myslím to tak, že když seš voják, nemusíš se starat jestli jsi u nepřítele populární, protože většinou se snaží ho zabít a nečekáš, že se mu to bude líbit. Dělat výběrčího je ale něco jinýho, ať už vybíráš výpalný nebo daně což je samozřejmě jenom jiná forma téhož. Musíš bejt víc diplomatickej, protože jednáš pořád dokola se stejnými lidma. Vojclové můžou bejt esa, když jde o dobytí nějakýho území, ale když jde o jemný zacházení s civilistama, tím si vůbec nejsem jistej. Chápeš, kam mířím?"

S radostí jsem pozoroval, že už Šéf přikyvuje.

„Na to jsem fakt nepomyslel, ale chápu, co máš o mysli."

To mě povzbudilo natolik, že jsem přikročil k dalšímu bodu plánu.

„No, víš, nerad strkám nos do nějakýho řízení nebo rozhodování," začal jsem, „ale mám návrh. Myslel jsem si, že bys možná mohl určit někoho z armády, aby vybírání kontroloval a dozíral na něj. Víš, aby se vojclové nenechali příliš svou novou službou unést."

Šéf se znovu zamračil.

„Ehm, víš, Kvido, úplně tomu nerozumím. Není trošku nesmyslný mít někoho z armády, aby dohlížel na armádu? Myslím tím, jaký vlastně bude rozdíl mezi tím naším inspektorem a těmi, na které má dohlížet?“

„Ve dvou věcech,“ usmál jsem se. „Zaprvé, na místo inspektora mám na mysli někoho určitýho… jednoho z mých starých kámošů z armády. Věř mi, Šéfe, tahle osoba není nijak shovívavá k tomu, co se děje v armádě. Popravdě řečeno, už jsem to pověření sepsal. Všechno, co musíš udělat, je podepsat ho.“

Podal jsem mu pergamen, který jsem celou dobu žmoulal. Rozvinul ho a četl.

„To je legrační jméno pro vojáka,“ řekl spíše jen tak pro sebe. „Pavučka.“

„Věř mi, Šéfe,“ ujistil jsem ho. „Na tu práci je to ten správnej člověk.“

Namísto podpisu se Šéf pohodlně opřel v křesle a provrtal mě pohledem.

„Neříkal jsi, že tu jsou dvě věci?“ vyzvídal. „Jaká je ta druhá?“

„No, myslel jsem si, že bys mohl mít u toho dva svý zástupce. Víš, co by podléhali přímo tobě. Tak by sis mohl bejt dvakrát jistej, že si armáda nic neulije bokem.“

Šéf na mě chvilku koukal a pak odpověděl.

„Chápu,“ řekl konečně. „A předpokládám, že už máš na ty dva delegáty taky někoho určitýho na mysli, ne?“

To mě zaskočilo. Jeho otázka značně předběhla pečlivě připravený plán mého projevu, takže jsem si musel trochu poskládat myšlenky, aby do sebe vše zapadalo.

„Ehm… popravdě řečeno…“

„Nevím, nevím, Kvido,“ zavrtěl hlavou. „Tedy, myslím, že nápad je to dobrý, ale nejsem si jistej, že kvůli tomu můžu tebe i Friga postrádat. A navíc po Frigovi chci, aby se trošku věnoval Glípovi. Chci zjistit, jestli se s ním něco neděje.“

Tím jsme se dostali na správnou stranu scénáře, takže se mi trochu ulevilo. Jestli je tohle to jediné, co se Šéfovi na mém návrhu nelíbí, je to v suchu. „Aha… no, víš, Šéfe,“ začal jsem opatrně, „já jsem nemyslel Friga. Možná bysme to mohli zvládnout Paska a já.“

Tohle jsme s Frigem probírali. Po zralé úvaze jsme dospěli k závěru, že by nebylo rozumné nechat Šéfa bez všech tří strážců. Navíc bylo logické, aby jeden z nás, který je na Šéfa zvyklý, zůstal s ním a druhý byl v týmu s Paskou. Jelikož mi Paska od doby, kdy mě poprvé dostala, zdaleka není lhostejná, nenamítal jsem, když Frigo navrhnul, že on zůstane.

To Šéfa evidentně překvapilo, a tak jsem si raději pospíšil.

„Vážně, Šéfe," ujišťoval jsem ho. „Pro tři osobní strážce tu moc práce není. Já to totiž vidím tak, že jediný tady na hradě, kdo by ti mohl chtít nějak tělesně ublížit, je sama královna. Myslím si ale, že dokud se ohledně tý svatby nerozhodneš, tak si nemusíš dělat starost. Takže se snažím najít způsob, jak bysme si na sebe mohli vydělat… a dělat něco užitečnýho."

Z nějakého důvodu jej tohle přesvědčilo a on se natáhl pro péro.

„Tak jo, Kvido," podepsal se na pergamen. „Máš to mít. Jenom koukej, abych opravdu věděl, co se děje."

Tady uhodil hřebíček na hlavičku. To je přesně to, co vůbec nemáme v úmyslu dělat.

„Díky, Šéfe," popadl jsem pergamen a snažil se mu nedívat do očí. „Nebudeš toho litovat."

S tím jsem se odebral k odchodu, jinými slovy jsem vypadl z místnosti.

Zastavil jsem se na chodbě a uvědomil si, že na obyčejný rozhovor se zaměstnavatelem mi nějak moc zuřivě bije srdce. Napadlo mě, jak moc se těším, až budu zase někde venku v terénu, zpátky v rovině hrubé síly, kde se na rozdíl od téhle diplomacie nemusím zdaleka tolik stresovat.

Kapitola čtvrtá

Jak už to tak obvykle bývá, věci se nedějí tak, jak si je naplánujeme. Obzvláště v profesích mého druhu je něco takového na denním pořádku. Hlavně proto má i tak mírumilovné individuum jako já ve své základní vybavě „nezbytné nářadíčko“, tedy přesněji řečeno sbírku tupých nástrojů doplněnou několika ne až zase tolik tupými věcičkami. Devadesát procent situací, které vyžadují použití násilí, nastává právě v případě, když něco nejde podle plánu a priority se změní ze ziskuchtivosti na potřebu pouhého přežití.

Ale abych neodbočoval…

Původně jsem si myslel, že nejobtížnější částí naší tajné špionážní mise bude přesvědčit Šéfa, aby s ní souhlasil, aniž by ve skutečnosti věděl, co provádíme. Ukázalo se, že to až takový problém nebude. Částečně jsme za to vděčili zmatkům v královských financích, které se zoufale snažil nějak vyřešit. Nemalou měrou jeho pozornost odlákal alkohol, jemuž začal toho dne holdovat již od časného rána… pití jde patrně ruku v ruce s účtařinou. V každém případě se mi podařilo bez velkého slovíčkaření vyjít z jeho pokoje s pergamenem, který převelel Pavučku na pozici Královského vyšetřovatele, a Pašku a mě povolal do své osobní stráže. Úplná hračka.

Co se týče vlastního průzkumu, zjistil jsem, že to bude doslova procházka růžovým sadem. Procházka královstvím, daleko ode všech zmatků, sporů a závisti paláce a dvora. Jak ale s radostí poukazuje Frigo, nepatřív zrovna mezi nejbystřejší či nejpečlivější, když se jedná o kalkulace.

Při stanovování našich úkolů se mi podařilo přehlédnout jeden detail, a sice to, s kým budu pracovat. S Pavučkou a Paskou.

Musím rychle podotknout, že ani proti jedné z nich nemám nejmenší výhrady. Pro Pavučku mám slabost už od dob, kdy jsme spolu sloužili v armádě. Neúnavně odmlouvala našemu výcvikovému

instruktorovi, který byl nejméně třikrát takový co ona. Snažil se to všem vracet štěkáním rozkazů, ale ona si nikdy neodpustila nějaký ten komentář. (No dobrá, nebylo to od ní úplně nejmoudřejší, ale prokázala tak, že má dnes už tak vzácnou nezničitelnou náturu). Jak jsem měl možnost poznat Pašku, je to ostřílený profík. Hned při našem prvním setkání mě naprosto chladně vyřadila, ale naštěstí nezabila, když si myslela, že útočím na Šéfa.

Tím jsem chtěl říct, že Pavučku mám rád a Pašku respektuji. Nikdy by mě tedy nenapadlo, že bude pro nás tři problém pracovat jako tým. Trvám na tom, že mé dosavadní úvahy byly správné. Bohužel jsem ale nevzal v potaz jeden důležitý fakt, a sice že jsme postavili tým skládající se z jednoho muže, tedy mě, a dvou žen… z nichž obě mají, mírně řečeno, „velice soutěživého ducha“.

Své přehlédnutí jsem měl ale záhy zakusit na vlastní kůži. Když jsme si na výpravě udělali první pauzu, odpočíval jsem vlastně jen já s Pavučkou, zatímco Paška se toulala kolem, aby „trochu obhlédla“ terén.

„Hele, Plácačko,“ nespustila Pavučka oči z Pašky mizející z dohledu, „můžeš mi vysvětlit, proč na tuhle průzkumnou akci potřebujeme tři lidi?“

Popravdě řečeno se mi to zrovna dvakrát nelíbilo, ale rozhodl jsem se alespoň pro začátek být upřímný. Ne že by Pavučka byla nějaký nováček, ale jednou z povinností staršího člena týmu je pomáhat nově příchozím získat zkušenosti. Aby se tak nedělo metodou pokus-omyl, je lepší zodpovědět jim jejich otázky.

„Hlavně proto, že ve více lidech jsme bezpečnější,“ vysvětlil jsem jí. „Jelikož si nejsme úplně jistý, kolik protivníků nás čeká, tím spíše co jsou zač a co všechno umí, či jaký mají zbraně, budeme mít větší šanci, že jim všechny vylomeniny vymluvíme předem, pokud jim předvedem dostatečnou přehlídku síly na naší straně. A navíc, kdy bysme ve zmiňovaném vymlouvání neuspěli, aspoň nám naše síla zlepší vyhlídky na přežití, pokud by se protivník rozhodl svý vylomeniny opravdu provést.“

„Nevím, jestli jsem to úplně pochopila,“ znejistěla.

Povzdechl jsem a znovu si uvědomil, že poměrně slušné procento obyvatelstva patrně nemluví stejným jazykem jako já.

„Jednoduše řečeno, když budeme tři, každej bude víc a pečlivějš přemýšlet o tom, jestli na nás vyjede… a kdy; jo, tak jim pravděpodobně ukážem, že si to měli líp rozmyslet.“

„Aha, chápu,“ kývla.

Na chvíli se odmlčela a já si v duchu gratuloval ke svým učitelským schopnostem.

„Ale proč zrovna ona?“ pokračovala najednou Pavučka.

„Cože?“ zaskočila mě v půlce sebechvály.

„V paláci máš docela pěknou skupinku parťáků,“ na mítla. „Proč jsi trval na tom, že s sebou potáhneme tuhle hadí ženu? Podle mě bysme tuhle akci v klidu zvládli jen my dva.“

Poměrně přesně si vzpomínám, že se Pavučka účastnila naší porady, když se Paška nabídla, že půjde s námi. Ale nejsem si naprosto vědom, že bych na tom nějak trval. Než abych se ale o tomhle přel, raději jsem se vrátil rovnou k věci.

„Teda Pavučko, ty mě překvapuješ,“ zakroutil jsem hlavou. „Mluvíš jako obyčejná žárlivá ženská.“

„Tak to není, Plácačko… no, ne úplně,“ bránila se. „Jde mi o to, že když s sebou máme ještě někoho dalšího, vypadá to, že ti nepřijdu dost dobrá na to, abych ti kryla záda. A ještě ke všemu ona… prostě si nemůžu pomoct, beru to osobně.“

„Ted mě ale pořádně poslouchej,“ řekl jsem přísně, „protože to nebudu opakovat. Jsi dobrá parťačka, Pavučko a mám tě rád už od prvního dne, co jsme se potkali v táboře. Jsi udatnější než spousta vojáků, snad kromě mě a Friga, když jsme ještě sloužívali. Kdybys mi kryla záda ty, nikdy bych se nebál. Pálí ti to, máš velký talent a čeká tě skvělá budoucnost, ať se rozhodneš dělat cokoli. Naproti tomu Paška je profík. Ta už se pro své povolání rozhodla a neustále se zdokonaluje. A navíc, podle toho, co jsem se naučil o Pervektech, jako je Aahz a ona, dělá svou kariéru už od doby, kdy ty jsi ještě byla na houbách. Dělá svou práci dobře a my máme velký štěstí, že je na týhle výpravě s námi. Ctím a vážím si jí jako profesionálky, ale to neubírá nic na tom, jakou náklonnost a obdiv chovám k tobě. Místo trucování a špatné nálady bys měla využít příležitosti a sledovat ji v akci. Můžeš se od ní něco naučit a já osobně doufám, že se také přiučím.“

Na to Pavučka něco zabručela a stáhla se do sebe. Neumím dost dobře posoudit, jestli jenom zpracovává má slova anebo jestli se urazila. Částečně je to asi proto, že se znovu objevila Paška a mířila si to k nám, což mě vyvedlo z koncentrace.

Paška dodržela slib z paláce a změnila svůj vzhled proměňovacím kouzlem, aby nenaštvala či nepolekala místní obyvatele. Většina z nich totiž není zrovna zvyklá vídat na ulici jen tak kráčet démona. Své původní zelené šupiny, žluté oči a špičaté uši spolu s pletí a vlasy změnila do podoby obvyklé v těchto končinách. Do rozsáhlejší proměny se ale nepouštěla.

Nic neudělala například se svou výrazně ženskou postavou. Zvažoval jsem, zda jí nenavrhnu malou úpravu do podoby mužského těla, aby nebudila velkou pozornost a naopak vyvolávala větší respekt. Po dalším zvážení jsem ale usoudil, že by to mohlo mít vážné následky na mém duševním zdraví, kdybych se musel neustále vyrovnávat s jejím mužskoženským já.

Její současnou image dokreslovalo tradiční pracovní oblečení sestávající z obtažené kožené kombinézy s různými řemínky a kapsami, v nichž má všechen svůj arzenál. Nejenže tento oděv její zmiňované ženské tvary vůbec neskrýval, ale naopak dával jasně vyniknout faktu, že není zdejší.

V neposlední řadě se proměňovacím kouzlem vůbec nezměnil způsob, jakým se pohybuje. Pokud vám táhle informace nepřijde nijak důležitá, asi jste nikdy nestrávil žádný čas v profesi nebo situaci, v níž váš život závisí na přesném a včasném odhadu násilí, které by mohlo přijít ze strany protivníka. Pro drtivou většinu lidí znamená chůze pouhé kladení nohy před nohu. Tímto způsoben se zvládnou přesunout z jednoho místa na druhé, aniž by přepadávali, ale to je tak asi všechno. Cvičení atleti a lidé jako já, kteří mají svaly vytrénované na mnohem náročnější pohyby než jen každodenní chůzi, se umí přesunovat plynuleji a vyváženěji, ale přesto se ještě řadí k těm těžkopádnějším. Paška je jednou z mála, kteří spíše neslyšně plynou vpřed. Nejenže jdou vždy vyváženě ale každý pohyb a gesto navazuje na další, jako by se jednalo o tanec, k němuž jen oni slyší hudbu. Až někoho takového uvidíte, doporučuji vám, abyste se s ním nepouštěli do nějaké ukvapené akce, i když je radost se na ně

podívat. Dostanete tři rány dřív, než se nadějete, a přijdou ze stran, ze kterých byste to vůbec nečekali. Jsem smířený s tím, že s takovými pohyby Paška nemůže zapadnout do davu, ať má proměňovací kouzlo nebo ne.

Jak už jsem ale podotknul, oku je tento pohled více než příjemný (samozřejmě po profesionální stránce a já jsem se jej právě dosyta nabažil, když jsem Pašku pozoroval, jak se ke mně blíží a usedá vedle mne.

„Tak už jsi svojí malé kamarádce všechno vysvětlil?“ blýskla okem na Pavuččina záda, která se vzdálila ihned, jak se Paška přiblížila.

Touhle šaškárnou jsem si právě prošel s Pavučkou a zrovna dvakrát nemám chuť to nechat jen tak projít.

„Paško,“ začal jsem, „bez urážky tvého věku, jehož číslice sis samozřejmě nevybrala… pamatuješ se ještě na doby, kdys bývala mladá?“

Tímto jsem si vysloužil pohrdavý pohled a pauzu, než odpověděla.

„Už je to nějaký ten pátek,“ odfrkla, „ale matně si ještě vzpomínám.“

„V tom případě,“ začal jsem, „si jistě vybavíš své začátky v tomhle divokém a neúprosném zaměstnání. Mohla si bejt tehdy drzá, ale vždycky tam taky bylo skrytý nebezpečí. Srandovní na tom všem bylo, že když šlo do tuhýho, přemýšlela jsi víc o tom, jak zapadnout mezi svoje vlastní, než o tom, jak se spojit proti nepříteli. Podle mě tady s naší mladou kolegyní jde přesně o to samý.“

„Hm, zajímavý,“ kývala Paška pomalu hlavou. „Řeknu ti, Kvido, že jsi mnohem vnímavější a citlivější, než dáváš najevo.“

„Abychom se ale dostali ke tvé otázce,“ ignoroval jsem její kompliment, jelikož jsem je nikdy neuměl přijímat. „Pavučka se mě zeptala na tvou roli v naší výpravě. Řekl jsem jí, že by radši měla odhodit svou žárlivost a nervozitu a namísto rivality by se od tebe měla snažit něčemu přiučit. Jsi bezpochyby profesionálka, která by své činy a úsudky nikdy nenechala něčím takovým ovlivnit.“

„Teda,“ zašklebila se Paška, „dobrá, Kvido. Přesvědčils mě. Zatáhnu drápky a vezmu našeho drahouška pod ochranná křídla… abychom tu metaforu trochu namíchali.“

„Skvělý,“ oddychl jsem si, „to nám naše dobrodružství všem podstatně ulehčí.“

„Když už jsme u toho,“ změnila téma Paška, „nechtěl bys mě trochu víc zasvětit do toho, co tu vlastně děláme? Už jsem zažila hodně různých situací, ale průzkumník daní nebo královský posel jsem ještě nebyla.“

„Jasně,“ souhlasil jsem, „je docela vhodná doba, abysme si to společně probrali. Hej, Pavučko!“ Když se otočila, kývnul jsem jí, ať jde k nám. „Právě jsme mluvili o tom, že je čas na poradu o naší výpravě,“ vysvětlil jsem. „Věc se má tak, že máme vyzkoumat, jestli se proti Šéfovi nechystají nějaký pikle a popřípadě je ukončit anebo podat zprávu týmu, aby dal dohromady plán opatření.“

„Tak jsem to taky pochopila,“ pokrčila rameny. „Protože jsme většinu těch povídaček dostali od vojclů, kteří byli převelený k výběrčím daní, vmísíme se mezi ně v jejich oblíbeným místě a poptáme se, o co přesně jde. Podle toho, co se dozvíme, pak vymyslíme další postup.“

„Přesně tak,“ přikývl jsem. „Právě míříme k oblíbenýmu místu výběrčích z podhradí. V těchhle oblasted je hrozba odporu teoreticky nejžhavější.“

„Jasně, tomu rozumím,“ řekla Paška. „Ale jak to sehrajem? Budeme si hrát na sametovou rukavičku nebo ocelovou pěst?“

„To bude právě ta záludná část,“ přisvědčil jsem. „Na jedný straně chceme zamezit jakýkoli pošetilosti, která by se mohla proti Šéfovi chystat. Na druhý straně si musíme dát bacha, abysme nechtěně nepodnítili víc trablí než máme teď. Tradičně budeme muset počkat a zjistit, s kým a čím máme tu čest.“

„No, tady na to ale nepřijdem,“ namítla Pavučka „Je čas se trochu pohnout z místa. Ehm, Paško? Můžu s tebou chvilku mluvit? Chci se tě zeptat na něco ohledně proměňovacího kouzla.“

„Jasně, malá,“ odpověděla Paška. „Ptej se, na co chceš.“

Chvíli jsem počkal, protože jsem byl zvědav, o čem si budou povídat, ale pak jsem si uvědomil, že na mě obě zírají. Pochopil

jsem, vstal a vydal se na cestu. Nechaly mi trochu náskok a pak šly za mnou tak daleko, abych je neslyšel.

Když už jsem je obě konečně přesvědčil, aby spolu mluvily, nakonec mi to začalo vadit, protože jsem si tím pádem mohl popovídat akorát tak sám se sebou. Když pak ke mně dorazil jejich smích, zvažoval jsem, co je horší: Cestování se dvěma ženskejma, který se nesnáší, nebo cestování se dvěma ženskejma, který spolu vycházejí až moc dobře.

Kapitola pátá

Musím přiznat, že na cestě k naší cílové destinaci jsem zažil takovou harmonii, jako málokdy předtím.

Vděčil jsem za to především Pavuččině zájmu o Paščino proměňovací kouzlo. Tento zájem se ovšem neomezoval jen na pouhé dotazy ohledně rozsahu a omezení tohoto kouzla, nýbrž se vyskytly nespočetné žádosti o názorné ukázky.

Z toho, co jsem zaslechl, se podstatná část Pavuččiny osobnosti utvořila v přímém důsledku jejího vzhledu. Jinými slovy – odjakživa vypadala jako hubená divoška, kterou jako holku nikdo nebral vážně. Protože musela čelit tak evidentnímu důkazu, že v ženských hrátkách nemá smysl s nikým soutěžit, přirozeně se přiklonila ke tvrďáckým manýrům, v nichž mohla jedině nechat vydovádět svého soutěživého ducha. Nyní, poměrně slušnou dobu od utvoření její osobnosti, se vše mění s objevením proměňovacího kouzla.

Celou cestu předváděla Paška své kouzelnické umění a ukazovala Pavučce nekonečnou přehlídku nejrůznějších postav a oblečení… říkala tomu „nové image“. A navíc každá tato image byla doprovázena podrobnou instruktáží ohledně pohybů a chování, aby působila věrohodně. Obě se tak na dlouhé hodiny zabavily hihňáním a šuškáním a tvářily se šťastně jako dva obhájci před podplacenou porotou. Pavučka prožívala nejhezčí chvíle svéto života, protože si mohla hrát na různé typy cour, a Paška se zase vyřádila při ojedinělé příležitosti převlékat opravdovou živou panenku.

Já osobně jsem se těchto orgií neúčastnil. Ve skutečnosti byly veškeré mé pokusy nějak přispět do diskuse svým názorem tvrdě odmítány několika pohrdavými pohledy, očima v sloup a opovržlivými komentáři, ve kterých slovo „muži“ mělo ten nejhanlivější nádech.

Jak ale každý ví, jsem duše citlivá a miluji sociální kontakt, takže mi tohle opomínání až tak nevadilo. Vlastně se mi to za chvíli

začalo docela líbit. Byla to legrace pozorovat ty dvě, jak si spolu hrají.

Už jsem se zmínil o tom, že ani jedna z nich vůbec není špatnou pastvou pro oči, obzvláště v některých oblečkách, které Paška zkoušela Pavučce. Většina z nich totiž odhalovala anatomické tvary, jaké jsem předtím vůbec neměl možnost vidět.

Zadruhé jsem sám měl o čem přemýšlet. Měl jsem na přejímání dost času, takže jsem mohl zvážit naši situaci ze všech úhlů. Přestože mám se ženami nemalé zkušenosti, netroufám si tvrdit, že je znám tak dobře, jako ony sebe. Na druhé straně ale mohu s určitostí říci, že muže znám slušně.

Až dojdeme k místu určení, představíme se té skupině výběrčích jako jejich nadřízení a budeme po nich požadovat jména a vysvětlení jejich činů. Ty pak podlehnou naší analýze a případnému souhlasu. To už nám samo o sobě patrně nezíská u jmenovaných velkou přízeň, protože mají sklony odmítat jakéhokoli cizáka, který se jim snaží říkat, co mají dělat. A naším nejvyšším velitelem, Královským vyšetřovatelem, je navíc žena, která se momentálně mimo pracovní dobu snaží naučit jak být roztomilá a pomilováníhodná.

Já nejsem z těch, kteří nesnesou nad sebou ženu ve funkci nadřízené, a tyto zpátečnické zástupce svého rodu nijak nehájím. Je nutno si ovšem připustit, že takové typy na světě existují, a jak jsem během omezeného pobytu v jejich řadách vypozoroval, tvoří většinu těch vojclů, ke kterým právě míříme na výslech.

Když jsem tohle všechno vzal v úvahu, začal jsem cestou většinu své pozornosti věnovat protahování a přípravě svalů a kontrole své cestovní výzbroje, kterou jsem několikrát nabrousil a promazal. Jak už jsem se zmínil, i tak mírumilovné stvoření jako já musí být schopné zlikvidovat všechny trable, jakmile nastanou, někdy i o chvíli dříve.

Když jsme dorazili na místo určení, všechny nás mírně překvapilo, že jsme tam sami. Lépe řečeno Paška s Pavučkou se divily, že tam nejsou vojáci, a já se divil, že ony se diví.

Soudě podle mé nedlouhé vojenské praxe, kterou prošla i Pavučka, když člověk dostane nějaký nudný rozkaz jako být na

posádkách nebo vybírat daně a velitelé zmizí z dohledu, ani v nejlepším případě nenajdete na kasárnách či ubytovnách jediného vojáka, který za něco stojí. Všichni se totiž vydají do nejbližšího okolí a hledají něco alespoň trochu zábavnějšího.

V našem případě se toto pochybné místo nazývalo Abdulův sushi bar a občerstvení. Ani jsme nemuseli tolik pátrat a vyptávat se a hned jsme objevili, kde se naši kýžení vojáčci zdržují. Byl to začouzený pajzl jménem U Suchánků. Zvenku měl výzdobu z uschlého roští a vyřezaných špalků patrně v dobré snaze propůjčit mu vzhled rákosové chatrče. Mé zkušené oko ihned objevilo, že požární inspektor musel být tučně podplacený, aby něco takového schválil. Na první pohled to byl táborák, který čeká na první sirku. Také jsem si všiml, že tu není moc oken a těch pár zbývajících je přetřeno černou barvou.

„Neměli bysme počkat do setmění?“ navrhl jsem.

„Na co?“ divila se Paška.

„To byl jen takovej nápad,“ stáhl jsem se.

„Já teda nevidím jedinej důvod, proč bysme tam neměli vtrhnout hned,“ řekla Pavučka a vyrazila ke dveřím.

„Počkej chvilku,“ zadržel jsem ji, zavřel pravé oko a zakryl si ho dlaní. „Asi mi něco spadlo do oka.“

Nervózně přešlapovaly, ale počkaly, dokud jsem nenapočítal do sta. „Dobrý, jdem,“ řekl jsem konečně a pořád si držel oko. „Až po vás, dámy.“

Podržel jsem jim dveře a pak vešel za nimi. Zároveň jsem si odkryl pravé oko, otevřel ho a zavřel levé.

Jedná se samozřejmě o starý trik. Když se přechází ze světla do tmy, oči si na tu změnu chvíli musejí zvykat. Těch pár okamžiků může být hodně nebezpečných, pokud se v tmavším místě nacházejí potenciální nepřátelé, jejichž oči už jsou na světelné podmínky přivyknuté. Pokud je dostatek času, je moudré se tomu bránit tím, že necháte pokud možno své zaměřovací oko předem zvyknout, a pak teprve vstoupíte. Někdy se jedná o nepatrný rozdíl, ale i tak málo vám může zachránit život.

Prostě jsem vklouzl dovnitř a udělal krok stranou (aby se má silueta nerýsovala proti otevřeným dveřím) a pak jsem prozkoumal

vnitřek. Jak už naznačovala načerno natřená okna, uvnitř byla tma, kterou narušovaly jen mihotavé plamínky svíček na nízkých stolech v přízemí a na baru. V rohu u stolu se sešla malá skupinka místních, ale těm jsem pozornost nevěnoval. Zaměřil jsem se asi na tucet vojáků, kteří posedávali na baru a u blízkých stolů.

Zatím jsem si stihl všimnout, že jsou tam samé nízké šarže, bez důstojníka nebo roťáka. To znamená, že jsou uvolnění a veselí do té míry, jak jen to vojclové umí. Zdá se, že před naším příchodem všichni hráli karty, povídali si a popíjeli, zkrátka si užívali se svými kámoši. To bylo ale předtím, než jsme přišli my. Teď všichni jako jeden muž zírali na Pavučku.

Jistě si pamatujete, jak jsem povídal o Pašce, která trošku experimentovala s Pavuččinou image pomocí proměňovacího kouzla. Fajn. V tuhle chvíli se její oděv jen velmi zdaleka podobal něčemu, jako je vojenská uniforma. Myslím, že klasickou uniformu jsem už popisoval v době, kdy jsem se s Frigem dostal na krátkou šichtu do armády. Ale těm z vás, kteří mají krátkou paměť nebo si opomenuli zakoupit ten konkrétní díl, vše znovu zopakuji. V podstatě máte na sobě flanelovou noční košili s krátkými rukávy, přes ní náprsní krunýř a sukni vyrobenou z tvrzené kůže, která visí od pasu v několika pruzích. Celou výstroj doplňuje helma, sandály a krátký meč. Zkrátka celá tahle paráda má z obyčejného burana nebo pupkatého zelenáče udělat hrozivý bojující stroj.

Takhle to ovšem nevypadá na Pavučce.

V první řadě není na jejím oděvu ani stopy po oné flanelové noční košili. Sukně je o hodný kus kratší, asi do poloviny jejích stehen, a namísto v pase se jí povážlivě houpe na bocích. Pokud by náhodou tato úprava někomu unikla, je zdůrazněna značným zmenšením náprsního krunýře do té míry, že má Pavučka nejen odhalený celý výstřih, ale tato část uniformy ani dostatečně nevyhovuje svému názvu.

Celkový efekt by ji s přehledem dostal na přední stránky pánských časopisů… kdyby v téhle dimenzi něco takového měli. Už jí chybí jen procvaknutý pupík.

Na pár okamžiků zavládlo naprosté ticho, jak se všichni na tuhle podívanou museli napít. Pak jej prolomila Pavučka.

„Mohli byste mě, gentlemani, laskavě dovést ke svému veliteli?“ zapředla koketně chraplavým hlasem.

U prvního stolu se ozval přismahnutý týpek: „Serža tady zrovna není, zlatíčko, ale jestli na něj chceš počkat, můžeš si mi sednout na klín.“

Šibalsky zamrkal na své parťáky a ti mu odpověděli řehotem a vlčím kvílením.

Pavučka začala rudnout, což pro všechny, kteří ji znají, zdaleka neznamená, že je v rozpacích. Naopak. Ještě jeden krůček a máme tady pěknou rvačku.

Bohužel se někdo rozhodl ten krok udělat. Jeden z vojclů, který seděl přímo za Pavučkou, jí chtěl poškádlit a nadzvedl jí zezadu sukni, aby se pod ni podíval.

Proměňovací kouzlo nebo ne, pod povrchem je to vždycky Pavučka. Místo aby jako správná holčička vyjekla nebo si sukni snažila přidržet, prostě se mrštně otočila a vrazila mu jednu pěstí přímo do obličeje. Protože měla nad ním vestoje výhodu a ještě do otočky přidala sílu krouživého momentu boků, dostal plný zásah. Židle se nepřevrhla, ale prostě se pod ním složila a on skončil na zemi bez jediného pohnutí.

Smích jako když utne. Všichni vojclové nevěřícně zírali na svého nehybného kámoše.

„Pavučko, drahá,“ uklidňovala ji Paška, „copak jsem ti neříkala, jak se má chovat dáma?“

„Říkal si o to,“ zavrčela Pavučka, která ještě nevychladla.

„To je pravda,“ přisvědčila Paška, „ale víš…“

Aniž by se otočila, sekla levou rukou směrem k opěradlu jedné obsazené židle a vzápětí skolila vojáka, který na ní seděl. Ve stejný okamžik už její pravá ruka přistála na hlavě chlapíka vedle něj a ten se čelem uhodil o stůl. Aniž by změnila plynulost svého pohybu, naklonila se přes stůl a zpracovala dva vojáky sedící vedle sebe tak, že jim prostě srazila hlavy dohromady, až zakouleli očima a svezli se k podlaze.

„…takové situace se dají zvládnout i bez kapičky potu,“ dokončila svou větu. „Zbytečná námaha není známkou opravdové dámy.“

„Chápu,“ kývla pomalu Pavučka. „Díky za radu, Paško.“

Bylo by fajn, kdyby to tím všechno skončilo, ale podle mých odhadů zatím holky vyřídily pět z dvanácti, tedy sedm z nich ještě bylo v dobrém stavu. A navíc už je přešla dobrá nálada. Pomalu si začali stoupat a z očí jim šlehaly blesky.

Rozhodnul jsem se do toho vložit dřív, než to bude vážné a někdo se zraní.

„PóóóZOR!“ vyštěknul jsem svým nejautoritativnějším hlasem a rozkopnul za sebou dveře dokořán.

Jestli se v základním armádním výcviku zelenáči něčemu výtečně naučí, pak je to způsob, jak se dostat do pozice „pozor“ v jakékoli situaci… například když vejde do dveří důstojník. Těch pár vojclů, co ještě zůstalo na nohou, se okamžitě postavilo do pozoru. Dokonce i ti chudáci na zemi jakoby se víc našponovali.

Tato scéna nějakou dobu trvala, pak se někdo pokradmu podíval, aby zjistil, kdo je takhle komanduje v zaslouženém volném čase. Ve dveřích spatřili moji siluetu s nabitou a nataženou kuší v ruce.

„Pohov,“ zazubil jsem se.

Nachytat je všechny na tak jednoduchý trik, to samozřejmě nikomu z nich na náladě nepřidalo.

„Fakt vtipný, kámo,“ otočil se jeden z nich ke mně. „Si chceš taky užít nebo co?“

„Jen se tak dívám,“ držel jsem pořád svou kuši. „Možná by nebylo vod věci zjistit, s čím ta mladá dáma přichází, než se pustíš do další akce. Obzvlášť bych si dal bacha, kdo jí posílá.“

„Je mi jedno, i kdyby je poslala sama Bolehlava,“ odplivl si. „Jen tak to nenecháme.“

„Skoro ses trefil,“ řekl jsem. „Jen nejde o královnu. Má rozkazy od Velikého Skeeva.“

„Od toho čaroděje?“ polknul těžce.

„Jinýho Skeeva neznám,“ pokrčil jsem rameny. „Teď když už znáš situaci, je na tobě, jestli si chceš dál zahrávat s jeho osobně jmenovaným Královským vyšetřovatelem.“

S těmi slovy jsem si složil ruce na prsou a opřel se o dveřní rám, což je podle mě výraz naprostého nezájmu.

„Pěkná řeč, Kvido,“ ozvalo se přímo za mými zády, až jsem nadskočil. „Jsem rád, že jsi neztratil své jemné způsoby vedení vojska.“

Otočil jsem se a spatřil seržanta Smíška, mého starého cvičitele, jak se na mě šklebí.

Kapitola šestá

„Tak Kvido, pověz, co pořád děláš?“ zeptal se seržant Smíšek. „Slyšel jsem na tebe samou chválu od tý doby, cos odešel ze základňáku.“

„Fakt?“ divil jsem se.

„Jasně. Vždycky se snažím svý kluky po výcviku neztratit z vočí. A svý holky taky.“ Poklonil se Pavučce, aniž by se obtěžoval zvednout.

Usadili jsme se U Suchánků, až na to, že se všichni vojclové kromě seržanta a Pavučky vytratili.

„Slyšel jsem,“ začal, „žes několikrát poměrně rychle povýšil, a pak ses mi ztratil z dohledu. Ňákej zelenáč povídal, že tě vybrali na důstojnickej výcvik. Jinde se zase říkalo, že máš nějaký kšefty v královskym paláci. A nakonec tě najdu takhle vyfešákovanýho v civilu, jak se tu potloukáš se zvláštním vyšetřovatelem. Sečteno podtrženo, zdá se, že si vedeš celkem dobře.“

Abych byl upřímný, i když jsem měl seržanta Smíška svým způsobem rád, neměl jsem zrovna sto chutí mu vyklopit celou pravdu. Obzvláště v dané situaci. Bývali jsme sice na vojně kámoši, ale nejsem si úplně jistý, jak dlouho by nám naše kamarádství vydrželo, kdyby se dozvěděl pravý důvod mého pobytu v armádě. Měl jsem tam totiž způsobit trochu rozruch, aby vojska nepostupovala tak rychle, zatímco jsme se snažili najít způsob, jak královnu Bolehlavu zastavit úplně.

„Nestěžuju si,“ vyhnul jsem se odpovědi. „A co vy? Když jsem vás naposledy viděl, snažil jste se vybičovat nový rekruty.“

„Ale,“ povzdychnul si, „máme novou reorganizaci. Teď, když nejsme ve válečným stavu, nepotřebujeme nabírat a trénovat nový rekruty. Ve skutečnosti na nás díky snižování stavů tlačí, abysme vymysleli, co dělat s těma starejma. Ve svým věku sem si moh

vybrat, kam budu převelenej. Tak sem si vybral jednotku na vybírání daní, protože to vypadalo jako pohodová prácička.“

Odmlčel se, srknul si svého drinku a zašklebil se.

„Pohodová prácička. To jo. Příde mi, jako by byla sezóna honu na výběrčí daní. A ještě ke všemu my po nich střílet nemůžem, protože to jsou občané Possilta.“

„Mohl byste to trochu rozvést?“ vyzvídal jsem.

„Proč ne,“ řekl Smíšek, „ale zajímalo by mě, proč se na to ptáš.“

Na chvilku jsem se zamyslel a pak pokrčil rameny. „Nemyslim, že je to tajný nebo tak,“ řekl jsem. „Na hradě se povídá, že se chystá ňáká rebelie. Tak nás sem poslali, abychom se na to koukli a zjistili, jak je to vážný. A protože se zdá, že ste se u těchhle náznaků nepokojů octl v první linii, byli bychom vám nejen vděčni za jakoukoli pomoc, ale taky by nám to značně pomohlo ve vyšetřování.“

„Tomu rozumím,“ kývl Smíšek.

„Jo?“ vyhrkla Pavučka, ale Paška do ní rýpla, a tak sklapla.

„Ve většině případů,“ nepochopil Smíšek její narážku, „šlo jenom vo planý vykřikování a možná trochu vytahování. Nic, co by se vyjímalo normálu, když se jedná o výběrčí daní. Ke mně se dostali ty chlápci, co přepadávají výběrčí čety.“

„Tak se na to podíváme,“ zaradoval jsem se. „Všimnul jsem si, že mluvíte v množným čísle, takže je jich patrně víc než jeden. Je to teda podle vás organizovaný povstání?“

„To si nemyslim,“ zamračil se zamyšleně Smíšek. „Co vím, tak sou to dvě různý skupiny a operujou nezávisle na sobě.“

„Nevíte nějaký podrobnosti?“ vložila se do toho Paška. „Vojenský expert vašich kvalit by si jistě všimnul detailů, které by pro naši misi byly nedocenitelné.“

Přeci jen je Smíšek stejně ješitný jako každý chlap, a když mu lichotí taková kost, nafoukne se jako ropucha.

„No, jak říkám, zdá se, že tu máme dvě nezávislý skupiny,“ začal. „Soudím podle toho, že působí na různých místech a mají dvě značně rozdílné metody činnosti.“

„Jedna skupina se pohybuje kolem Královské obory. Schovávají se v křoví, a když zahlídnou výběrčí četu, vystřelí nad hlavy mračno šípů, aby ukázali, že jsou na dostřel. Pak zavolají, ať jim tam četa nechá peníze a pokračuje dál. Zajímavý je, že ještě nikoho netrefili, ale ta hrozba sama o sobě klukům stačí, aby jim nechali peníze a stáhli se.“

„To se vzdají bez boje? Prostě tam ty peníze nechají?“ divila se Pavučka.

Smíšek se zašklebil. „Musíš pochopit,“ vysvětloval jí, „že náš stálý rozkaz zní nestřílet na civilní obyvatelstvo. Musíš mít na paměti, že se jedná o interní úkol, ne o práci v první linii, kde by jakýkoli odpor jasně znamenal nepřátelský čin. Jsou to občani, který máme chránit, a vrchní velení si nepřeje žádný incidenty, který by místní popudily proti armádě.“

Znovu si srknul svého drinku a zakroutil hlavou.

„Řeknu vám to ale na rovinu. I kdybychom neměli ten rozkaz nebojovat, asi bysme je stejně nedostali. Ty lesy jsou docela hluboký a táhnou se poměrně daleko. A navíc oni jsou tam jako doma, takže mají velkou výhodu. Kdyby jich bylo víc, prostě by nás po jednom vyřadili odněkud z roští a my bysme vůbec neměli šanci. Kdyby bylo víc nás, prostě by se někde ztratili v křoví a nikdy bysme je nechytili.“

„Vítězství závisí na terénu,“ zamumlala Paška.

„Správně,“ usmál se Smíšek. „Ty asi budeš něco vědět o vojenských taktikách.“

„Říkal jste, že jsou tu dvě skupiny,“ snažil jsem se rychle odvést jeho pozornost od Paškina původu. „Co ta druhá?“

„To je fakt fraška,“ zasmál se Smíšek a vrátil se k původnímu tématu. „Je to jenom jeden chlápek, celej v černým, i s maskou a kapucou. Občas se objeví na silnici před četou, mává mečem a chce, aby mu dali peníze, jinak že poznají jeho hněv.“

„Poznají jeho hněv?“ divil jsem se. „Přesně tak to říká,“ kývl Smíšek. „Slovo od slova. Něco takovýho bych si nevymyslel.“

„Počkat,“ ozvala se zase Pavučka. „Tvrdíte, že celá četa se zastaví před jedním chlápkem s mečem?“

„No, vlastně to není všechno,“ usmál se trochu křečovitě Smíšek. „Ten chlápek v černým vždycky mluví, ale má s sebou ještě jednoho, co ho kreje. Kdykoli sem toho šaška viděl, měl někoho za sebou. Je to pořádnej obr, skoro jako ty, Plácačko. A co víc, má kuši, pěknej kousek, na zakázku, a dává jednoznačně najevo, že kdyby někdo něco nepochopil, nemusel by se taky vůbec vrátit na kasárna.“

„Ale kuše má jen jednu střelu a četa má snad trochu víc členů, ne?“ rýpla si Pavučka.

„Ummm,“ jal se vysvětlovat Smíšek, „problém ale je, že nikdo není zrovna žhavěj, aby byl na druhým konci tý střely. A musíš mít znovu na paměti, že rozkaz zní nebojovat s civilisty.“

„To je pohodlnost,“ utrousila Pavučka.

„Povězte mi víc o té zakázkové kuši,“ zabránil jsem střetu s Pavučkou.

„To je jednoduchý,“ řekl Smíšek. „Ani se nemusím dívat moc zblízka nebo ji mít v ruce. Je skoro stejná, jako ta mini kuše, kterou jsi mával na kluky, když jsem přišel.“

Kdybych řekl, že tenhle kousek informace ve mně vzbudil obrovský zájem, tak bych vůbec nepřeháněl. Abyste rozuměli, naše kuše jsme s Frigem dostali exkluzivně od chlápka jménem Jolo, který je nejlepším výrobcem kuší, jakého jsem kdy potkal. Sice jsem zaslechl, že vyrábí nějaké kousky pro Přátele renesance a týpky ze zájmových skupin Středověku, ale většina jeho klientely je tvořena lidmi, jako jsme my, tedy lidmi nějak spojenými s Mafií.

„Mohl byste trochu upřesnit místa, kde tyhle dvě skupiny působí?“ změnil jsem téma.

„Můžu pro vás udělat i mnohem víc,“ navrhl Smíšek, dopil svou sklenici a postavil se. „Mám ve stanu ňáký mapy. Pojďte se mnou a já vám to ukážu… a možná vás pozvu na drink.“

Zatímco se naše neohrožená skupinka vyšetřovatelů jala opustit hospodu U Suchánků, my se ještě chvilku zdržíme a podíváme se, co se dělo po jejich odchodu…

Pár dlouhých chvil po odchodu našich vyšetřovatelů a seržanta zůstala skupina civilistů, kteří dosud nepozorovaně seděli v rohu u stolu, nehybně sedět a nevydala ani hlásku.

Nakonec jeden z nich promluvil.

„Vzduch čistej, Včelko. Sou pryč.“

V tu chvíli se zavlnil vzduch, pak se zase uklidnil a zanechal po sobě změněné podoby tří členů spolku, kteří i tak nevypadali moc pozoruhodně.

„To bylo vo chlup,“ konstatoval jeden docela svalnatý chlápek.

„Ani mi nemluv, Hube,“ oddychl si muž vedle něj. Podle vzhledu evidentně jeho brácha, ne-li dvojče. „Dobrá práce s tím kouzlem, Včelko. Taky jsi nám mohl ale říct dřív, že Plácačka je na druhý straně týhle malý barikády.“

„Sám sem to nevěděl,“ protestoval Včelka a vztyčil se do své plné bezvýznamné výšky. „Měli sme se jenom trochu armádě plést do cesty. A naposledy sem slyšel, že on a Frigo rezignovali.“

„To už je jedno,“ rýpnul Šu svého bratra do žeber, „Teď, když už to víme, neměli bysme si to celý ještě jednou rozmyslet?“

„Počkat, počkat,“ vložila se do toho Storm. „Vo co tady de? Proč ste najednou tak vyplašený? Co to vlastně bylo za týpka?“

„To byl Plácačka,“ vysvětlil Hubert Moucha. „Neboli Kvido, to je jeho opravdový jméno. On a jeho bratranec Frigo s náma byli na základním výcviku, když sme poprvý narukovali. Vlastně to byl velitel naší jednotky.“

„Těžkej mlátič je pro něj slabý slovo,“ podpořil ho bratr Šubert. „Hned první den si nás oba vzal stranou a dal nám lekci v chování.“

„A s tou kuší taky není žádnej začátečník,“ přidal se Včelka. „Pomohl mi udělat testy, což vod něj bylo pěkný, protože jinak bych asi pořád trčel v základňáku.“

„Takže byl mnohem lepší, než všichni ostatní drsňáci rekruti,“ odtušil Egor. „No a co? Tréninkem jste se přeci všichni zlepšili, ne?“

„Ty tomu nerozumíš,“ zavrtěl Hu hlavou. „On a Frigo byli v době, kdy narukovali, mnohem lepší, než se nám může do smrti jenom zdát.“

„Chceš vědět něco o tom seržantovi, s kterým mluvil?“ řekl Šu. „To byl náš velitel pořadovýho výcviku. Jednou se pustil do Kvida a

Plácačka se s ním i jeho desátníkem vypořádal, aniž by se u toho zapotil.“

„Počkej chvíli,“ zarazil ho Egor. „Myslel sem, že na tohle má armáda paragrafy. Copa z toho neměl průšvih?“

„Udělali z toho nehodu při výcviku,“ vysvětlil mu Hu s úšklebkem. „Vlastně za to dostal povýšení.“

„Všim sis, koho měl s sebou?“ podotknul Včelka „Nebyla to Pavučka?“

„Jestli jo, tak změnila image,“ odpověděl Hu.

„Nebo na sobě z ňákýho důvodu měli proměňovací kouzlo,“ navrhl Šu.

„Pavučka?“ divila se Storm.

„Další člen naší starý skvadry,“ vysvětlil Hu. „Duší i tělem jeden z nejhorších rváčů, jaký jsem kdy potkal. Zákeřná jako had a dvakrát tak rychlá.“

„Jo, všim sem si, jak hned po příchodu vodrovnala svýho obdivovatele pár ranama,“ zakroutil Egor hlavou.

„To si pleteš strany, kámo,“ ozval se poprvé Red Blade. „Co to kotě, jak vyřídilo čtyři najednou bez mrknutí oka?“

„Ta je taky vaše stará kámoška?“ zeptala se Storm.

„Nikdy sem jí neviděl,“ pokrčil rameny Hu.

„Uff,“ oddychla si Storm. „Už sem se začínala bát, že sme se nachomejtli u sleziny.“

„I kdybych jí neviděl v akci,“ konstatoval Šu, „když dělá s Kvidem, bude to s největší pravděpodobností prvotřídní profík. Nechtěl bych se s ní pustit do křížku.“

„Což nás přivádí k původnímu tématu,“ obrátil Hu. „Když už víme, že je ve hře Plácačka a spol, budem tu ještě zaclánět nebo zamíříme za kopečky?“

„Ale vy nemůžete odejít!“ vykřiknul Red Blade. „Dohodli sme se, že nám pomůžete!“

„Souhlasili jsme s tím, že přijdeme na tudle tajnou schůzi. A to hlavně proto, že nám to coby vojákům na dovolenej, přišlo jako dobrej způsob, jak sbalit ňáký holky,“ obrátil Hu. „Nepamatuju se, že bych byl říkal něco o provokování těžkotonážních zabijáků, co dělaj z holek mladý vdovy. To není párty, to je sebevražda.“

„Ale no tak, chlapci,“ zvedla ruce Storm. „Náš plán přeci nezmění nějakejch pár extra úderníků, který se tu jen tak toulaj. Přeci víte, že záměrem celý akce není jít někomu po krku. Oni hledají někoho, kdo hází klacky pod nohy výběrčím daní. My nic takovýho neděláme. Pojďte si dát pár skleniček a v klidu si o tom promluvit.“

„To je dobrej nápad,“ souhlasil Včelka. „Oukej. Kdo si co dáte?“

„Jako posledně,“ mrknul Šu na bráchu.

„Krev! Krev a syrový maso!“ ozval se elf v rohu.

„Už sem ti říkal, že tohle tady neservírujou,“ zavrčel Hu. „Kdes ho, prosím tě, našla, Storm?“

„Objednala sem ho z Kompletního elfího katalogu,“ odpověděla Storm. „Kupte mu něco nedopečenýho. Nebyl zrovna levnej.“

„Stejně by mě zajímalo, kde seženeš trpaslíka,“ vrtěl hlavou Pindík. „Zatím sem tu z celý bandy nejmenší já.“

Zbytek společenstva na chvíli taktně zmlknul.

„A samozřejmě taky nějakej Vulkán,“ dodal Včelka unaveně.

Popravdě řečeno, to byl hlavní důvod, proč si jako základnu určili právě tady hospodu U Suchánků. Podnikli sice rozsáhlý průzkum, ale v celém Království possiltském, dokonce i v jeho rozšířených hranicích, našli jediný vulkán – a sice zvláštní drink, který se tu podával ve šťastné hodince.

Počkali si na drinky a pak s velkou obřadností a vážností rozbalili drahocenný prsten na ztuhlém prstu a vhodili jej do plápolajícího drinku.

Nic se nestalo. Tradičně.

Stejně jako se nic nestalo už mnohokrát předtím, když to zkoušeli.

A stejně jako mnohokrát předtím, ani dnes se nikdo neměl k tomu, aby Vulkán po vyjmutí prstu s prstenem vypil.

Kapitola sedmá

Když jsme si se seržantem Smíškem vyměnili informace a pár dalších drinků na počest starých časů, zahájili jsme válečnou poradu, abychom naplánovali další kroky. O dvě hodiny později jsme se pořád ještě radili. Pokud jste vydedukovali, že to nešlo hladce, máte naprostou pravdu.

„A já tvrdím, že je naše mise u konce a měli bysme podat zprávu do Královskýho paláce," řekl jsem trochu podrážděně.

O tomhle se už dohadujeme skoro od začátku a nikdo nechce ustoupit. To už samo o sobě něco vypovídá, jelikož jednu stranu jsem hájil já a proti mně se spikly Pavučka s Paškou.

„Měli jsme prozkoumat potenciální centra rebelie," namítla Paška. „Dokud se nepřesvědčíme na vlastní oči, pracujeme s drbama. To jsme mohli klidně zůstat sedět na zadku v paláci a dělat to samý."

„Dostali jsme všestranný hlášení od vojclů, který přišli přímo z terénu," vrátil jsem jí to. „Podle jejich názoru nejde o žádný organizovaný povstání. Jenom si pár malých skupinek utahuje z výběrčích daní. Teď to nahlásíme Šéfovi a uvidíme, co uváží za vhodný podniknout dál. Kromě svejch dalších funkcí je Skeeve především můj Šéf, jak v M.Y.T.H. Inc, tak v Mafii. Za ty léta svý kariéry jsem se naučil jednomu tajemství. Jestli chceš mít dlouhou a prosperující kariéru, o délce života ani nemluvě, je důležitý se nenechat unést nějakým vlastním nápadem, kterej se snaží předvídat, co by si asi tak Šéf přál."

„My tu ale nemluvíme o žádný vlastní iniciativě," dohadovala se Paška. „Jenom prozkoumáme situaci. To přece řekl, že máme udělat v první řadě."

„Počkej, Paško," stoupla si mezi nás Pavučka. „Pověz Plácačko, co tě vlastně žere?"

„Jak už jsem řekl. Šéf…"

„Já sem slyšela, cos řekl," přerušila ho Pavučka. „Taky tě trochu znám. Tenkrát na základňáku jsi vedl Špionážní jednotku veliteli výcviku přímo před nosem. Když sme měli službu na posádkách a pak ve skladu zásob, neustále si dělal svůj úkol, a to dost dobře. Moc dobře vím, že umíš jednat podle svýho, a ne se nechat vodit za ručičku a čekat na konkrétní rozkazy. Tak proč se ti to tak najednou příčí? V tom musí bejt ještě něco jinýho než jenom posloupnost rozkazů. Sakra, celá tahle expedice byla přece tvůj nápad. Tak nám koukej vybalit, co tě žere, a nevymlouvej se na regule."

Problém je, že se trefila do černýho. Nemám nic proti přizpůsobení faktů nebo poopravení pravdy před porotou, dokonce někdy ani před kolegy, ale nesnáším, když mě při tom chytí.

Přemýšlel jsem a mnul si přitom nervózně bradu, pak jsem se rozhodl jít s pravdou ven.

„Oukej, vzdávám se," začal jsem. „Když přijde na hrubší práci, jsem docela dobrej, ale pořád jsem specialista. Skoro všechno, co jsem kdy dělal, se odehrávalo ve městech a vesnicích a jednalo se o jednotlivce nebo gangy, který se snažili vyhnout veřejnýmu zájmu. Tohle je moje práce. Na to jsem vytrénovanej. Toulat se po lesích a snažit se přijít na stopu nepříteli, když nevíme, kolik jich je a jakou mají sílu a ještě ke všemu znají terén mnohem líp než my a nebojí se po nás střílet, to mě teda moc nevzrušuje. V takový situaci bysme byli vykořeněný jako vidláci, když je vyrvou z hnoje a přivedou do města."

„Takže se nám tu snažíš vysvětlit, že máš strach," zaútočila Pavučka.

Už už jsem se začal zvedat do své plné výšky, ale nakonec jsem si to rozmyslel a jen pokrčil rameny.

„Oukej, když si to tak myslíš, tak se bojím," řekl jsem. „To na okolnostech situace nic nemění."

„Zatáhni drápky, Pavučko," postavila se na mou obranu Paška. „Kvido se nebojí, je to profík. Na rozdíl od některých rádoby tvrďáků, který jsi mohla v minulosti potkat, Kvido je pravej kousek. On je tvrďák, takže se nemusí snažit to nikomu dokazovat… i když ho někdo provokuje."

Věděl jsem to, ale bylo pěkný slyšet od Pašky něco, co jsem se ze své přirozené skromnosti styděl vyzdvihnout.

„Je totiž velkej rozdíl mezi tím mít strach a uvědomit si potenciálně nebezpečnou situaci," pokračovala Paška. „Kvido uhodil hřebíček na hlavičku. Můžeme se dostat do boje, kde nepřítel bude mít všechny trumfy. Než se do toho pustíme, stálo by to za trochu přemejšlení."

„Když Šéf řekne, ať do toho jdeme, tak se do toho pustím," pokrčil jsem rameny. „Nebude to poprvý, co jsem se s otevřenýma očima dostal do nahnutý situace. Pořád ale tvrdím, že jestli nás má někdo dostat, musíme nejdřív předat dál, co jsme zjistili, aby ty, co pudou po nás, nemuseli začínat od píky."

Pavučka nejdřív zplihla, jakoby z ní někdo vypustil vzduch. Pak se najednou z mladé tvrďačky zatvářila jako malé děcko, kterému zakázali jít na párty.

„Tak teda pudeme na hlášení do paláce," řekla skleslým tónem. „Čaroděj dostane svý informace a mejch služeb Královskýho vyšetřovatele už nebude třeba. Promiň, jestli jsem to přehnala, Kvido. Jde o to, že se mi to s váma tak líbilo, že sem to chtěla trochu natáhnout."

Teď už je mi jasný, co bylo hybnou silou v pokračování vyšetřování. Pavučka se mnou a Paškou zažila skvělý okamžiky. Místo aby byla lichá a musela každý den něco dokazovat, aby jí brali, chovali jsme se k ní jako k milované sestře. Hlavně Paška, která jí se vším radila – od sexy oblékání po zvládnutí několika čumilů, aniž by si pocuchala účes.

Až skončí tenhle úkol, Paška a já se vrátíme k ostatním, což jsou ti nejlepší profíci jak z oblasti bojování, tak i přátelství. Pavučka se ale bude muset dát zpátky ke svý jednotce do armády, což je přinejmenším pěkně jednotvárný a nudný život, jak mohu potvrdit z vlastni zkušenosti. Je to osud, jaký bych nepřál nejhoršímu nepříteli, tím méně někomu, jako je Pavučka, pro kterou mám slabost.

Paška zachytila můj pohled a její oči říkaly, že myslí na to samé.

„No, tak si to ještě jednou projdeme," navrhl jsem a hrál jsem o čas na přemýšlení. „Jasně, že mám na věc svůj názor, ale nerad bych

byl považovanej za nepřístupnýho jiným nápadům. Možná jsem něco přehlídnul.“

Pavučka nejdřív dala oči v sloup, ale pak jí došlo, že se možná snažím změnit názor, a začala se tvářit pozorně.

„Víme o dvou různých skupinách,“ začal jsem.

„Přesně tak,“ chytila se Paška. „Jedny dělají na stráže baf v Královský oboře a druhej je ten šašek v kostýmu.“

Kývl jsem a zamyšleně jsem začal bubnovat prsty. „Z těchhle dvou hrozí větším odporem ti z lesa. Otázkou zůstává, jestli o nich můžeme zjistit něco víc a nemuset se přitom po nich pídit v křoví?“

„Neříkal seržant něco o předměstí někde blízko lesa?“ vzpomněla si Paška.

„Jo, Sherwood,“ přitakal jsem. „Takže?“

„No, zdá se, že tu máme menší partyzánskou válku,“ zkonstatovala Paška. „Podle většiny vojenských expertů nemůžou partyzáni operovat bez podpory místního lidu. Možná dostaneme nějaký informace od jejich přívrženců z předměstí.“

„Myslela jsem, že je živí ten jejich pozemek,“ divila se Pavučka. „V rezervaci přeci musí bejt spousta zvěře.“

„No, ehm,“ odkašlal jsem si. „Zkusila jsi někdy jíst zvěřinu? Není špatný tím občas zpestřit jídelníček, ale pravidelně se to jíst nedá, pokud nemáš nějakýho zkušenýho kuchaře, kterej ví, co dělá.“

„A navíc,“ dodala Paška, „obírali výběrčí o prachy. Když tě živí příroda, nepotřebuješ zlato. Vsadím se, že ho někde utrácejí. Ta předměstská skupina zní jako logická volba.“

„A máme tu plán,“ zaradoval jsem se. „Vymlátit z místních pár informací je pro mě mnohem schůdnější, než si hrát na Šerloka někde v křoví a bažinách. Co myslíš, Pavučko?“

„Nechám to na vás,“ snažila se znít nenuceně.

Paška na mě nenápadně zamrkala. Nakonec to není tak špatný nápad, že se hned nepoženeme zpátky do paláce.

Kapitola osmá

„Víte, že už jsem tak dlouho pryč z Pervu, že jsem zapomněla, jaká je to psina navštěvovat jiný dimenze?“ konstatovala Paška.

Jak už jsem říkal, zvyknul jsem si vždycky vypnout, když se dámy po cestě daly do hovoru, protože mě z nich většinou rozbolela hlava. Tahle narážka ale upoutala mou pozornost.

„Jak jsi na to teď přišla, Paško?“ zajímalo mě.

„Ále, víš, takový ty věcičky, co normálně nevidíš, jako jsou… jak jsi to zase říkala, Pavučko?“

„Přenosný hajzlíky,“ napověděla jí Pavučka.

„No, to je ono. To jsem myslela.“

„Co je na nich tak divnýho?“ divila se Pavučka.

„Rozhlídni se, drahá,“ pobídla ji Paška. „Všude kolem je dostatek křoví a stromů. Na co je tady přenosný hajzlík?“

„Za použití křoví nebo stromu nemůžeš nikomu účtovat peníze,“ odpověděl jsem jí pragmaticky.

Paška se zamyslela a pak řekla.

„Ty a tvůj tým jste poslední dobou strávili hodně času na Bazaru na Pakle, viď, Kvido?“ řekla konečně.

„To máš pravdu,“ přitakal jsem. „Máme tam svojí centrálu. A co?“

„Nic,“ pokrčila Paška nevinně rameny. „Jen to vysvětluje pár věcí.“

Na našich cestách jsem se naučil, že je jednoduší dostat přímou odpověď od právníka, který si je vědom, že máte peníze i vinu, než přimět Pašku rozvinout nějaké téma, když začne mlžit. V tu chvíli prostě změním téma.

„Jelikož se poměrně rychle blížíme k místu určení,“ ukázal jsem na skupinku budov před námi, „nebylo by od věci vyjasnit si, jaký bude náš modus operandi, až se tam dostaneme.“

„Mohl bys mě stručně seznámit s místním plánem výstavby, Kvido?“ požádala mě Paška a dívala se směrem k budovám. „O co tady vlastně jde s těma 'předměstíma'.“

„Je to docela nový sídliště,“ začal jsem vysvětlovat. „Lidé se dřív stěhovali z malých farem do větších měst, kam je táhla zábava a kultura, o ekonomických příležitostech ani nemluvě. Problém nastal, když do měst přicházelo víc a víc lidí, až jich tam bylo tolik, že se sem začaly stahovat slušně řečeno „drsnější živly“. Ty se živily tím, že zmiňované občany nepustily k ziskům ze zmiňovaných ekonomických příležitostí.

Občané, kteří byli natolik úspěšní, že si to mohli dovolit, zvolili svérázné řešení. Odstěhovali se do oblasti na polovině cesty mezi městy a farmami. Stavitelé tu koupili opuštěné nebo krachující farmy, narychlo tu splácali pár domků a prodali je lidem, který pracujou ve městě, ale nechtějí tam žít. Ty, s kterýma budeme mluvit, tráví většinou dny prací ve městě a pak jedou sem na předměstí, aby si tu užili se svýma rodinama a pak šli spát.

Ty starší a líp postavený předměstí, jako je tenhle Sherwood, se natolik rozvinuly, že mají pár vlastních malých podniků, který nabízejí jídlo, služby a někdy i nějakou tu zábavu. Jejich obyvatelé teda nemusí všechno tahat z města.“

„Takže tydle lidi se považujou za nemilosrdný a mazaný, ale ve skutečnosti nejsou tak hustý, aby se pustili do městskýho života, co?“ shrnula to Paška.

„Tak nějak by se to dalo říct,“ kývl jsem.

„Když je to tak,“ navrhla Paška, „mohla bych se ujmout vedení při prvním výslechu?“

„Jasně,“ souhlasil jsem. „Máš plán?“

„Nic konkrétního,“ odpověděla. „Jen mě napadlo, že bych mohla Pavučce předvést účinnost našich ženských zbraní. Víš, o čem mluvím, drahá?“

„Chystáš se někoho zmlátit,“ vyhrkla Pavučka duchaplně.

Musel jsem bojovat, abych nevyprskl smíchy. Je jasné, že proces civilizace Pavučky nebude jednoduchá záležitost. Dokonce i pro někoho tak uhlazeného a houževnatého, jako je Paška.

„Ne, zlato," vysvětlila jí Paška trpělivě. „Soustřeď se. Pamatuješ, co jsme říkaly ohledně rafinovanosti?"

Pavučka se zamračila, protože nebyla zvyklá přemýšlet. Pak se její výraz rozjasnil.

„Budeš někomu vyhrožovat, že ho zmlátíš," vyhrkla nadšeně.

Tentokrát jsem svůj boj s potlačením reakce prohrál, což mi vysloužilo od Pašky temný pohled.

„Ne, drahá. To je Kvidova parketa," vzdychla. „My jsme dámy. Víš co? Prostě mě sleduj a pak si o tom promluvíme."

Mé pobavení bohužel netrvalo dlouho. Vlastně mě poměrně rychle přešlo, hned jak Paška zahájila přípravy.

Většinou se jednalo o proměňovací kouzla, kterými změnila můj a Pavučky vzhled. Odůvodnila to tím, abychom nevypadali tak hrozivě a lidé byli ochotnější mluvit. Podle mě prostě využila příležitosti a trochu se nám pomstila, protože sama si ponechala stejný vzhled, jaký měla při nedávném rozhovoru s vojáky. Jak si jistě pamatujete, nedalo se to přesně definovat jako cudné či nenáročné.

Pavučce nechala její „kočičkovský" image, pouze oděv změnila tak, že už ani v nejmenším nepřipomínal vojenskou uniformu. Přesto byl mnohem méně dráždivý než předtím.

Zato mě si vychutnala.

Nemám v zásadě nic proti její logice, protože můj normální vzhled je bezpochyby nepřehlédnutelný a nahání hrůzu, což sehrálo nemalou roli ve výběru mého povolání. Chci říct, že mafiáni většinou zapadají do jednoho z následujících typů: buď jsou to velcí a ramenatí chlapáci jako Frigo a já, nebo naopak vyhublí, rychlí a s nožem v ruce nebezpeční týpci jako je Zmiják. Oba typy mají tu výhodu, že s nimi běžní lidé poměrně dobrovolně spolupracují a nemají nejmenší touhu zjistit, jestli ve skutečnosti dostanete svému vzhledu, kdyby chtěli dělat problémy. Dalo by se tedy pochopit, že považovala za nezbytné trochu zmírnit vizuální dojem, který obvykle u nezasvěcených způsobuji.

Přesto se domnívám, že to zmírňování trochu přehnala.

Tak zaprvé mě do výšky i do šířky asi o třetinu zmenšila. Pak si vzala na paškál můj elegantní ohoz a změnila ho na běžný nudný hadry, které na mém „novém těle“ plandaly jako kabát přehozený přes malou židli. Doplněk v podobě zažloutlých zubů si klidně mohla odpustit, protože jsem neměl nejmenší chuť se v téhle podobě usmívat.

„To by mohlo bejt ono,“ zašklebila se Paška a poodstoupila, aby se podívala na své dílo, jako se umělec dívá na právě dokončené plátno. „Dej si pozor, ať nevidí tvoje zbraně, dokud nás opravdu nenapadnou.“

Tahle poslední zmínka možná měla původ v jejím pudu sebezáchovy, protože jsem se v tom novém těle cítil hrozně a nebylo pochyb o tom, kam by směřoval můj první výpad, kdybych se náhodou rozhodnul upustit od svých oblíbených mírumilovných způsobů.

„Všichni připraveni?“ zeptala se nakonec. „Pavučko? Kvido?“

„Je to tvoje představení,“ pokrčil jsem rameny.

„Dobrá. Držte se mě, povedu vás.“

Pověsili jsme se na ni, zatímco se začala procházet mezi shluky malých krámků, které patrně označovaly centrum předměstí. Potulovala se tam jen hrstka lidí, z nichž většinu tvořily ženy z domácností. Netrvalo však dlouho a Paška už měla vytipovanou první oběť. Byl to dlouhán, samá ruka samá noha, s ohnivě rudými vlasy. Zkušenému pozorovateli jistě neuniklo, že jeho oděv stál drobet víc než oblečky ostatních.

„Ehm, promiňte… Pane?“ zamávala na něj Paška.

Párkrát se rozhlédl, aby se ujistil, že mluví k němu. Pak přišel k nám.

„Ano, slečno? Mohu vám s něčím pomoci?“ zeptal se.

Evidentně vzdělaný.

„To bych moc ráda,“ předvedla mu Paška svůj nejkrásnější úsměv. „Jste zdejší?“

„V podstatě ano,“ opětoval její úsměv.

„Tak to byste nám opravdu mohl pomoci. Abyste rozuměl, právě jsem se svými kolegy dorazila do téhle okouzlující obce a

nevím, kudy kam. Máme tady totiž provádět takový výzkum, ale nemáme nejmenší tušení, kde začít.“

„Výzkum? To je báječné.“

Pokud jste si všimli, konverzace se posunovala kupředu v dvoufázových kolech, kdy si oba zúčastnění navzájem mazali med kolem úst. Už jsme u třetího kola a evidentně je to oba baví.

„No, právě jsem svým asistentům říkala… Odpusťte. Jmenuji se Paška. A vy jste…?“

„Will.“

„Těší mě, Wille. Víte, myslela jsem si, že kdyby nám někdo místní, znalý zdejší oblasti, mohl pomoci, nezabrala by nám naše práce skoro žádný čas. Tak by nám zbyla poměrně slušná doba na poznání nočního života s veškerou zábavou, kterou nabízí. Samozřejmě bych byla ráda, kdybyste se ke mně… k nám… připojil, pokud byste nám tedy byl ochoten pomoci.“

Docela slušně tlačila na pilu, ale ten křupan jí to sežral i s navijákem.

„Zrovna mám náhodou volné odpoledne… i večer,“ zazubil se ještě víc. „A copak to děláte za výzkum?“

„Snažíme se zjistit, jaký mají místní lidé názor na ty bojovníky za svobodu, co se zdržují v Královské rezervaci,“ prohodila Paška.

Willovi najednou ztuhl úsměv na rtech.

„Bojovníci za svobodu?“ zeptal se.

„Víte,“ mrkla na něj Paška, „ti co tady v poslední době tak pěkně prohánějí ty daňové supy?“

Mládenec začal doslova couvat.

„Nic takového jsem nikdy neslyšel,“ kroutil hlavou. „Ne, paní. Nemám nejmenší tušení. Obávám se, že vám vůbec nebudu užitečný. Kdybyste mě teď omluvili…“

„Nechtěl byste se s námi později sejít?“ zkoušela to pořád Paška.

„Zdá se mi, že by to nebyl nejlepší nápad,“ bránil se. „Kdyby nás spolu viděli, mohli by roznášet drby. Víte, jsem ženatý.“

„To není žádná překážka,“ namítla Paška. „A navíc, dobrý právník si s takovým sňatkem hravě poradí.“

„Madam, já jsem právník,“ odsekl. „Nikdy jsem nic takového… Nikdy jsem neslyšel… Na shledanou.“

S tím se otočil na podpatku a odešel, tedy spíše běžel, aby byl od nás co nejrychleji pryč, zatímco jsme ho pozorovali s otevřenou pusou.

„No, to bylo teda fakt poučný,“ konstatovala Pavučka.

„Sklapni, Pavučko,“ usadil jsem ji dřív, než na ni vyjele Paška. „Paško, je to jenom můj dojem nebo na tý hře něco nehrálo?“

„Určitě se někde stala chyba,“ mračila se Paška. „Byla bych na to dala ruku do ohně, že jsem ho dostala. To nic, dejte mi ještě jednu šanci.“

Svůj scénář pak aplikovala na velkého atleta jménem John, kterého jsme zastihli, jak nakládá jeden z těch přenosných hajzlíků na vagón. Bohužel se opakovala skoro stejná scénka jako s Willem, až na to, že chyběl uhlazený jazyk. John byl celý žhavý do té doby, než se zmínila o chlápcích z lesa. Div nás potom neušlapal, jak se snažil rychle dostat pryč. John je evidentně také ženatý.

„Buď jsou v týhle dimenzi ženáči úplně jiný, nebo je to divnej spolek,“ řekla Paška a nesnažila se ani zakrýt svou frustraci.

„Taky tomu nerozumím,“ uklidňoval jsem ji. „Víš co, Paško? Když nereagují na krásku, co když na ně zkusíme zvíře?“

„Cože?“ zamrkala.

Věnoval jsem jí svůj nejlepší úsměv.

„Proměň mě zpátky na můj normální vzhled a nechej mě to zkusit.“

„Proč ne?“ pokrčila rameny. „Zatím jsem moc neskórovala. Když už jsem v tom, taky nás s Pavučkou trochu upravím. „Průzkumný tým“ si můžeme zase nechat na potom.“

Pár kouzelných okamžiků a už jsem to zase já. Víte, proměňovací kouzlo vás ve skutečnosti nezmění fyzicky, jen trochu uzpůsobí váš vzhled. I tak jsem ale byl rád, že už mě zase lidi vidí takového, jaký jsem.

„Oukej, Kvido,“ pobídla mě Paška. „Jsi na řadě. Vyber si cíl.“

„Tamhleten krámek přes ulici by mohl bejt,“ ukázal jsem.

„Zbraně a sport u Roba?“ četla Paška nápis. „Oukej. Máme v tý tvý hře nějakou roli?“

„Nic zvláštního," řekl jsem. „Pomalu se tam procházejte a prohlížejte si zboží. A hodně se usmívejte."

S tím jsem se vydal přes ulici a vstoupil do obchodu.

Chlapík za přepážkou nám ihned začal věnovat pozornost, nejen proto, že jsme tu jediní zákazníci. Jak už jsem poznamenal, můj normální vzhled budí pozornost.

„Jak… jak vám mohu pomoci?" řekl opatrně.

Paška a Pavučka si ho nevšímaly a loudaly se uličkami. Sem tam vzaly do ruky nějakou věc, pečlivě ji prozkoumaly a pak vrátily na místo. Já jsem se opřel o pultík a spustil jsem, aniž bych se díval tomu chlapíkovi do očí.

„Rád bych si promluvil s majitelem, jestli má čas," rozhlížel jsem se.

„Já… To jsem já," zakoktal. „Jmenuji se Robin."

„Tohle je váš podnik?" natáhl jsem k němu hlavu, abych se mu poprvé podíval přímo do očí.

„No… ano."

Zase jsem se začal pomalu rozhlížet a speciální pozornost jsem tentokrát věnoval stropu.

„Máte pěkný místečko," pokyvoval jsem zamyšleně. „Dobrá poloha. Solidní inventář. Opravdu, pane. Moc pěkný místečko. Byla by škoda, kdyby se tu mělo něco stát."

„Stát? Co jako?" vyschlo Robovi v ústech.

„Jeden nikdy neví," pokrčil jsem rameny. „Požár. Rozbitá okna. Malý obchody mají tu nevýhodu, že závisí na zisku. Stačí malá nehoda a zkrachujou… o spoustě malých nehod ani nemluvě."

Obchodník už vypadal značně nervózně a pořád po očku sledoval Pavučku a Pašku. Neustále si prohlížely zboží… opravdu pozorně… a usmívaly se.

„Ehm, mohu vám s něčím pomoci?" zeptal se. „Hledáte něco konkrétního?"

„Vlastně hledám informaci," začal jsem. „Zaslechl jsem nějaké povídačky a chci si je ověřit."

„Na konci ulice je bar," vyhrkl Rob nadšeně. „Tamní barman ví o všem, co se kde šustne."

„Vážně? Tak říkáte na konci ulice, jo?“ zadíval jsem se mu po dlouhé době do očí. „Problém je, že nejsem na konci ulice. Jsem tady. A mluvím s vámi. Máte s tím nějaký problém?“

„N… Ne. Jistě, že ne,“ sklesl. „Co jste to vlastně chtěl vědět?“

„Víte, jde o to, že zastupuji… asociaci obchodníků,“ vymýšlel jsem si. „Slyšeli, že tady působí skupina jednotlivců, kteří se soustřeďují na královské výběrčí daní a kříží jim cestu při jejich pravidelných pochůzkách. Mí zaměstnavatelé by si s nimi moc rádi promluvili, aby se popřípadě domluvili na nějaké vzájemně výhodné spolupráci. Potřebuji na tyhle lidi nějaký kontakt, abych domluvil schůzku.“

„Já… já opravdu nevím, o čem mluvíte,“ řekl chlapík.

„Mám to zopakovat?“ zvýšil jsem mírně hlas. „Nevyjádřil jsem se dost přesně?“

„Ne, jen jsem chtěl říct, že jsem o téhle skupině nic neslyšel,“ odpověděl. „Vlastně o žádné skupině. Pracuji tady v krámu a pak jdu domů za ženou. Nikdo mi nikdy nic neřekne.“

„No, popřemýšlejte o tom,“ zazubil jsem se. „Promluvte si o tom se ženou a zkuste si na něco vzpomenout. Pravděpodobně se v nejbližší době vrátím, abych si s vámi zase popovídal. Jde o to, že jestli zjistím, že přede mnou něco tajíte, nemusel byste mě už podruhý vůbec vidět přicházet. Chápete?“

„Budu… budu o tom přemýšlet,“ kývl. „Ale opravdu nic nevím.“

Chvíli jsem jej beze slova probodával pohledem, pak jsem se otočil a odešel. Na Pašku s Pavučkou jsem cestou mrknul, aby mě následovaly.

Chvíli jsme šli všichni mlčky, dokud jsme neopustili předměstí a neztratili se z očí případným pozorovatelům. Když jsme byli z dohledu, Pavučka vybuchla.

„Teeeda, Kvido! Byl jsi úžasnej! Fakt skvělej!“

„Nebyl,“ zpomalil jsem, ale pořád jsem se na ně nepodíval přímo.

„Jak to myslíš?“

„Přemejšlej, drahá,“ pomohla jí Paška. „Bylo to pěkný divadýlko, ale ani Kvido z něj nedostal žádnou informaci. Takže jsme tam, kde jsme byli.“

„Určitě se tady děje něco divnýho,“ konstatoval jsem napůl pro sebe.

„Já nevím. Možná opravdu nic nevěděli,“ namítla Pavučka.

„Na to jim neskočím,“ kroutil jsem hlavou. „I kdyby nevěděli nic bližšího, určitě by něco zaslechli, aspoň drby. I tak by jim to stačilo, aby se snažili udělat dojem na Pašku nebo zbavit se mě, když jsem se na něj pověsil. Ne ne, něco tady nehraje. Něco zatloukají.“

„Vypadá to tak,“ kývla Paška.

„Poslyšte,“ ozvala se Pavučka. „Mám nápad. Za pokus to stojí.“

„O co jde?“ řekl jsem.

„No, jdou přeci tyhle lidi za penězma, ne? Mohli bysme zkusit za informaci vypsat odměnu. Když nereagují na strach nebo chtíč, vždycky je tu ještě chamtivost.“

Podívali jsme se na sebe s Paškou, jak jsme přemýšleli, a pak jsme oba zakroutili hlavami.

„To nepude, sestřičko,“ začala Paška. „Není to špatnej nápad, ale když jde o prachy, dostaneš spoustu falešnejch stop a vymyšlenejch informací. To bysme se z toho brzo zbláznili, kdybysme se v tom všem měli vyznat a ještě ke všemu ověřovat každou blbost, kterou si na nás někdo vymyslel.“

„A navíc,“ pokračoval jsem, „jestli máme pravdu a fakt se tu něco chystá, kdokoli by se s námi dal do řeči, ten by pak musel čelit celýmu zbytku. Peníze jsou dobrá motivace, ale abychom překonali jejich obavy z odvety, museli bysme jich mít spousty.“

„Počkej, Kvido,“ zastavila mě Paška. „Možná se na to díváme ze špatnýho úhlu. Co když to není obava z odvety, proč se s náma nebaví? Co když jsou v tom právě prachy?“

„Jak to myslíš?“

„Co kdyby se ten gang dělil o svoje zisky s obcí?“ rozzářila se. „Víš, něco jako bohatejm brát a chudejm dávat? Jestli od nich lidi z předměstí dostávají část peněz, není divu, že se o tom nehodlají s nikým cizím bavit.“

„Já nevim," vzdychl jsem. „Zní to praštěně. Rozumím tomu, že berou bohatejm. Od chudejch by toho moc nedostali. Ale proč by se měli dobrovolně dělit s někým jiným? Kromě toho jsem na předměstí žádný chudáky neviděl."

„Myslela jsem to obrazně," vysvětlila Paška. „Ale pamatuješ, co jsem povídala o partyzánských válkách a o tom, že potřebují podporu lidu? Napadá tě nějakej lepší způsob, jak by si gang zajistil popularitu, než podělit se s lidma o zisky? Nezapomeň, že oni rozhodnou, kolik komu dají, a účetní knihy jim nikdo nekontroluje. Byla by to sakra mazaná a ekonomická cesta, jak si získat a udržet lidi na svojí straně proti úřadům."

„Popřemejšlím o tom," kývnul jsem. „Jedna věc je jistá – v tomhle směru jsme ve slepý uličce. Možná je čas se podívat na zoubek tomu šaškovi v plášti."

Náš tým vyšetřovatelů vůbec netuší, jaký ohlas vyvolala jejich návštěva v Sherwoodské čtvrti. Konkrétně vyvstala okamžitá nutnost svolat na večer pohotovostní schůzi Loveckého klubu Sherwoodských lučištníků.

„No tak, Robe," řekl Tucker. „Celá tahle záležitost byl tvůj nápad. Teď se tě nějaký chlapík zeptá na pár věcí a ty se hned vyplašíš."

„Nejsem vyplašený," bránil se Rob. „Přišel jsem si jak napíchnutej na rožeň. A kdybys viděl to monstrum, co mě grilovalo, neříkal bys mu „nějaký chlapík"."

„Jestli to byl ten samej, co doprovázel tu kočičku, co tahala informace ze mě, tak nevypadal zas tak hrozivě," řekl Will.

„Fakt kost a kůže," rýpnul si John.

„Nechte toho, vy dva," ujal se pro změnu slova Tucker. „Už jsme se dohodli, že se tu vyptávaly dvě různé skupiny, i když v obou byly dvě ženy a jeden muž."

„Jestli chcete slyšet můj názor, tak je toho najednou nějak moc," řekl Rob. „Honit armádu po lese je jedna věc, ale tohle se dostalo moc blízko k našim domovům. Říkám, že bychom se měli na chvíli stáhnout. Nechat všech výpadů, dokud tahle náhlá vlna zájmu neopadne."

„Oukej, není problém,“ pokrčil Will rameny. „Jakoby se stalo… nebo nestalo… záleží na situaci.“

„Fakt jsi pro? Žádný dohadování?“ divil se Tucker a zvedl tázavě obočí.

„Jasně,“ přitakal Will. „Přemýšlej, Tuckere. Už jsme na výběrčí jednou vyběhli. Kolikrát do roka si asi myslíš, že chodí?“

Kapitola devátá

Naše snažení vystopovat osamělého útočníka se od předchozího dobrodružství lišilo jednou podstatnou věcí, Tentokrát jsme byli nešťastní všichni nastejno… hlavně se svým vzhledem.

Znovu jsme se shodli, že bychom se měli proměnit v co nejméně odstrašující podobu, aby náš cíl měl odvahu se do nás pustit. Tím bychom si ušetřili práci s jeho hledáním. Do téhle chvíle si Paška pohrávala s proměňovacím kouzlem.

Když byla hotová, nejenže jsme měli všichni na sobě vojenský mundúr, ale také jsme vypadali jako muži. Pro takové složení jsme se rozhodli pro případ, že by se tu roznesla zpráva o týmu jednoho muže a dvou žen, který hledá nějaké rebely. Problémy nastaly ve chvíli, kdy Paška trvala na tom, abychom byli trochu vychrtlí a zakrslí. Od té doby, co jsem s Pavučkou musel podobným trapasem projít v Sherwoodu, trvali jsme na tom, že když musíme vypadat takhle podvyživeně, bylo by fér, aby Paška přijala stejnou podobu.

Následující ostrá hádka, která se do Paškina souhlasu značně protáhla, mě jen přesvědčila, že Paška je sice skvělá profesionálka, ale její ženská ješitnost je stejně zranitelná.

Příprava plánu byla stejně jednoduchá, jako bylo nudné jeho provedení. V podstatě jsme měli stopovat tým výběrčích cestou, na které je z úkrytu napadl ten šašek a chovat se jako jiná jednotka, která se od původní oddělila a nyní se k ní snaží přidat. Logicky z toho vyplývá, že by naše návštěva na místě činu měla vyvolat stejný útok, kterému podlehli vojclové. Jen s tím rozdílem, že my na něj budeme připraveni. Ve skutečnosti to znamenalo dlouhou cestu se zastávkami u lidí, kteří vojáky nemohou ani cítit, a obzvláště poté, co tudy už jeden výběrčí tým prošel. Dámy si byly naprosto jisté, že slovní i doslovný odpad, který na nás po cestě vrhali, patřil na účet našich ne zrovna hrdinských zjevů. Já jsem si naopak myslel, že to

bylo namířeno na vojcly v obecném slova smyslu, nehledě na detaily jejich zevnějšku.

Samozřejmě, že jsem si tento názor nechal z větší části pro sebe. Horší než hádka s jednou naštvanou ženou je hádka s dvěma naštvanými ženami… pokud si ovšem netroufáte tuto rozepři ještě ke všemu vyhrát.

„Stejně nechápu, proč musíme mít tyhle blbý proměny, i když jsme venku z města někde mezi poli," remcala Pavučka už asi po dvacáté. „Stejně nás nikdo nevidí."

Z nějakého důvodu jsem cítil potřebu jí tentokrát na její stížnost odpovědět… asi proto, že už mě to samotného štve. Možná je to proto, že už to opakuje po dvacáté. Pak mě už taky nebaví tlačit trakař, který je součástí našeho převleku výběrčích daní. Zatímco zmiňovaný trakař důkladně doplňuje naše proměny, skutečnost, že já ho vždycky musím tlačit, napovídá o pohlavní nerovnosti v týmu.

„Ve městě jsme převlečení proto, kdyby se našemu hledanému donesla o nás zpráva, aby nás snadno poznal," procedil jsem skrz zuby. „A mimo město máme proměny z toho důvodu, že když nás někdo uvidí, obzvláště náš hledaný, pozná nás jako snadné cíle, které byly viděny ve městě."

„Něco tě žere, Kvido?" podívala se na mě tázavě Paška. „Jsi poslední dobou nějakej naštvanej a podrážděnej."

„Možná je to proto, že s těma všema proměnama a chozením dokola," vysvětloval jsem, „mám pocit, že toho chlápka nebereme ani trochu vážně."

„Ale no tak, Kvido," uklidňovala mě Pavučka. „Toho šaška, co pobíhá po světě v kostýmu s maskou a kapucou? Proti nám třem? Co horšího se může stát, než že ho konečně najdeme?"

„Jen klid, sestřičko," zastala se mě Paška. „Kvido zná svojí práci, a když má z něčeho obavy, měly bysme ho poslouchat. Oukej, Kvido… Povídej. Přišel jsi na něco, co nám uniklo?"

„Kromě základní poučky, že nejnebezpečnější věc, kterou můžete udělat, je podcenit nepřítele," začal jsem, „jsou tu ještě některý detaily. Například: Popište mi toho chlápka, kterýho hledáme."

Obě se na sebe podívaly a čekaly, až začne ta druhá.

„Ehm, ehm,“ odkašlal jsem si. „Je to, cituji, „muž v černým kostýmu s maskou a kapucou“. Konec citace. Kromě toho nevíme nic ani vo jeho vejšce, postavě nebo i věku, tím spíš jakej stupeň vzdělání naznačuje jeho ústní projev. Moh proti nám sedět v hospodě u oběda a ani bysme o něm nevěděli.“

„Vím, kam míříš,“ zamyslela se Paška.

„Je to starej trik,“ pokrčil jsem rameny. „Nos něco, co lidi praští do očí, když pracuješ. Pravděpodobně to bude všechno, co si zapamatujou. Svlíkni si to a zase zapadneš do davu.“

„Takže ty říkáš, že tenhle chlapík je chytřejší, než jsme si mysleli?“ shrnula to Paška.

„Buď tak, anebo má někoho, kdo ví, co dělá, a radí mu,“ řekl jsem. „A to mě přivádí k další věci. Ten, z koho mám fakt obavy a o koho mi jde, je ten ranař, co mu s kuší kreje záda.“

„Proč?“ divila se Paška.

„Možná jsi to přeslechla, ale podle seržanta Smíška má ten týpek kuši podobnou mojí.“

„To je důležitý?“

„Paško,“ zadíval jsem se na ni, „prohlídla sis pořádně mojí kuši?“

„Ani ne,“ řekla nedbale. „Teda, viděla jsem jí. Ale je to jenom kuše.“

„Pořád zapomínám, že většinu času trávíš na Pervu nebo Pakle nebo jiných vysoce technicky vyspělých dimenzích,“ uvědomil jsem si.

„No a co?“

„Tak dovol, abych tvé vzdělání rozšířil v oblasti méně vyspělých zbraní, čehož se ti patrně nedostalo.“

S těmi slovy jsem vytáhl svou minikuši zpoza opasku, vytáhl střelu, povolil tětivu a opatrně jí kuši podal.

Uchopila ji jednou rukou, otočila ji na světlo a prohlížela ji. Běžný pohled se změnil v pečlivé zkoumání. Našpulila rty a obdivně hvízdla.

„Tohle je pěkná… moc pěkná prácička,“ uznala.

„A tos ještě nic neviděla,“ přisadil jsem si. „Zkus jen tak vystřelit. Nemiř, jenom podle instinktu.“

Vzala si kuši do pravé ruky, natáhla, zvedla ji do výše boků a zaměřila na imaginární cíl.

„Fíííha!“ uznale hvízdla. „Ta je ale krásně vyvážená.“

„Můžu si jí pučit?“ ozvala se Pavučka.

Když jsem souhlasně kývnul, Paška jí kuši podala.

„To je kuše na zakázku od Jola,“ vysvětlil jsem. „Lepší jsem neviděl v žádný dimenzi.“

„Škoda, že nedělá dvojitý tětivy, abys mohl vystřelit dvě střely najednou,“ řekla Paška zamyšleně.

„Umí to,“ řekl jsem, „ale dělá je nerad. Když jsem mu to říkal, rozmluvil mi to.“

„Fakt?“

„Neznám všechny technický detaily,“ pokrčil jsem rameny, „ale dvojitá tětiva má nějakej háček v designu. Ani jedna rána nedorazí tak přesně do cíle jako z modelu na jednu střelu. Prostě to chce poslechnout experta, když k tomu má co říct.“

„Zajímavý,“ vzala si Paška kuši zpátky od Pavučky a znovu ji zkoumala.

„Jde o to, že taková kuše stojí průměrnýho člověka v týhle dimenzi zhruba celej jeho roční plat,“ uvažoval jsem. „Mít jí ve svojí sbírce, na to musíš bejt buď hodně bohatá, nebo se o svojí výzbroj hodně starat. Jelikož je ten náš protivník momentálně namočenej v okrádání pocestnejch, předpokládám, že bohatej nebude. Takže zbejvá solidní ozbrojenec.“

„Jako ty,“ podala mi Paška tu krásu zpátky.

„Ehm, ehm,“ nabil jsem znovu zbraň. „Možná ho dokonce znám. Jediný lidi, co mají zbraně od Jola a znám je, pracujou pro Mafii… nebo dřív pracovali. Nějak mi tahle akce k nim ale nepasuje. Kromě toho má Don Bruce, šéf místní Mafie, smlouvu s naším Šéfem, že se království vyhne.“

„Nicméně,“ uznala Paška, „už rozumím, co myslíš tím, abychom tyhle chlápky brali vážně.“

„To je dobře,“ ukončil jsem to, „protože jsem támhle u toho velkýho stromu zahlídl nějakej pohyb. Nedívej se tam rovnou, ale je to ten s větví přímo přes cestu. Myslím, že se konečně dočkáme nějaký akce.“

Kapitola desátá

Zrovna dvakrát důmyslný úkryt to tedy nebyl. Zvláště po mé předcházející kampani. Přesto jsem svou dlouhou kariéru nevybudoval a udržel si díky tomu, že bych se vyžíval v podceňování soupeře… i když si to někdy zasloužil.

Stále jsme byli od stromu poměrně daleko, tak coby kamenem dohodil, když začaly praskat větvičky a na zem se snesla sprška listí. Na cestu před námi dopadl náš mladík. Přistání nebylo z nejhladších, takže skončil na zadku, ale protože má v sobě kuráž, vyškrábal se na nohy a ani přitom neupustil meč.

„Pak mi povídej něco o tom, jak ho podceňujeme," zamumlala směrem ke mně Paška.

Nebylo na to co říct, tak jsem jen pokrčil rameny.

Musím přiznat, že náš narušitel neměl zrovna udatnou figuru. Byl to malej mrňous a i s kloboukem by mi v mé neproměněné podobě sahal tak po prsa. Se svou puberťáckou postavou „samá ruka samá noha" měl půvab třínohého osla, což nám neúnavně předváděl, když se snažil máchat mečem a ten se mu zamotával do pláště. Myslím, že ani jeho hogo fogo černý kostým by mu nepomohl, když by se do něj pustila i taková Pavučka. Jemu podobné by zvládla čtyři a ani by si přitom nepocuchala účes.

„Dobrý den vám, sluhové zla," snažil se, aby jeho hlas zněl hlouběji. „Jsem tu, abych vám ulevil od vašeho zatrápeného břemene. Váš trakař je naložen penězi zdatnými potem poctivých občanů. Ujmu se jejich peněz."

Paška a Pavučka se na mě podívaly se zvednutým obočím, čímž mi naznačily, že má šou může začít.

„Tím bych si nebyl tak jistej," založil jsem ruce na prsou.

„Ne?" ptal se mladík překvapeně. „A proč ne, mohu-li se ptát?"

„No, kromě toho, že jsme v přesile tři na jednoho," vypočítával jsem trpělivě, „je tu jeden malý detail. Jsme všichni z dosahu toho hrozivýho meče, kterým máváš."

„Odpusťte," zazubil se, „opomenul jsem vám představit svého kolegu. Nardo!"

„Možná by sis to měl znova přepočítat, vojáku," ozval se hlas po mé pravici. „A věř mi, že v mém dosahu jste zcela jistě."

Ten strom jsem vytipoval jako nejpravděpodobnější místo na krycí střelbu a nemýlil jsem se. Elegantně se zpoza něj vyhoupnul chlap jako hora a získal tak ideální palebný postoj, kdyby bylo třeba. Stejně tak se ale mohl operativně schovat rychle zpátky, kdyby se něco pokazilo. Jeho kuše byla nabitá a natažená, ale momentálně ji držel vzpříma, takže jsme si ji mohli dobře prohlédnout.

„Tak na tohle," začal jsem, „můžeme říct jen jedno. Paško! Zruš proměňovací kouzlo!"

S těmi slovy jsem skočil za trakař, aby nikdo neviděl, jak vytahuji svou kuši a mířím s ní na toho mrňouse.

Paška s Pavučkou vyplnily mé dřívější instrukce a odplížily se na opačnou stranu ode mě. Pak zůstaly nehybně stát.

Několik dlouhých momentů zůstala tato scéna bez jediné hlásky.

„To jsi ty, Kvido?" ozvalo se konečně.

„Bingo," souhlasil jsem. „Jak se vede, Nardo?"

„Ne tak dobře jako před chvílí," odpověděl. „Vědět ten detail, že jsi mezi těma strážema, nenasazoval bych do tohohle podniku krk."

„Říká se tomu proměňovací kouzlo," vysvětlil jsem. „Když potřebuješ vyřídit útok ze zálohy, docela se to hodí. Věříš?"

„Budu si to propříště pamatovat… jestli bude nějaký příště," zaváhal.

„Tak ty ses dal na krytí takovejchhle amatérskejch přepadovek?" divil jsem se. „Slyšel jsem, žes odešel do důchodu."

„Vzal jsem hlídání dětí, abych nějak vyšel," řekl. „To dítě máš právě na mušce. A co ty? Co tě přivádí do našich končin?"

„Zrovna pracuju jako osobní vyslanec Velkého Skeeva," odpověděl jsem. „A zdá se, že ty a to tvé „bejby" jste se do toho nějak připletli."

Nardo musel všechny ty novinky chvíli trávit.

„Tak takhle se věci mají," polknul. „Kam tedy odsud půjdeme?"

„Myslím, že si musíme promluvit," navrhnul jsem. „Ty a já. Zkusíme přijít na způsob, jak bysme z toho všichni mohli vyjít bez úhony."

„To nezní špatně," souhlasil. „Jdeme na to."

Vykročil zpoza stromu a já jsem vystoupil z úkrytu za trakařem. Pak jsme se pomalu přiblížili a srovnali spolu krok. On stál vedle svého svěřence, já jsem skončil u Pavučky.

Když situaci zhodnotím zpětně, měl jsem spíš jít k Pašce. V tu chvíli ale byla Pavučka blíž. A kromě toho jsem věděl, že Pavučka si s kuší poradí, protože jsem jí pomáhal kdysi v základňáku: Naopak u Pašky jsem si tak jistý nebyl, protože se na svých cestách hi-tech dimenzemi nemusela setkat s designem místních kuší.

„Oukej, Pavučko," nespouštěl jsem oči z Narda. „Vezmi si mou kuši a kryj mě. Miř pořád na Narda, ale neunáhli se. Měli bychom to zvládnout bez střílení."

„Na co všechny ty kecy, Kvido?" brala si ode mě kuši. „Máš nad nima navrch. Proč to prostě neskončíš?"

„Poslouchej radu starýho profíka, Pavučko," poučil jsem ji. „Když máš na výběr mezi slovy nebo bitkou, vždycky nejdřív zvol slova. Když se to nepovede, bojovat pak můžeš vždycky. Když se budeš nejdřív rvát, na mluvení už bude pozdě."

Všiml jsem si, že Nardo mezitím podal kuši mladíkovi, takže jsem vyrazil kupředu.

Cestou jsem si dával dobrý pozor, abych se nemotal Pavučce ve střelné linii a ona měla Narda vždy jasně na mušce. Stejně tak se pohyboval ve vhodném úhlu on a pomalu jsme se přiblížili k sobě v místě, kde jsme oba byli na dostřel krycích kuší.

Napadlo mě, že na nás na oba teď míří kuše, které mají v rukou děti s pramalými zkušenostmi. Ta myšlenka mě poměrně zneklidnila a usilovně jsem myslel na to, že jsem měl Pavučku varovat. Moje

kuše má na rozdíl od vojenských, s kterými je zvyklá trénovat, velice citlivou spoušť.

„Vypadáš dobře, Kvido," zhodnotil mě, když jsme se střetli.

„Díky, Nardo. Ty taky."

Ve skutečnosti trochu zestárnul. Vypadá starší, než když jsem ho viděl před důchodem. Na to teď ale není vhodná chvíle.

„Jak se má Frigo?" zeptal se. „Pořád makáte spolu?"

„Má se fajn," odpověděl jsem. „Zůstal v paláci, aby kryl Šéfa, zatímco já tady chodím okolo horký kaše."

„Když už jsme tak u toho, co navrhuješ s touhle situací?" přistoupil k tématu.

„Nejdřív mám jednu otázku," začal jsem. „Má tadyto dítě v úmyslu se nějak pustit do Velkýho Skeeva nebo jinak narušit possiltskou vládu?"

„Je tohle to jediný, o co tady jde?" ujistil se. „Nee. Nic takovýho. Mladej jenom přetáhl svý kapesný, a místo aby si našel nějakou pořádnou práci, zkouší štěstí s krádežema. Vždyť víš, jak to chodí."

„To je známá písnička… taky bych dal dohromady slova," zašklebil jsem se. „V tom případě to mužem vyřešit poměrně snadno. Mám za úkol vyšetřit údajný rebelie, ne se honit za nějakýma zlodějíčkama. Jestli mi dáš svoje slovo, že tady mladej není součástí něčeho většího, mohli bysme ho nechat jít."

„Chceš říct, že ho necháš napadat výběrčí daní?" vyhrkl Nardo překvapeně.

„To by nebyl dobrej nápad," zavrtěl jsem hlavou. „Ne, myslel jsem tím, že ho za jeho dosavadní činnost nezatkneme. Vystraš ho trochu. Řekni mu, žes mi to rozmluvil, protože jsme starý známý, ale jestli se ještě objeví, opravdu se za ním pustím. Když ho nepřesvědčíš úplně, aspoň mu domluv, ať si vybírá jiný cíle, který nejsou spojený s vládou."

„A co ty prachy z první loupeže?" zeptal se.

„Dobrá otázka," kývl jsem. „Zbylo z nich něco?"

„Moc ne," přiznal Nardo. „To víš, mladej umí rozhazovat."

„Víš co," navrhl jsem. „Nahlásím, že útoky byly zastavený. Když mě Šéf pošle, abych zkusil přinést ten lup zpátky, bude to jinej

úkol. Myslím, že se tím nebude zatěžovat. A kdyby jo, budete mít náskok. Ztratit se z očí by nemělo bejt tak těžký. Hlavně ho donuť, ať se zbaví toho blbýho obleku.“

„Takže domluveno?“ řekl. „Prostě zmizíme a všichni budou spokojený?“

„Řek bych, že jo,“ pokrčil jsem rameny. „Abych řekl Pravdu, Šéf… teda Veliký Skeeve… není o moc starší, než ten tvůj kluk. Sami jsme ho několikrát museli tahat z podobnejch kaší. Vůbec mi nevadí, že tady přimhouříme oko.“

„Jsem jenom rád, že jsme se nemuseli pustit do křížku, Kvido,“ přiznal Nardo. „Ať by byl výsledek jakejkoliv, nelíbil by se mi.“

„Myslím, že jsme domluvený,“ kývl jsem. „Hodně štěstí, Nardo.“

„Tobě taky, kamaráde!“

Než jsem si stačil uvědomit, co dělá, vrhl se ke mně a na rozloučenou mě objal tradičním mafiánským způsobem.

Za mnou se ozvalo tiché „penggg“ a sotva jsem ho stačil odstrčit pryč, když mě něco praštilo do ruky.

„Fakt jsem nechtěla, Kvido. Přísahám!“

Tohle už Pavučka řekla asi podvacátý.

„To je dobrý, Pavučko. Opravdu!“ ujistil jsem ji. „To se stává. Patří to k týhle práci.“

Tuhle odpověď jsem jí dal pokaždé, když se dušovala. Je to pořád stejné, slovo od slova. Když jsem postřelený, mám malý problém s vymýšlením originálních odpovědí a jejich různých verzí. Přesto je Pavučka pořád rozrušená, takže se ji snažím uklidnit, jak mohu.

„Víš, já jsem nechtěla doopravdy střílet,“ vysvětlovala… znovu. „Překvapilo mě, že se na tebe najednou tak vrhl. A když jsem se postavila tak, abych tě mohla líp krejt, kuš prostě vystřelila.“

„Je to moje chyba, fakt,“ snažil jsem se to hodit na sebe. „Měl jsem tě upozornit, že má citlivou spoušť. Hlavu vzhůru. Mohlo to bejt mnohem horší.“

„To máš pravdu! Mohla jsem tě zabít! Ach Kvido. Je mi to tak líto.“

Jak vidíte, mé snahy ji uklidnit nebyly ani zbla úspěšné.

„On ví, že tě to mrzí, drahá," pomohla mi Paška. Mezitím mi obvázala paži a teď se mi ji snažila zavěsit na šátek kolem krku. „Co kdyby ses šla trochu projít a uklidnit se a my to tady zatím s Kvidem dokončíme.

„Oukej," svěsila Pavučka hlavu. Vykročila, ale pak se zastavila zády ke mně. „Kvido? Fakt mě to mrzí."

Pak zmizela dřív, než jsem mohl něco odpovědět.

„Tak co teď uděláme?" zeptala se Paška, když dokončila závěs na mou zraněnou paži.

„Myslím, že si to namíříme zpátky k paláci," řekl jsem. „Vyšetřování bylo důkladný, tak je čas poradit se s ostatníma a rozhodnout, jestli ještě budem něco podnikat a co. Kromě toho s tímhle přívěškem místo ruky moc použitelnej nejsem. Musím si trochu vorazit, než se zase pustím do ňákých trablí."

„Jestli ti to nebude vadit, chtěla bych na chvíli vypadnout," přiznala se Paška. „Možná bys Pavučku moh nechat se mnou. Trocha vzpruhy by jí neškodila."

„Klidně, nemám nic proti," souhlasil jsem. „Jestli chceš, pošlu ti někoho na pomoc. Třeba Friga."

„To by bylo skvělý," zajásala. „Mohli bysme se potulovat kolem Sherwoodu. Třeba přijdeme na něco novýho okolo tý sebranky z rezervace. A… Kvido?"

„Co?"

„Až se vrátíš do paláce, mohl bys pro mě něco udělat? Mohl bys říct, že jsem tě postřelila já, ne Pavučka, a že to byla nehoda?"

Dlouze jsem se na ni zadíval.

„Proč bych to měl říkat?"

„Vždyť jsi to řekl sám, byla to nehoda. Mohlo se to stát komukoli, kdo není zvyklej na tak citlivou spoušť… stejně tak mně jako Pavučce…"

„Ehm ehm," odkašlal jsem si. „A proč teda chceš, aby to bylo na tobě a ne na Pavučce?"

„Víš, pro mě je tohle jenom brigáda," vysvětlila. „Teda, pracuju s váma ráda, ale myslím, že nakonec tady s tím stejně skončím. Pavučka by se ale mohla v budoucnu chtít dát do vašeho týmu na

stálo, až jednou vyjde z armády. Myslím, že z nás dvou tahle nehoda udělá v záznamech menší paseku mně než jí.“

„Když to tak chceš,“ pokrčil jsem rameny.

Osobně jsem pochyboval o tom, že by Pavučka byla stálým členem našeho týmu. Nejsem sice nevraživej, ale z minulosti vím, že v přítomnosti někoho, kdo mě postřelil, mám problém se uvolnit. I kdyby to bylo jen náhodou.

Kapitola jedenáctá

Když jsem se dostal zpátky do paláce, bylo už dost hodin. Mohl jsem si ten výlet ještě trochu natáhnout, ale raději jsem šel rovnou.

Vyšetřování problémů výběrčích daní byla příjemná změna a vytržení z palácové rutiny, ale případ je u konce… alespoň pro tentokrát. Znovu jsem se přistihl, jak přemýšlím nad problémy v paláci. Čím víc jsem na ně myslel, tím víc jsem přidával do kroku.

Šéf je v úzkých. Buď si musí vzít královnu Bolehlavu za ženu a pomoci jí vládnout království, nebo ji odmítne a v tom případě mu vyhrožuje s abdikací a on bude muset vládnout sám. Průšvih je v tom, že tady jde o ženskou, a to je Šéfova slabina. Když jde o magii, může být Skeeve Veliký rychle ve střehu a okamžitě zapojit mozek, ale když jsou ve hře ženy, stává se ze starého Skeeva mimino v plenkách. A navíc mu jako jeho osobní strážce ani nemůžu nijak pomoct… snad kromě toho, že dám pozor na Bolehlavu, aby mu v případě, že se jí jeho odpověd nebude zamlouvat, nešla po krku.

Stále jsem byl pohroužen ve svých myšlenkách, když jsem konečně došel do paláce. Naštěstí bylo už dost pozdě, takže budou patrně všichni spát a mohu tedy nechat hlášení až na zítra. Tím získám čas, abych si srovnal všechno v hlavě a mohl pak čelit všem otázkám. S tím jsem zamířil do svého pokoje.

„Ty už jsi zpátky, Kvido?“ ozvalo se odněkud ze stínu. „Jak to šlo?“

Otočil jsem se za hlasem a viděl, jak se ze stínu vynořil Aahz.

Musím přiznat, že Aahz zrovna nepatří v týmu k mým oblíbencům. Nemyslím tím, že je neschopný, protože dokonce i bez své Síly se dokáže před kýmkoli uhájit. Někoho tak mazaného a chytrého jsem ještě nepotkal. Trochu mě od něj odrazují jeho sociální dovednosti, tedy spíše jejich nedostatek. Začínal jako Šéfův učitel, a i když se tento vztah rozvinul v rovnoprávné partnerství, pořád jej na veřejnosti poučuje víc, než je podle mě nutné. Ve skutečnosti se jeho

vztah k ostatním dá najít někde mezi netrpělivým sarkasmem a otevřeným pohrdáním. Bylo mi sice jasné, že dříve nebo později mu budu muset podat hlášení, přikláněl jsem se ale raději k té možnosti „později“.

„Jé, ahoj, Aahzi,“ nezněl jsem příliš nadšeně. „Cože jsi tak pozdě na nohou?“

„Jenom jsem tak seděl a přemejšlel,“ řekl. „Užíval si noční vzduch. Pojď a připoj se a pověz mi, co se dělo.“

Moc na výběr jsem neměl, tak jsem ho následoval do stínu. Chodba měla ve zdi velikou díru, skrz níž bylo vidět přes celé nádvoří… myslím, že tady tomu říkají hradní ochoz. Aahz se posadil na nízkou zeď, která měla lidem zabránit, aby nepřepadli dolů. Mávnul na mě, abych si sednul vedle něj.

„Tak co jste vyzvěděli?“ zeptal se. „Přišli jste na nějaké známky začínající rebelie?“

„Ani ne,“ odpověděl jsem. „Sešli jsme se s klukama od daní. Prej měli jejich výběrčí problém s tím, že je někdo přepadával ze zálohy. Patrně dvě různý skupiny. Mně se ale spíš zdá, že je tam víc skupinek, který se víc než o rebelii snaží přijít si na nějaký snadný prachy.“

Mé oči si postupně přivykly tmě a viděl jsem, že Aahz pomalu přikyvuje.

„Pověz mi něco víc,“ pobízel mě.

„No, pár chlápků se pohybuje v Královský rezervaci,“ začal jsem. „Mají u sebe kuše, hrajou si na partyzánskou válku a schovávají se přitom v lese a křoví. Snadno jsem spočítal, že ve třech by nebylo nejrozumnější pouštět se do lesa.“

„Dobrá úvaha.“

„Trochu jsme se vyptávali kolem a snažili se najít nějakou stopu,“ pokračoval jsem, „ale jakmile jsme přešli k věci, každý držel jazyk za zuby. Podle nás je místní krejou, protože se s nima dělí o kořist.“

„Zajímavý,“ pokyvoval Aahz. „A ta druhá skupina?“

„To bylo jenom pár pobouřenejch umělců,“ mávl jsem rukou.

„Bylo?“

„No, prostě jsme je vylákali z úkrytu a vytáhli na světlo," vysvětloval jsem. „Myslím, že ty už nám dají pokoj."

„To tam jsi přišel ke zraněný ruce?" zeptal se Aahz. Usmál se, až se mu ve tmě zablýskly zuby. „Kolik tam po vás zbylo mrtvol?"

Věděl jsem, že na to nakonec dojde řeč.

„Žádný," překvapil jsem ho. „Vlastně jsme je jen tak trochu postrašili. Ta ruka byla nehoda, když mě Paška kryla."

„Paška tě postřelila?"

„Jak říkám, byla to nehoda," pokrčil jsem rameny. „Půjčil jsem jí svoji kuši vyrobenou na zakázku, ale zapomněl jsem jí upozornit, že má citlivou spoušť. Jestli je to něčí chyba, tak jedině moje."

Nastalo dlouhé ticho, ve kterém se Aahz patrně připravoval k jednomu ze svých výbuchů. Pak jsem ho ale slyšel vzdychnout. „Ona vždycky bejvala trochu unáhlená," řekl sklesle. „Promiň, Kvido, měl jsem tě varovat, než jsem ji s váma pustil."

To je snad poprvé, co slyším Aahze, jak se mi za něco omlouvá… nejenom mně, komukoli.

„To je dobrý," řekl jsem trochu vyvedený z míry. „Nic vážnýho se mi nestalo."

„Až budeš mít chvilku, stav se u Marfy," navrhl. „V tý svý sbírce serepetiček bude mít určitě něco, co ti ruku zahojí trochu rychlejš."

„Aach… Díky, Aahzi," byl jsem pořád trochu zmatený jeho novým zjihlým přístupem.

„A kromě toho si myslím, že jsi odvedl skvělou práci, Kvido. Vy všichni," pochválil nás. „Jsem rád, že tu zase budete s náma."

„No, vlastně," zaváhal jsem. „Paška s Pavučkou ještě zůstaly venku. Chtěly se trochu poohlídnout po tý bandě z lesa. Já jsem se vrátil kvůli tý ruce. Chtěl jsem se se Šéfem domluvit, aby jim šel krejt záda místo mě Frigo."

„Vypadá to, že už to máš naplánovaný," odtušil Aahz. „Zase dobrá práce. Nevím, jestli jsem to někdy řekl, Kvido, ale vždycky jsem obdivoval tvojí profesionalitu. A Frigovu taky. Na tak mladý lidi, který nikdy nestudovali magii, jste pozoruhodně výkonný."

Omluva a kompliment v jednom rozhovoru. Teď jsem už úplně zmatenej, takže reaguju změnou tématu. „Díky, Aahzi," řekl jsem. „A co se dělo tady? Je Šéf v pohodě?"

Nastalo další dlouhé ticho. Tak dlouhé, že jsem se začínal bát, jaký se dozvím novinky.

„Myslím, že tentokrát toho má Skeeve fakt až nad hlavu," přiznal nakonec Aahz. „Měl jsi pravdu, když jsi mu o tý rebelii nechtěl říkat. Je už takhle dost zmatenej a zoufalej, než aby se trápil tím, jak na situaci reaguje spodní vrstva."

Najednou mi došlo, o co jde.

Aahz má o Šéfa strach. Velkej strach.

Vždycky jsem věděl, že má Aahz pro svýho parťáka slabost, ale obvykle to dával najevo hudrováním a poučováním. Když jsem ho ale viděl takhle ustaranýho, teprve jsem si uvědomil, jak hluboký jeho city doopravdy jsou. Změnil jsem na něho názor… k lepšímu.

„ Je fakt, že tohle je složitá šlamastyka," přiznal jsem. „Mnohem komplikovanější, než v jakejch jsme se kdy ocitli. Ale přesto má Šéf nás, abychom mu pomohli se z toho dostat."

„Tím 'nás' patrně myslíš sebe a Friga," odtušil Aahz.

„Vlastně," upřesnil jsem to, „jsem měl na mysli celý tým M.Y.T.H. Inc, samozřejmě včetně tebe. To je jeden z hlavních důvodů, proč jsem se dal k Mafii. Sám zvládneš jenom něco. Když jsi součástí nějaký skupiny vždycky máš svý parťáky, aby ti kryli záda. Jejich silný stránky vyrovnávají tvoje slabý."

„Takhle jsem o tom nikdy nepřemejšlel," zamyslel se Aahz, „ale má to logiku."

Na chvíli se odmlčel a pak znovu promluvil.

„Víš, málem jsem se z Pervu nevrátil," začal. „Hodlal jsem se zase usadit a dělat sám na sebe."

To jsem nevěděl, ale jak už jsem podotknul, nikdy jsme si s Aahzem moc nepovídali… a od té doby, co se s Šéfem vrátil z Pervu, jsme spolu nepromluvili vůbec.

„A proč sis to rozmyslel?" zajímalo mě.

„Lichotilo mi, že se pro mě Skeeve vrátil až na Perv, obzvlášť ve chvíli, kdy to zbytek týmu taky neměl zrovna jednoduchý," usmál

se. „Myslel sem, že se teda ještě jednou přidám, kdybych byl náhodou užitečnej.“

Viděl jsem, jak ve tmě zavrtěl hlavou.

„Tak jsem se vrátil a okouknul situaci,“ pokračoval. „Něco ti povím, Kvido. Jsou věci, který se prostě nedaj zvládnout ani magií, ani svalama, dokonce ani kombinací obojího.“

„Jak už jsem říkal, od toho jsou tady parťáci,“ připomenul jsem. „Přátelé můžou zvrátit běh děje… a i když nemůžou, aspoň nemusíš čelit všem důsledkům sám.“

Aahz si zhluboka vzdychnul.

„To je asi ta správná odpověď,“ uznal. „Dík za vyslechnutí, Kvido. Uvidíme se zítra.“

S tím jsem se opět vydal na cestu do svého pokoje. Rozhovor s Aahzem mi ale dal hodně podnětů k přemýšlení.

Už jsem se blížil ke svým dveřím, když jsem zaslechl hlasy. Naštvané hlasy, které na sebe křičely.

Zvuky vycházely ze Šéfova pokoje.

Kapitola dvanáctá

Chvíli jsem poslouchal za dveřmi a pak hlasitě zaklepaly

Šéf mi otevřel dveře, ale pořád přes rameno nespouštěl oči ze ženy a muže, kteří se za ním hádali.

„Je všechno v pořádku, Šéfe?“ zeptal jsem se. „Měl jsem pocit, že slyším hlasy.“

„Jasně,“ přikývl. „To jenom… Kvido? Ty už jsi zpátky… A co se ti stalo s rukou?“

Víc pozornosti jsem věnoval té rozzuřené dvojce, která si patrně vůbec nevšimla mé přítomnosti. Ani jednoho z nich neznám. Minimálně vypadají trochu cize… i když to mohou dělat jejich poněkud legrační šaty.

„Co se to tam děje, Šéfe? Co jsou ti dva vlastně zač?“

Vůbec se mi to celé nezamlouvalo. I když bereme s Frigem své povinnosti osobních strážců vážně, obvykle máme pocit, že ve svých komnatách je v bezpečí.

„Á, to jsou moji přátelé,“ řekl. „No… něco na ten způsob. Myslel jsem si, že zaskočili na návštěvu, ale jak vidíš, trochu se to vymklo. Ten s vousy je Kelvín a ta dáma, se kterou se hádá, je jeho manželka Dafné.“

„Říkal jsi 'jeho manželka'?“

„Správně,“ přikývl. „Proč?“

Teď už je to jasné.

„Jdi odsud, Šéfe,“ přikázal jsem mu a kývl směrem ke dveřím.

„Cože?“

Jak už jsem poznamenal, Šéf nemá vždycky nejrychlejší chápání. „Šéfe, jsem tvůj osobní strážce. Je to tak? Tak jako tvůj osobní strážce, který je teď zodpovědný za chování tvýho zdraví, ti říkám, abys odsud vypadl!“

„Ale…“

Snažil jsem se zůstat trpělivý, ale co je moc, to je moc. Už jsem se s ním dál nedohadoval, prostě jsem ho popadl svou zdravou rukou a vynesl ven na chodbu, kde jsem ho postavil zase na nohy.

„Teď zůstaň tady," nařídil jsem mu. „Chápeš? Zůstaň tady!"

Přišel jsem si asi jako Frigo, když se něco snaží vysvětlit Glípovi, ale můj povel nakonec přinesl ovoce.

„Tak jo, Kvido," vzdychl. „Podle rozkazu."

Ještě jsem si ho jednou změřil, jestli to myslí vážně, pak jsem se otočil, vešel znovu do pokoje a zavřel za sebou dveře.

Ti dva mě i nadále ignorovali, takže jsem přemýšlel, co udělám dál. Není tak snadné na to přijít, protože dělali dost velký rámus. Za takový by se nemusela stydět ani kuchyně v době oběda.

Nakonec jsem si vzpomněl na Friga v dobách, kdy ještě učil, a rozhodl jsem se zkusit jednu z jeho těch technik. Aniž bych se pohnul směrem k nim nebo mezi ně vstoupil, začal jsem co nejhlasitěji tleskat rukama. To je vyrušilo a obrátili pozornost na mě.

„Kdo jsi a co to tady nacvičuješ?" utrhl se na mě chlapík s vousy.

„Já tady stojím mezi vámi a S… Skeevem," vysvětlil jsem. „A snažím se tady ukončit tuhle párty."

„To je soukromá diskuze," odsekla ta vyfintěná slečinka. „Nemáte vůbec žádné právo se mezi nás motat."

„Ano, paní. Máte pravdu," souhlasil jsem slušně. „Je to soukromá diskuze mezi vámi dvěma a já jsem přesvědčen, že byste ji v soukromí také měli dokončit… u někoho jiného doma. Víte, co mám na mysli?"

„Teda drahá," pohrdavě si mě změřil, „pojď odsud vypadnout."

Myslel jsem, že zamíří ke dveřím, ale namísto toho se ozvalo tiché BAMF a on zmizel. Ona mě poctila ještě posledním pohledem a pak se svým vlastním BAMF také zmizela.

Démoni.

Ještě jsem chvíli počkal, abych se ujistil, že jsou pryč, pak jsem zase otevřel dveře.

„Můžeš jít dál, Šéfe."

„Už jdu, Kvido," začal. „Tak o co šlo?"

Teď když už je krize zažehnána, bylo by asi moudré navrátit se zpět ke svým uhlazeným způsobům.

„Promiň, že jsem tě takhle vystrčil, Šéfe," omlouval jsem se. „Víš, že tohle není můj normální styl."

„Tak co jsi to prováděl?"

„Konal jsem jen svou práci," odvětil jsem trpělivě, ale pořád jsem byl trochu rozrušený. „Jako tvůj strážce jsem se pokoušel tě chránit před zraněním nebo dokonce zabitím. Za tohle mi podle popisu práce platíš."

„Chránil mě? Před těmi dvěma?" vrtěl nechápavě hlavou. „Ale no tak Kvido. Vždyť se jen hádali. A dokonce ani ne se mnou. Bylo to takový jejich manželský hašteření."

„Jenom se hádali? Co si myslíš…"

Zarazil jsem se, zhluboka se nadechnul a zoufale se snažil ovládnout své nervy.

„Promiň, Šéfe. Jsem pořád trošku rozpálenej, vždyť to bylo o vlásek. Za moment budu naprosto v pořádku."

„Co bylo o vlásek? Vždyť se jenom…"

„Vím, vím. Jenom se hádali."

Zhluboka jsem se nadechnul a založil si ruce na prsou.

„Víš, Šéfe, pořád zapomínám, jak jsi nezkušenej. V magii jsi možná špička, ale pokud jde o mou specialitu, což je, řekněme, ruční práce a pranice, jsi pořád úplný prosťáček."

Přišlo mi, že je dobrá chvíle trochu Šéfovi rozšířit obzory, tak jsem pokračoval v přednášce.

„Víš, Šéfe, lidi říkají, že chlapíci jako já a Frigo se vlatně od poldů vůbec nelišíme… je to stejná hra jenom na druhý straně čáry. Já ti nevím. Možná je to tak. Jsem si ale jistej, že se se svými protihráči shodneme v jedný věci: Nejnebezpečnější situace, do kterých se můžeš dostat… ve kterých nejsnáz můžeš rychle přijít o krk… to nejsou přestřelky nebo války gangů. Je to běžný D&D scénář."

„D&D?" zamračil se. „To myslíš ty hry s mapou a kostkou, o kterých jsi mi říkal?"

„Ne," vysvětloval jsem mu trpělivě. „Mluvím o „domácích debatách". O manželským hašteření… takovým který jsi tu měl, když

jsem přišel. Ty jsou smrtelný, Šéfe. Zejména ty mezi manželem a manželkou.“

„Děláš si legraci, Kvido?“ divil se Šéf. „Co by se mohlo stát, aby to bylo nebezpečný?“

„Daleko víc věcí, než si dokážeš představit,“ ušklíbnul jsem se. „Právě to je dělá tak nebezpečný. Při normálních hádkách můžeš docela dobře vysledovat, co se děje a co se může stát. Ale hádky mezi manžely jsou nevyzpytatelný. Nedokážeš říct, kdo se pustí do koho, s čím a kdy, protože oni to sami taky neví.“

„Proč myslíš, že to tak je, Kvido? Co dělá hádky mezi manžely tak výbušný?“

„Nikdy jsem o tom moc nepřemýšlel,“ přiznal jsem. „Kdybych se k tomu měl vyjádřit, řekl bych, že je to kvůli motivačním důvodům.“

„Kvůli motivům?“

„To taky,“ zamračil jsem se a přemýšlel, proč po mně opakuje, co jsem řekl. „Víš, Šéfe, obchodní debaty, který vedou k násilí a ke kterým jsem obvykle volán, abych to řešil, mají snadno srozumitelný důvody… jako chamtivost nebo strach. Povězme jako když šéf A chce neco, s čím se šéf B zdráhá rozloučit, jako třeba pořádně výdělečný území, nebo když se šéf B bojí, že šéf A se ho pokusí oddělat, a rozhodne se ho předejít. V takových situacích mají na mysli jasný cíl, a proto je akci relaivně snadný předpovědět a čelit jí. Chápeš?“

„Asi ano,“ kývl. „A při domácích debatách?“

„Tam to může být ošklivý,“ zakřenil jsem se. „Začíná se to, když lidi, co se hádají, neví, proč se hádají. V sázce tu jsou emoce a citový zranění, ne peníze. Problém je ten, že tu není žádnej jasnej cíl, a co se týká výsledku, nedá se říct, kde by bitka měla přestat. Pořád se jenom stupňuje a stupňuje, obě strany si to nandávaj a víc a víc toho ničí, až je každý z nich tak raněný, že zranit toho druhého může už jen nějakou důležitou věcí.“

Odmlčel jsem se a zatřásl hlavou.

„Když to vypukne, musíš být co nejdál. Jeden vyjede po tom druhým, nebo vyjedou po sobě navzájem s čímkoliv, co mají po ruce. Nejhorší na tom je, že když se to pokusíš zastavit, obrátí se nejspíš

oba dva proti tobě. Proto se do toho ani my, ani poldové nechceme míchat. Víš, i když jsou oba šílený, pořád reflexivně chrání jeden druhého před zásahem zvnějšku… přičemž do této kategorie spadáš i ty nebo kdokoliv jiný, kdo se pokouší do toho míchat. Nejprozíravější proto je, pokud vůbec tu šanci máš, zmizet co nejdál a čekat, až se prach usadí a až teprve potom se odvážit a znovu se k nim přiblížit.“

„Myslím, že už tomu rozumím, Kvido,“ odpověděl. „Díky. A teď mi pověz, co se ti stalo s rukou? A jak to, že už jsi zpátky v paláci?“

Náhlá změna tématu mě poněkud překvapila.

„Promiň, že jsem se neohlásil hned, jakmile jsem přišel, Šéfe,“ hrál jsem o čas. „Bylo už pozdě a myslel jsem, že už spíš… než jsem uslyšel tu hádku. Dal bych ti vědět hned ráno.“

„Hm, hm. Nic se neděje. Ale protože spolu mluvíme už teď, tak co se stalo?“

„Dostali jsme se do malých potíží, to je všechno,“ Prohodil jsem ledabyle. „Nic vážného.“

„Dost vážného na to, abys z toho měl ruku v šátku,“ poznamenal. „Tak co se stalo?“

„Kdyby ti to nevadilo, Šéfe, raději bych se do podrobností nepouštěl. Popravdě řečeno, je to dost trapný.

„V pořádku,“ souhlasil, „tak to teď necháme být. Budeš moct s tou rukou pracovat?“

„Kdyby bylo nejhůř. Ale ne na plný výkon. O tom jsem vlastně s tebou chtěl mluvit, Šéfe. Bylo by možný, abys odvelel Friga k Pašce a já abych tady převzal jeho povinnosti?“

„To nevím, Kvido. Frigo pracuje s Glípem, aby zjistil, co mu je. Vůbec se mi nechce tahat ho od toho, dokud nebudeme něco vědět. Víš co? Co kdybych takhle požádal Kulíka, aby vypomohl venku?“

„Kulíka?“ zamračil jsem se. „No, nevím, Šéfe. Nemyslíš, že by jako troll tady lidi spíš zastrašoval?“

„Copak Paška nemá něco jako proměňovací kouzlo, co by Kulíkův vzhled trošku upravilo?“ navrhl. „Předpokládám, že se nepotulovala po krajině jako Pervektka a neblýskala zelenýma šupinama.“

„Aha! To je pravda! Dobrej nápad, Šéfe. V tom případě to není žádnej problém. Kulík bude dobrej.“

„Dobrá, hned ráno s ním o tom promluvím.“

„Vlastně Kulík je na to ještě lepší než Frigo,“ nadchnul jsem se. „Paška je pořád trochu mimo, jak mě postřelila, a Frigo by možná…“

„Hej! Počkat! Říkal jsi, že tě Paška postřelila?“

Teď jsem se ale naštval sám na sebe. Před chvílí jsem se téhle otázce tak bravurně vyhnul a teď jsem se k ní sám vrátil.

Rozhodl jsem se to jednou provždy uzavřít a pustil se do toho střemhlav… malým podvůdkem.

„Vážně, Šéfe,“ pravil jsem rozhořčeně a vztyčil se do své plné výšky. „Myslím, že jsme se dohodli, že o tom nebudeme mluvit. Rozhodně ne nějakou dobu.“

S tím jsem se co možná nejdůstojněji odporoučel.

Kapitola třináctá

„Žádnej problém, starý brachu. Rád pomůžu. Vlastně mi změna působiště jenom prospěje.“

To se nechal slyšet Kulík. Hned jak jsem se ráno vykutálel z postele, vydal jsem se ho zeptat, jestli by nechtěl jít krýt Pašku s Pavučkou. Coby troll je patrně nejsilnější a nejtvrdší člen našeho týmu spolu se mnou a Frigem, i když mimo práci je s ním legrace.

„Šéf říkal, že by se Paška mohla postarat o tvůj zevnějšek proměňovacím kouzlem,“ vysvětlil jsem mu.

„To nebude problém,“ souhlasil. „Ségra mi tu nechala nějaký hejblátko, který by si s tím mělo poradit. Kam jsem ho jenom dal?“

Začal se hrabat v šuplíku a přinesl mi povědomou věcičku. Když jsem při posledním úkolu spolupracoval s jeho sestrou Tandou, viděl jsem ji to používat.

Vypadá to jako malá šminkovnička se zrcátkem, jakou nosí panenky, až na to, že tahle má navíc pár čísel. Když víte, jak s nimi pracovat, můžete si měnit vzhled stejně jako s proměňovacím kouzlem. Víc nevím. Nemám ponětí, jak se s tím zachází.

„Takže vybavený bys byl?“ shrnul jsem to. „A kdy bys asi tak mohl začít?“

„No, ještě musím dokončit pár maličkostí a pak budu připravenej,“ odpověděl. „Taky by asi nebylo slušný, kdybych se do něčeho pouštěl předtím, než mi to Šéf oficiálně uloží, nemyslíš?“

V tu chvíli jsem se vzpamatoval.

Samozřejmě má pravdu. Šéf obvykle rozděluje týmu úkoly. Problém je v tom, že jsem celé vyšetřování kolem údajné rebelie zaonačil bez Šéfova vědomí a tak nějak se ujal velení týmu v poli. Zvyknul jsem si tak provádět akce na vlastní pěst. Jak už jsem se zmínil, takové samostatné akce nevedou v Mafii zrovna ke vzkvétajícímu zdraví.

„Jasně,“ nenechal jsem ho zapochybovat, že bych přehlédnul takový detail. „Asi jsem se jenom moc nadchnul a chtěl všechno trochu popohnat, aby Paška nemusela zůstat moc dlouho sama.“

„Soudě podle toho, jak jsem Pašku sledoval,“ namítl Kulík, „umí se o sebe poměrně slušně postarat… a nejen o sebe.“

Byl jsem Kulíkovi vděčný, že se nevyptával na mou zraněnou ruku. I když mě o to Paška požádala, nemám zrovna dvakrát radost z toho, že mám Pavučky chybu házet na Pašku.

„Tak já se půjdu podívat za Marfou,“ uzavřel jsem to.

„Pozdravuj jí ode mě,“ usmál se Kulík. „Možná nebudu mít čas, abych se s ní před odchodem rozloučil. A kromě toho mi celé ty její přípravy na svatbu trochu lezou na nervy.“

„Víš,“ zakroutil jsem hlavou, „pořád nemůžu pochopit, proč mi ani Šéf, ani Aahz nic neřekli o té její svatbě. Oba jsem včera v noci potkal a nikdo se ani slůvkem nezmínil.“

„Oba toho mají poslední dobou v hlavě hodně,“ zastal se jich Kulík. „A kromě toho se zdá, že se Marfa o všechno stará sama, takže je ani nějak moc nezasvětila… zatím.“

Cestou k Marfě mě napadlo, že tohle je další příklad toho, jak radikálně se liší Šéfův přístup od operací Mafie. V normální Mafii je svatba velkou událostí. Druhou největší hned po pohřbu.

„Kvido, zlatíčko, pěkně si tady sedni. Marfa má přesně tu správnou věcičku na tvou ruku… jen mě na ní musíš nechat sáhnout.“

„Bude to bolet?“ znervózněl jsem trochu. Nikdy jsem si nic nehojil kouzly, a tudíž přesně nevím, co to obnáší.

„Trochu víc než amputace, jen ruka ti zůstane,“ odpověděla pobaveně.

„Děláš si legraci?“ házel jsem vyděšené pohledy ke dveřím.

„To víš, že si z tebe utahuju,“ rozchechtala se. „Nebuď taková padavka. Vy chlapi. Do boje se hrnete bez rozmejšlení, ale pak, když přijde na léčení, chováte se jak malí kluci. Opravdu nic neucítíš. Tááák, tady to je!“

Přinesla nějakou tubu a vymačkala mi z ní na ruku hroudu nějakého krémovitého sajrajtu. Chvilku to na ráně svítilo a jiskřilo a

pak se to jakoby úplně vsáklo do kůže, aniž by po tom zbyla jakákoli stopa. Musím přiznat, že měla pravdu. Nejenže to nebolelo, ale dokonce to příjemně chladilo a zklidnilo pokožku.

„Hotovo," zamnula si ruce. „Ten sval tě ještě nějakou dobu může bolet, tak bys mohl nosit ten šátek. Do zítra bude jako nová."

„Díky, Marfo," pokrčil jsem opatrně ruku.

Upřímně jsem žasnul. Ne tak kvůli její léčbě, i když na mě udělala dojem, ale proto, že tu medicínu vůbec našla.

Kulík povídal, že se Marfa přestěhovala do nového pokoje, ale měl neobyčejně vyvinutý talent na podhodnocování. Její nový bejvák se velikostí rovnal menšímu skladišti, zhruba třikrát tak velkýmu, než jaký mám já nebo Frigo. I přes několik desítek metrů navíc je ale její místnost nacpaná až ke stropu.

Všude se válejí balíky látek a hromady obrázků. Kolem dokola jsou poházené boty, vzorky tkanin a bižuterie bez ladu a skladu. Uprostřed místnosti není jedna, ale hned čtyři krejčovské figuríny. Když jsem si uvědomil, že velikost Marfy se dá vyčíslit jako XXXXL, přišel jsem si, jako bych se srazil a octnul se náhle před družstvem těžkých kontaktních sportovců.

V podstatě byl zázrak, že uprostřed toho chaosu dokázala najít tubičku té matlaniny.

Také jsem se přistihl, jak přehodnocuji své dřívější pochybnosti o výhodnosti jejich sňatku. Jak tak sleduji Marfiny přípravné akce, schyluje se tady k mejdanu proti němuž je největší mafiánská party jen ubohou napodobeninou.

„Mimochodem, Marfo," začal jsem, „asi bych ti měl pogratulovat nebo přát hodně štěstí nebo tak něco. Generál má velký štěstí, že dostane takovou ženu."

Myslel jsem to upřímně. Když jsem se vzpamatoval z úvodního šoku a pořádně vše promyslel, dospěl jsem k názoru, že Marfa je opravdu dobrý úlovek… aniž bych teď měl na mysli nějaké podobnosti s trofejemi za největší poražený kus. Je pravda, že její rozměry dosahují až odstrašujících mezí, obzvláště doplněné vkusem v oblékání a bižuterií, který by se dal vyjádřit slovy čím blýskavější a výstřednější, tím lepší. Faktem ale zůstává, že největší je její srdce. Navzdory svému ztřeštěnému a nápadnému zevnějšku je Marfa

patrně nejmilejší a nejhodnější dušička, jakou jsem měl kdy tu čest poznat. Generál Badaxe si ve výběru životního partnera nemohl přát víc.

„Díky, Kvido," zablýskla se jí slza v oku. „Pořád nemůžu uvěřit, že je to pravda. Nikdy jsem si nepomyslela… víš, se svou postavou…"

Odmlčela se a hlasitě zatroubila do kapesníku. Ušetřím vás popisu jejího smrkání, protože jsem jednak milosrdný a také mám slabý žaludek.

„No a jak jdou svatební přípravy?" snažil jsem se odlehčit náladu. „Jak pokračují plány od pompézních překvapení až po nejmenší detaily?"

„Je to naprostý šílenství," zklidnila se opět Marfa. „Pořád se objevujou nový a nový problémy. Ale královna nám hodně pomáhá."

„Královna? Myslíš královnu Bolehlavu?" Najednou mi to začalo docházet. Marfa je členkou M.Y.T.H. Inc, ale také Šéfovou učednicí… a královna Bolehlava má na Šéfa zálusk. Jasně že na téhle svatbě nebude škudlit.

„Přesně tak. Fakt je moc štědrá. Osobně si myslím, že náš malý obřádek bere jako generálku na svou vlastní svatbu."

„Taky mě to napadlo," přisvědčil jsem. „Co si o tom myslíš, Marfo?"

„Abych byla upřímná, mám několik vážných pochybností," přiznala. „Víš, pro mě a Huga je svatba to správné řešení. Oba ji moc chceme, a tudíž se tak stane, ať už se nám do cesty postaví jakékoli překážky. Zdá se mi ale, že jediný důvod, proč si Skeeve chce brát královnu Bolehlavu, je jeho pocit, že musí. To mi nepřijde zrovna ideální východisko pro sňatek."

Některé ženy jsou blázni do svatby, hlavně když jsou samy hlavními aktérkami a myslí si, že je to pro každého ta nejlepší věc na celém světě. Rád slyším, že Marfa není jednou z nich.

„S tím naprosto souhlasím," přitakal jsem. „No, radši bych sebou měl hodit. Ty máš dost práce a já jsem se ještě nehlásil Frigovi. Ještě jednou dík za tu ruku!"

Jsem rád, že jsem se vrátil a setkal se zase se všemi členy týmu, ale přiznám se, že teprve při posezení mezi čtyřma očima s Frigem se mi podstatně ulevilo. Jsme bratranci, a znali jsme se tudíž dávno předtím, než nás Don Bruce převelel k Šéfovi, dokonce předtím, než jsme se vůbec přidali k Mafii. Jestli existuje někdo, s kým si mohu promluvit, aniž bych si to předtím pořádně promyslel, pak je to Frigo. A navíc díky tomu, že se tak dobře známe, dokážeme přesně vystihnout chvíli, kdy se hodí pokládat tomu druhému nepříjemné otázky a kdy je lepší zůstat taktně zticha.

Pro příklad nemusíme chodit daleko: když jsem vešel do jeho pokoje, pozvednul obočí a s pohledem na mou ruku v šátku prohodil „Drsnej nepřítel?“, na což jsem reagoval slovy „Nic, co bysme nemohli zvládnout“. Na další detaily už se nevyptával. Takhle to mezi námi funguje. Jeden dá najevo, že ho něco zajímá, ale když se druhý nechce rýpat v podrobnostech, prostě toho necháme.

Zběžně jsem mu přiblížil naši akci a on mi zase po skytnul přehled nejnovějších zpráv a drbů z paláce.

„A jak to všechno zvládá Šéf?“ zeptal jsem se.

Namísto odpovědi si Frigo začal mnout bradu, což dělá vždycky, když usilovně přemýšlí. Pak zakroutil hlavou. „Já ti nevim, Kvido,“ spustil. „Upřímně řečeno, přijde mi poslední dobou nějakej divnej.“

Bylo mi jasné, že byl Šéf pod tlakem událostí jednak s královskými financemi, které se snažil nějak vyřešit, jednak s královninou nabídkou k sňatku. V obtížných situacích už jsme ho ale dřív také zažili. Slovo „divnej“ ale Frigo nepoužívá běžně, když se snaží popsat činy svého nadřízeného velícího důstojníka.

„Mohl bys mi dát nějakej příklad?“ navrhl jsem.

„No, víš přeci o tom, že pracuju s Glípem, Šéfovým drakem, a snažím se přijít na to, proč útočí na lidi?“

„A co?“

„No tak Šéf si myslí, že Glíp není tak hloupej, jak si všichni myslí.“

„No a?“ nechápal jsem. „Šéf měl pro toho dráčka vždycky slabost. Vždycky tvrdil, že je chytřejší, než se zdá.“

„Ne chytřejší,“ opravil mě Frigo. „Inteligentní. Nejde o to, že je chytrej a naučí se poslouchat nebo poznávat lidi. Šéf si myslí, že by mohl bejt Glíp opravdu inteligentní ve smyslu plánování a přemýšlení. Je přesvědčenej, že Glíp útočí na lidi záměrně a snaží se, aby to výpadalo jako nehoda.“

Přiznávám, že je to bláznivá myšlenka, a když si člověk uvědomí, že by to mohlo být možné, běhá mi mráz po zádech. Frigo ale ještě neskončil.

„A ještě něco,“ pokračoval, „jednou se mě Šéf zeptal na můj názor. Nechtěl ale vědět něco o rvačkách. Zajímal ho můj názor na jeho osobní zvyky.“

„Cože ho zajímalo?“ zamrkal jsem překvapením.

Tak tohle je nevídané. Když někdo pracuje jako osobní strážce pro Mafii, musí zvyky svého chráněnce pozorovat a přizpůsobit se jim, aby ho mohl hlídat úspěšně. Jakékoliv komentáře těchto zvyků jsou ale nejen zbytečné, ale dokonce nežádoucí. Je naprosto nepochopitelné, že by sám chráněnec názor na své zvyky přímo vyžadoval. To je, jako kdybyste se ptali svého brnění, jestli jste cítit v podpaží.

„Snad mě nepodezíráš, že jsem si to vymyslel?“ zeptal se Frigo trochu ublíženě. „Povídám ti, že se mě Šéf na rovinu zeptal, jestli si myslím, že moc pije. A navíc, když jsem se z tý odpovědi snažil nějak diplomaticky vykroutit, naléhal na mě a trval na tom, abych mu dal upřímnou odpověď.“

„No a pije hodně?“ zeptal jsem se.

„Nikdy jsem o tom nějak moc nepřemejšlel,“ pokrčil Frigo rameny. „Jasně že pije. A od tý doby, co se s Aahzem vrátili z Pervu, pije ještě víc. Ale kolik je moc? Rozumíš mi, ne? A proč by se měl ptát mě?“

„Hm,“ kývl jsem zamyšleně. „Fakt divný.“

Oba jsme tiše uvažovali, když se ozvalo zaklepání na dveře a do pokoje strčil hlavu Aahz.

„Skvělý,“ řekl. „Jste tady oba. Vejplata, hoši. Měl jsem tudy cestu, tak jsem vám jí přinesl.“

S těmi slovy nám každému hodil malý váček zlata. Když říkám „malý“, myslím tím, že to není tak velký pytel, jaký mají výběrčí

daní. Je asi jako moje pěst. A ta není zrovna nejmenší, takže naše odměna se nedá nazvat zrovna almužnou.

Hodil jsem pohled na Friga a viděl jsem, že je stejně zmatený jako já.

„Ehmmm… Uniklo mi, že bysme dostali přidáno nebo tak něco?“ potěžkával jsem sáček v ruce.

„Speciální příplatek pro tým za pomoc království,“ mrknul na nás Aahz. „Zajda nám to domluvila.“

„Dobrý,“ řekl Frigo a měl pořád povytažené obočí.

„No, skvělý, Aahzi. Dík,“ usmál jsem se.

„Není zač,“ zazubil se. „Mimochodem, nechci vám nějak kecat do řemesla osobních strážců, ale možná byste se mohli jít mrknout ke Grimblovi.“

„Co se děje?“

Poslal jsem tam Skeeva pro vejplatu a věřte mi, že je mnohem větší, než všechny naše dohromady. Neměl by takovou hroznou spoustu zlata nést bez ochranky.“

Kapitola čtrnáctá

Čekali jsme, až se Šéf vynoří z Grimblovy kanceláře, jak Aahz předpovídal, Skeevův pytel s penězi byl podstatně větší než ty, které dostávám já nebo Frigo. Musel ho nést oběma rukama, jak byl těžký.

Prošel kolem nás, jako bychom byli vzduch, což není Skeevovi zrovna podobné.

Frigo a já jsme se na sebe podívali a pak se na něj pověsili. Popravdě řečeno si myslím, že nás ani nevnímal. Prostě šel rovnou za nosem, neohlížel se doprava doleva a něco si jen tak pro sebe mumlal. Takové procesí samozřejmě přitahuje jistou pozornost, ale jakmile přihlížející spatřili Šéfův výraz, nechali nás na pokoji.

Ticho trvalo až k Šéfovu pokoji. Pak otevřel dveře, patrně poprvé si nás všimnul a zvedl obočí, jako kdybychom ho přerušili uprostřed něčeho důležitého.

„Budeš nás potřebovat, Šéfe?“ prohodil jsem na začátek konverzace. „Chceš, abychom byli nablízku?“

„Jak chceš, Kvido,“ mávl nepřítomně rukou a ani se na nás nepodíval. „Chvíli tady budu, jestli se chceš skočit najíst. Musím si toho spoustu promyslet.“

I když jsme ho v pořádku doprovodili do jeho pokoje, Nechtěl jsem ho tu nechat samotného.

„Už jsme jedli,“ odpověděl jsem. „Takže prostě…“

V tu chvíli jsem si uvědomil, že mluvím s dveřmi, které mi Šéf právě přibouchl před nosem.

„…zapálíme palác a opečeme si pár buřtů,“ dokončil jsem s úšklebkem.

„Už chápeš?“ zeptal se mě Frigo. „Takhle to je vod tý doby, co jste odešli do terénu. Někdy by ti hučel do hlavy donekonečna a jindy tě ani nevnímá, že tu jsi.“

„Fakt vypadá, že se trochu trápí,“ zkonstatoval jsem.

„Trochu trápí?“ vrátil mi to Frigo. „Kdyby se trápil trochu víc, ani by si už nevšimnul, že má košili předkem dozadu.“

„Teď mi něco řekni, kámo,“ nereagoval jsem na jeho pokus o vtip. „Už jsi někdy viděl někoho takhle ztrápenýho, když si nese čerstvou vejplatu?“

„Vlastně ne, když o tom tak mluvíš,“ zamračil se „Jako by ho na těch penězích něco štvalo. Třeba mu strhli nějaký prachy navíc?“

„Ale no tak, Frigo,“ zavrtěl jsem hlavou. „Kdo by ho chtěl šidit? Královna se ho snaží získat za manžela a Grimble se ho k smrti bojí. A kromě toho, viděls, jak je ten pytel velkej? Sotva ho unesl. Nezdálo se mi, že by to byl nějakej ošizenej plat.“

„Každopádně ho asi něco naštvalo,“ napadlo Friga. „Možná Grimble řekl něco, co ho naštvalo.“

Pořád jsme to takhle probírali, když se najednou otevřely dveře.

„Kvido! Frigo!“ zavolal. „Pojďte sem na chviličku.“

Následovali jsme ho do pokoje. Sedl si ke stolu, na němž ležel pořád plný pytel.

„Mám pro vás drobnej úkol, chlapci,“ usmál se.

„Jasně, Šéfe,“ znělo jejich unisono.

„Nejdřív si chci ale něco ověřit. Co vás oba znám, bylo mezi námi jasno, že v minulosti jste neměli žádné pochybnosti, pokud to situace vyžadovala, trochu si zákony přizpůsobit a někdy i pracovat mimo meze zákona. Je to tak?“

„Správně.“

„Žádnej problém.“

„Dobrá. Práce, kterou pro vás mám, se musí provést tajně, a aby nikdo nevěděl, že jsem za tím já. Dokonce ani Aahz nebo Zajda. Jasný?“

Tohle nezní dobře. Už tak jsem dost nešťastný z toho, že musím před Šéfem tajit pravý důvod našeho vysetřování. Aby ale on zasvěcoval mě a Friga do něčeho, co se snaží ututlat před Aahzem a zbytkem týmu, to už je fakt drsný.

Přesto jsem své obavy nedal najevo a kývnul.

„Dobrá, tak tady je ta práce,“ řekl a posunul k nám vak s penězi. „Chci, abyste vzali tyhle peníze a zbavili se jich.“

Přinejmenším je tohle pěkně zvláštní. Potajmu jsem se podíval na Friga, abych viděl jeho reakce. Díval se pro změnu na mě.

„Asi tě úplně nechápu, Šéfe," řekl jsem opatrně. „Co chceš, abychom s nima udělali?"

„To mě nezajímá a ani to nechci vědět," odvětil. „Prostě chci, aby se tyhle peníze zase vrátily do oběhu v království. Utraťte je nebo je dejte na dobročinné účely. Nebo ještě líp, vymyslete nějaký způsob, jak je rozdat lidem, co si stěžovali, že nemůžou zaplatit daně."

To jsem teda jelen. Zoufale jsem se podíval na Friga, aby mi pomohl, ale ten jen pokrčil rameny.

„Já sice nevim, Šéfe," začal jsem opatrně, „ale je to nějaký divný. My přece máme od lidí daně vybírat… ne jim je dávat."

„Kvido má na mysli," vložil se do toho Frigo, „že jsme odborníci na vybírání peněz od lidí a institucí. Vracet jim je zpátky je poněkud mimo náš obor."

„Takže bych řekl, že je načase, abyste si rozšířili obzory," odpověděl přísně. „Úkol je jasný. Rozumíte?"

Na to existuje jen jedna přijatelná odpověď.

„A nezapomeňte, ostatním z týmu ani slovo."

„Jak chceš, Šéfe."

Zvednul jsem vak svou zdravou rukou. Je obdivuhodně těžký, takže jsem si neodpustil to ještě jednou nezkusit.

„Ehmmmmm……Šéfe, jseš si jistý, že to opravdu chceš?" zeptal jsem se. „Stejně se mi to nezdá správný. Většina lidí by musela makat celej život, aby si vydělala tolik peněz."

„Právě proto," zamumlal jen tak pro sebe.

„Co?"

„Ale nic," odpověděl. „Jsem si jistý. Tak do toho. Dobrá?"

„Jako by to už bylo hotový."

Až k Frigovu pokoji jsme mlčeli, každý ponořený do vlastních myšlenek. Jakmile jsme za sebou zabouchli dveře, hodil jsem pytel zlata na jeho postel a složil se na židli.

Frigo zůstal stát.

„Dobrá," prolomil ticho. „Tak co si o tom myslíš?"

„Myslím, že budem muset sehnat nějaký opasky s měšcema nebo mošny na sedla nebo něco takovýho, abychom mohli to zlato do něčeho nacpat," začal jsem vypočítávat. „Kdybychom to táhli na zádech, nejenže z toho bolí hřbet, ale přímo bysme si říkali o malér."

„To je jako všechno?" divil se Frigo a vyšponoval svůj ječivý hlas o celou oktávu. „Při tom všem, co se děje, umíš myslet jenom na svý záda?"

„A co bys chtěl slyšet?" vrátil jsem mu to. „Že se Šéf pomátl? Že zašel tak daleko, že by potřeboval mapu, aby se vrátil do světa reality?"

„No dobrá, no," couvnul Frigo před mým rozčilením. „Ale že je divnej?"

„Je to tak jasný, že o tom ani není třeba mluvit, nechal jsem svůj hlas opět klesnout do normální polohy. „Ne fakt. 'Zbavte se těch peněz.' Není divu, že o tom nemáme mluvit. Kdyby na to přišel Aahz, dostal by na místě infarkt."

„Tak co uděláme?"

„Co uděláme?" opakoval jsem. „Copak jsi neslyšel. Máme vzít jeho vejplatu a rozdat ji potřebným."

„Ale to je blbost!"

„Tak co navrhuješ?" zeptal jsem se. „Jak dlouho pracuješ pro Mafii? Chceš mi namluvit, žes nikdy nemusel plnit rozkazy někoho ztřeštěnýho?"

„No tak, Kvido," podíval se na mě Frigo vyčítavě. Vždyť tady mluvíme o Skeevovi. Ne vo nějakým po moci lačným mafiánským pohlavárovi."

Tohle je jasný důkaz, jak je můj bratranec naštvaný. Za celá ta léta, co spolu děláme, vidím poprvé, jak ztratil profesionalitu a nazval svého přímého nadřízeného jeho vlastním jménem namísto všeobecného výrazu „Šéf". Znamená to, že mu na Skeevovi jako osobě tolik záleží, že zapomněl udržet nezbytný citový odstup, který je pro profíka z naší branže naprosto nezbytný.

„Rozumím ti, bratranče," souhlasil jsem tiše. „Problém je, že nějak nevidím jinou možnost. Co naděláme? Když se na úkol vykašleme, pak je to porušení přímého rozkazu. Když se pokusíme varovat ostatní, co se se Skeevem děje, porušíme další přímý rozkaz

o zachování tajemství. Navíc mám tušení, že stejně všichni vědí, že se Skeevem není všechno v pořádku. Většina z nich ho zná líp a dýl než my.“

Chvíli jsme na sebe tiše zírali.

„Tím jsme se dostali k mojí původní otázce,“ vzdychl Frigo. „Co s tím uděláme?“

„To, co vždycky,“ pokrčil jsem rameny. „Poslechneme rozkazy. A když tím pádem vyřešíme pár Šéfovo problémů jednou ranou, jedině dobře. Je to tak?“

„To vypadá, že máš nějakej nápad,“ pozvedl Frigo tázavě obočí.

„No, vlastně jo,“ odhalil jsem v úsměvu pár zubů navíc. „Když jde o vrácení peněz obyvatelstvu, vím, kdo nám s tím může pomoct. Skutečnost, že jsou tihle lidé právě na seznamu problémových dítek, to jenom vylepšuje.“

Tvářil jsem se natolik sebejistě, že Frigovi vytanul úsměv na rtech ještě dřív, než jsem mu nastínil plán.

Podařilo se mi před ním ale skrýt své vážné obavy ze současné situace. Ať už to všechno dopadne jakkoli, mám neblahé tušení, že výsledek téhle zapeklité zápletky bude mít na Skeeva a zbytek týmu nešťastný vliv. Myslím, že už se nikdy nebudeme moci naladit na dřívější vlnu.

Kapitola patnáctá

„Seš si tím jistá?“ zíral jsem na obchod se sportovním vybavením.

„Tak jistá, jak si jenom člověk může bejt jistej bez otevřenýho přiznání,“ ujistila mě Paška.

Napadlo mě, že bych jí o otevřeným přiznání moh říct pár slov, ale nechal jsem to být. Takové diskuze by nám jen zkomplikovaly situaci.

Jsme opět v Sherwoodském předměstí, kde jsme se připojili k Pašce, Pavučce a Kulíkovi. Nemohl jsem jim sice říct nic o povaze úkolu, který nám zadal Šéf, ale považoval jsem za nutné jim alespoň sdělit, že se pohybujeme na stejném území. Vypadalo by totiž dost divně, kdybychom na sebe náhodou narazili. Řekl jsem jim pouze, že v paláci houstne atmosféra a že by bylo nejlepší, kdybychom tenhle kšeft s lesními bandity dokončili co nejdříve a vrátili se k Šéfovi v plné síle. Kulík se na mě podíval trochu podezíravě, ale Paška s Pavučkou to zbaštily bez otázek.

Jak se ale ukázalo, docela s bandity pohnuli.

„Vysvětli mi ještě jednou, jak jste na tohle přišli,“ vyzvídal jsem.

„Vlastně na to přišla Pavučka,“ vysvětlovala Paška. „Pověz mu to, sestřičko.“

„Ale, to nic nebylo,“ mávla rukou Pavučka. „Zamyslela jsem se nad tím, že banditi napadají výběrčí daní luky. Pokud v lukostřelbě nejsi dobrej, stojí tě to hodně šípů. A jestli si luky neděláš sám, musíš je někde brát. Pamatuješ, kolik jsme mívali šípů na skladě, když jsme šacovali ve zbrojnici?“

Kývl jsem a naznačil, aby pokračovala.

„Tak jsem se tu trochu porozhlédla a zdálo se, že jediný místo v okolí, kde se na skladě najde takový množství šípů, je ten krám, ve kterým jsme se poprvé zastavili.“

„To by vysvětlovalo, proč byl ten chlapík tak málomluvnej, když jsi na něj udeřil, Kvido,“ vložila se do toho Paška. „Jestli si vydělává tím, že zásobuje bandity, tak poslední věc, co by si přál, je, abychom je dostali.“

„A ještě něco,“ přidala Pavučka. „Pěkně sme si na ten krám počíhali a zjistili sme, že do něj pořád chodí tam a zpátky asi tak půl tuctu chlápků. Nic nekupujou ani nedováží. Pravděpodobně se tam scházejí nebo dostávají úkoly nebo tak něco.“

„Jseš si jistá, že si vás při tom špehování nevšimli?“ ujišťoval se Frigo.

„Ani náhodou, kámo,“ prohodil Kulík. „Střídali jsme se a používali proměňovací kouzlo, abychom vypadali pokaždý jinak. Nemají nejmenší tušení, že po nich jdeme.“

„Ty schůzky se konají nějak pravidelně?“ zeptal jsem se.

„Ani ne,“ odpověděla Paška. „Ale zrovna teď jich tam pár je.“

Víc jsem slyšet nepotřeboval.

„Tak, Frigo,“ zkontroloval jsem si opasek se zbraněmi, „pojď se tam se mnou mrknout a hodit s nima řeč.“

„Budete chtít nějak pomoct nebo třeba proměňovací kouzlo?“ nabídla se Paška.

„Myslím, že si nebudeme na nic hrát,“ řekl jsem. „Vy ostatní zůstaňte z dohledu. Když se nám to nepovede, přijdete na řadu vy.“

„Jseš si jistej, že je to dobrej nápad? Vypravit se za nima jen tak ve dvou?“ procedil skrz zuby Frigo, když jsme přecházeli ulici.

„Možná nebude tahle hra ideální,“ neodporoval jsem mu, „ale jedině tak to můžeme sehrát, aniž by se ostatní dozvěděli o Šéfových příkazech.“

„Když nám dal za úkol zbavit se toho zlata, myslím, že si to nepředstavoval tak, že ho lidi strhaj z našich mrtvol,“ poznamenal Frigo.

„Jen klid, bratranče,“ řekl jsem. „Nech se překvapit, jsou to amatéři. Tihle týpci z předměstí jsou mnohem větší padavky, než měšťáci, s kterejma jsme zvyklí se dohadovat. Prostě nasaď standardní tvrďáckej pohled a neměli bysme mít žádný problémy. Jdeme na to.“

Existujou dva způsoby, jak používat svaly, když dojde na přesvědčování lidí nebo získávání území: Jemný a drsný. Když jsem tu byl poprvé s Paškou a Pavučkou, použili jsme „jemnou“ techniku. To jest mluvili jsme jemně, hodně jsme se usmívali a zacházeli s věcmi opatrně, čímž jsme jenom zdůraznili, že bychom klidně mohli být mnohem tvrdší.

Usoudil jsem, že teď nadešel čas na „drsný“ přístup.

Postavil jsem se před vchod, zhluboka se nadýchnul, zvedl jsem ruce a rozrazil dveře. Ty se hlučně rozletěly. (Nezůstaly na pantech kvůli tomu, že bych ztrácel sílu, vděčily za to své pevné konstrukci.) Než dozněl jejich skřípot, prošel jsem otevřeným vchodem s Frigem v patách.

Jestli jsem do té doby pochyboval o tom, že Paška správně vydedukovala, co jsou ti chlápci zač, pak mě jejich reakce naprosto přesvědčila. Všichni zůstali stát jako přimražení a dívali se provinile jako gambleři, které přistihl nepodplacený polda přímo v bookmakerském tupěti.

Chlápek, s nímž jsem mluvil při své první návštěvě, stál za pultem. Zlověstně jsem se na něj podíval.

„Pamatuješ si mě?“ zaburácel jsem.

„Nooo… jasně. Vy jste ten, co tu byl tenkrát s pár… přáteli. Že?“ zakoktal.

„Těsně vedle,“ blížil jsem se pomalu ke skupince. „Jsem ten, komus měl zjistit nějaký informace. Informace o banditech v lese. Už víš?“

„Nooo… Tak my asi půjdeme, Robe,“ rozhoupal se jeden z týpků v obchodě a couval ke dveřím.

„Neřek bych,“ kývl jsem na Friga. „Frigo!“

„Mám je, Kvido,“ zatarasil můj bratranec východ.

Skupinka se na něj podívala a pak se všichni postavili ode mě i od Friga co nejdál.

Obrátil jsem se zpátky na chlápka za přepážkou.

„Chtěls něco říct?“

„Ehm… samozřejmě,“ couval ke zdi. „Trochu jsem se poptal a…“

„Co já vim, tak bys nemusel chodit až tak daleko co?“ nahnul jsem se na pult a předvedl mu pár zubů. „Stačilo by zeptat se těch, co teď stojí v krámu. Nemám pravdu?“

„Nooo… ehm…“ odpověděl.

Zvednul jsem ruku a umlčel ho jediným gestem.

„Než cokoli řekneš,“ zabrzdil jsem ho, „chtěl bych, abysme v tom měli jasno. Asi už sis uvědomil, že já a můj parťák musíme ve svojí profesi občas použít násilí, že jo?“

Horlivě přikývnul.

„Je to prostě součást naší práce a my to musíme dělat. Nic osobního.“ Nahnul jsem se ještě blíž. „Jestli ale dotyčný fackovací panák urazil mojí inteligenci tím, že se mi snažil věšet bulíky na nos, pak se fakt naštvu a beru to hodně osobně. Chápeš?“

Chlápek suše polknul a pak zase kývnul.

„Tak, teď, když už to víš, můžeme pokračovat v rozhovoru. Říkal jsem, že by ses na ty bandity z lesa nemusel chodit ptát až tak daleko. Stačilo by vyzpovídat pár kámošů tady v krámu. Chystal ses s tím souhlasit. Je to tak?“

Chlápek se podíval na své kamarády, pak na Friga a mě, pak sklopil oči a kývnul.

„Neslyšel jsem,“ procedil jsem skrz zuby.

Muž horlivě zakýval hlavou.

Podíval jsem se na Friga, který jaksi bezradně pokrčil rameny.

Tohle bude chvíli trvat. Bohužel nemáme zrovna času nazbyt. Jestli to tu nevyřešíme rychle, zbytek týmu se po nás začne shánět.

„Víš co… Robine, jmenuješ se tak, že?“ pohrával jsem si. „Co kdybych tak nějak shrnul, co se tady dělo a ty bys jenom opravil případné nesrovnalosti. Jo?“

Opět slabě kývnul.

„Tak zaprvé, my víme, že ty a tví kamarádíčkové v tom jedete s banditama,“ vyjmenovával jsem. „Jestli jste tady teď v kompletním složení nebo jestli je tu jenom část, to nehraje roli. Pro naše účely stačí, že jste to vy. Správně?“

Polknul a kývnul.

„A navíc,“ pokračoval jsem, „jsme zjistili, že uplácíte částí kořisti místní obyvatele, aby vás kryli.“

„Ne, to ne,“ našel konečně svůj hlas.

„Jakže?“ zvednul jsem tázavě obočí.

„Myslel jsem to podplácení místních,“ rychle upřesnil. „Netvrdím, že je to blbá myšlenka, ale nikdy nás to nenapadlo. Všechno jsme si nechávali pro sebe.“

To by mohl bejt problém. Abyste rozuměli, celý ten nápad s hledáním těchhle šašků má vyústit v to, aby rozdělili Šéfovo zlato. Budu si muset uprostřed vyjednávání operativně přizpůsobit plán.

„Nevadí,“ řekl jsem. „Jde nám o to, že bysme se chtěli dohodnout na vzájemně prospěšným obchodu. Třeba že bysme se mohli finančně podílet na vaší činnosti a vy byste nám na oplátku nechali nějaký procenta.“

„Nedělej to, Robe.“

To se ozval hubený zrzavý pacholek, který najednou zvážněl a přestal vypadat ustrašeně.

„Proč ne, Wille?“ nechápal ho Robin. „Mohlo by to bejt skvělý řešení naší… prekérní situace.“

„Akorát tak strkáme hlavu do oprátky,“ odfrknul zrzek. „Zatím nemají nic konkrétního, samý drby. Když od nich vezmeme prachy, otevřeně se ke všemu přiznáme. Pak budou mít záminku nás zabásnout. Kdybychom se snažili tvrdit, že sme si dělali jenom srandu, zatknou nás za podvod. V žádným případě bych si vod nich nebral prachy.“

Tenhle chlápek mluví skoro jako právník, což je speciální poddruh zlodějů, s kterýma jsem tady nepočítal.

„A co rezervace?“ přidal se další ze skupinky.

„Co s ní?“ byl jsem už úplně zmatený.

„Víte, chtějí Královskou rezervaci prodat těm dřevařskejm společnostem,“ vysvětlil.

„Co to má bejt?“ divil jsem se. „Víš o tom něco Frigo?“

„Je to pro mě novinka,“ pokrčil Frigo rameny. „Je to ale dost podobný Grimblovi. Možná, že o tom Šéf ani neví. Dávají mu podepsat takovejch lejster…“

„A jsme u toho! Já to věděl!“ skočil nám do řeči zrzek, „Tyhle chlápci dělaj pro království. Celý tohle představení je jenom bouda. Je to jasná past.“

Nějak se nám to jednání vymklo z rukou. Přijde mi, že z toho guláše existuje jen jedna cesta.

„Sklapněte všichni!“ zařval jsem.

Celá skupina ztuhla a podívala se na mě.

„Tímto vás všechny jmenuji Sherwoodskou komisí pro stížnosti. A navíc,“ odmlčel jsem se, abych se na ně mohl usmát, „vaší první povinností je doprovodit nás do královského paláce, abyste mohli přednést své problémy Šéfovi… tedy, mám na mysli Velikého Skeeva, osobně.“

Kapitola šestnáctá

K našemu velkému překvapení proběhla zpáteční cesta do paláce velice příjemně.

Dovolili jsme delegaci ze Sherwoodu, aby si ponechala své luky, abychom jim dokázali, že se nejedná o zatčení. Jakmile se její členové uvolnili, ukázali se jako ti nejlepší cestovní společníci, jaké by si člověk mohl přát. V jednom kuse klábosili o svých loveckých historkách, životě na předměstí a vyprávěli nám vtipy. Jeden z nich se staral o zábavu ve chvílích odmlk jako úplný profesionál, kdy nám zpíval písničky a předváděl komediální one man show.

Pak jsme se také bavili nepřetržitou střeleckou soutěží. Od začátku je fascinovaly naše minikuše vyrobené na zakázku pro mě a Friga. Netrvalo dlouho a měli jsme tu střelecký souboj, kdy jsme za pochodu vybírali náhodné cíle a mířili na ně. Nemůže být vlastně řeč ani tak o souboji, protože s Frigem hravě přestřílíme kohokoli z nich. I když jim dáváme náskok tím, že střílíme první v pořadí, takže než se dostanou na řadu, cíle jsou jim mnohem blíž. Nakonec jsme předali zbraně Pavučce a Pašce, ale i tehdy byl souboj jednostranný. Jakmile si obě zvykly na citlivou spoušť, ihned všechny delegáty zahanbily. Naštěstí se nikdo z nich neurazil. Ve skutečnosti se radovali nad každou dobrou střelou a všechny špatné trefy patřičně okomentovali.

„Říkám ti, kámo," srovnal se mnou krok Kulík. Stejně jako Paška měl na sobě pořád proměňovací kouzlo, aby zapadl mezi místní a naše hosty nevyděsil. „Pořád seš si jistej, že to byl dobrej nápad? Smysl celýho tohodle divadýlka byl prošetřit tu záležitost a zvládnout situaci, aniž bysme otravovali Skeeva. Nakonec mu to všechno přitáhneme zpátky a naprosto neohlášené mu to hodíte na hlavu."

Tahle otázka v různých obměnách byla nejoblíbenějším tématem rozhovoru všech členů týmu od chvíle, kdy jsem rozhodnul

vzít s sebou bandity do paláce, aby se setkali se Šéfem. Každý z nich si mě po cestě vzal stranou a zeptal se – s různou dávkou slušnosti – jestli vím, co dělám.

„Myslím, že nejlepší je udělat v tom chaosu pořádek," odpovídal jsem. „Tihle chlapci mají zafixováno, že Šéf je nějaký mocichtivý monstrum, který chce královně vyrvat otěže království z rukou. Vy přeci Šéfa znáte. Máte pocit, že po pár minutách rozhovoru s ním si někdo může na tomhle názoru trvat?"

„No, je sympatickej, to je fakt," uznal Kulík. „Ale taky mu někdy rupnou nervy. Jenom doufám, že ho zastihneme v dobrý náladě. Ach jo. Teď už v tom stejně jedeme. Prostě to budeme muset nějak zvládnout."

Takovou malou podporu a důvěru jsem zrovna od Kulíka tedy nečekal. Z našeho týmu si patrně on zachovává nejchladnější hlavu, i když je troll. Jeho obavy mě tedy zrovna dvakrát neuklidnily.

„Tak brácho," vyměnil si Frigo místo po mém boku s Kulíkem, který se přidal k Pašce. „Když už jsme skoro na místě, jak si to naše představení přesně představuješ?"

Palác už opravdu nebyl daleko, takže konec analyzování a plánování, je čas na dohodnutí konkrétních kroků.

„Myslím, že je vezmeme na dvůr," začal jsem. „Ty s ostatníma je tam podržíš a zabavíš, zatímco já skočím pro Šéfa. Rychle ho seznámím s hlavními body a pak ho přivedu, aby se s nimi setkal."

„Ty to chceš Šéfovi všechno vysvětlovat?" zvednul obočí. „Jseš si jistej, že se do toho malinkýho úkolu nemám pustit já?"

„To je vod tebe pěkný, že se nabízíš, brácho," řekl jsem. „Ale myslím, že to je můj kšeft. Vím, že jsi v mluvení a vysvětlování lepší než já, ale celá tahle akce včetně tohodle průvodu je můj nápad. Jestli se Šéf naštve a bude si to chtít na někom vylejt, měl bych to bejt já."

„Dobrá," vzdychnul a poplácal mě po rameni. „Jenom doufám, že víš, co děláš."

Neustálý opakování toho samýho už mi fakt lezlo na nervy. Víte, já vlastně vůbec nevím, co dělám. Prostě jsem jenom přišel s řešením, který považuju za nejlepší možný, a držím si palce. Když teď vcházíme do paláce, vůbec si tím nápadem jistej nejsem.

„Takže, Kvido,“ přidal se ke mně Rob. „Co máme tomu Skeevovi vlastně říct? Víš, nikdo z nás se asi s opravdovým kouzelníkem ještě nesetkal. Je na to nějakej protokol nebo tak něco, co bysme měli dodržovat?“

„Jenom se uvolněte a buďte sami sebou,“ poradil jsem mu. „Nejdřív nechte mluvit mě a Friga. Pak s ním mluv jako s kýmkoli jiným.“

„Máme ho nějak speciálně oslovovat? Něco jako 'Vaše Veličenstvo' nebo tak?“

„Ty mě neposloucháš, Robe,“ řekl jsem trochu podrážděně. „Šéf je hrozně milej. Ve skutečnosti je mladší než ty. Prostě jenom…“

„Hej, Kvido! Co se děje?“

Vzhlédnul jsem a spatřil Aahze, jak se k nám žene přes dvůr a šermuje rukama.

Zamával jsem zpátky a pak si všimnul, že Rob nějak manipuluje se svým lukem.

„Co to děláš?“ zeptal jsem se.

„To je démon!“ vyhrkl Rob s divokým pohledem v očích.

Zbytek delegace začal také vytahovat šípy a já si uvědomil, že jsme je moc neseznámili s tím, co mohou na dvoře vidět a slyšet, až tam dorazíme.

„Hej! Nechte toho!“ zavolal jsem rychle. „To je jenom Aahz. Je to Šéfův parťák a…“

„Glíp!“

Za rohem se vynořil Glíp. Aahz ho asi cvičil na dvoře, když jsme přicházeli. Okamžitě mi došlo, že jde do tuhýho. „To je drak!“

„Přestaňte, všichni!“ zavelel jsem tím nejautoritativnějším hlasem, jakým jsem byl schopen. „Není třeba…“

V tu chvíli zahlédl Glíp Friga a hnal se k němu.

„Glíp!“

V ten okamžik se všechno semlelo najednou.

Bylo to tak rychlé, že jsem viděl jen změť několika výjevů.

Zvedly se nabité luky.

Aahz se zastavil.

Glíp dupnul na brzdy a vrhnul se před Aahze.

Paška s Pavučkou se hrnuly mezi delegáty, aby jim zabránily ve střelbě. Vyletěl šíp a…

Glíp zaječel, couvnul a pak spadnul na bok.

Ten hrozný zvuk všechny přimrazil na místě a my tiše zírali, jako bychom byli na reklamním letáku.

Pak se najednou všichni rozmluvili.

„Proč jste to udělali?“

„Ale on chtěl zaútočit!“

„Nechtěl! Chtěl si hrát!“

„Právě jste zastřelili Skeevovo miláčka!“

„A sakra!“

„Jak jsme to měli vědět?“

Zatímco všichni takhle žvanili jeden přes druhého, běžel jsem k Aahzovi, který klečel u Glípa.

„Jak je na tom?“ zeptal jsem se.

V tu samou chvíli jsem si uvědomil, co je to za hloupou otázku. Už zdálky bylo vidět, že Glípovi čouhá šíp zpoza přední nohy. Na střelce, kteří by ani zevnitř netrefili stodolu, to byla slušná trefa, smrtelně přesná.

„Nevypadá to dobře,“ ani se na mě nepodíval „Radši by měl někdo sehnat Skeeva.“

„Frigo!“ zavolal jsem. „Běž pro Skeeva! Rychle!“

„Glíp,“ pokoušel se dráček marně zvednout hlavu.

„Jen klidně lež, kámo,“ uklidňoval ho Aahz překvapivě jemným hlasem. „Skeeve bude za chvilku u tebe.“

Otočil jsem se a šel k delegaci, která se choulila ve skupině.

„Robe,“ kývnul jsem na něj.

„Sakra, Kvido,“ kroutil bezradně hlavou. „Nevěděli jsme…“

„Sklapni!“ umlčel jsem ho. „Pamatuješ, co jsem ti říkal o rozhovoru se Šéfem?“

„No?“

„Tak na to zapomeň. Po tomhle nech radši mluvit jenom mě a Friga.“

Zdálo se to jako celá věčnost, ale patrně neuběhla ani minuta, než se Frigo se Šéfem objevili ve dveřích paláce. Šéf doslova letěl.

Frigo ho vedl krokem, který se svou rychlostí blížil vystřelenému šípu, zatímco Skeeve se vznášel těsně za ním. I na takovou vzdálenost bylo vidět, že je šťastnější než kdy předtím.

To mě překvapilo.

Ne to, že letěl. To je jeden z jeho kouzelných triků, kterými vládne, i když zase tak často je nevyužije. Spíše ně udivilo, jak vypadá šťastně, přestože v současném běhu událostí nenacházím nic, co by ho k takové náladě mohlo vést.

Pak uviděl Glípa a smích ho hned přešel. V tu chvíli mi došlo, co se stalo. Frigo ho prostě přivedl, aniž by mu cokoli vysvětloval. Veškeré mé naděje v jeho dobrou náladu zmizely s jeho úsměvem.

Bleskově se snesl k zemi a klekl si ke Glípovi, jehož si jemně položil do klína.

„Copak se stalo, kamaráde?“ slyšel jsem ho říkat. Aahzi? Co je mu?“

Aahz se podíval na nás a pak si odkašlal.

„Skeeve, já…“ začal, ale Šéf najednou rychle vstal.

Právě si všimnul šípu, který trčel Glípovi z boku. V obličeji měl výraz, který pro nikoho z nás poblíž nevěstil nic dobrého.

V ten okamžik se Glíp zase pohnul a zvednul hlavu.

„Jen klid, kamaráde,“ změknul na chvíli Skeevův výraz.

Glíp natáhnul krk a podíval se Skeevovi do očí.

„Skeeve?“ vyhrkl a pak klesnul na zem.

Šéf položil Glípovu hlavu opatrně na zem, vstal a chvíli se na něj díval. Pak se zadíval na nás.

Za svou mafiánskou kariéru jsem potkal pár lidí, kteří zastrašovali pouhým pohledem. Dokonce sám jsem toho někdy využil, když to situace vyžadovala. Ale za celou tu dobu jsem nezažil něco takového, co nám právě předvedl Šéf.

„Dobrá,“ pronesl strašně pomalu a hlubokým hlasem. „Chci vědět, co se tady stalo… a chci to vědět hned!“

Pamatujete se, jak jsem říkal, že Frigovi trvalo celou věčnost, než Šéfa přivedl? Tak tentokrát to snad trvalo ještě déle, než někdo promluvil… prakticky stovky let.

Nakonec prolomil ticho Aahz.

„Ehm… parťáku?“ osmělil se.

„Teď ne, Aahzi,“ nespouštěl z nás Šéf oči.

„Jak chceš,“ pokrčil Aahz rameny. „Jen jsem myslel, že by ses nejdřív mohl věnovat Glípovi, než se tady do toho pustíš.“

Skeeve bleskově otočil hlavu. „Věnovat Glípovi?“ opakoval. „Copak on není…? Tedy…“

Aahz se na něj na chvíli mračil a pak se jeho obličej rozjasnil.

„Ach tak! Už tomu rozumím. Tys myslel…“ zakuckal se. „Klid, parťáku. Bude v pohodě. Jenom omdlel z toho šoku. To je všechno.“

„Ale co ten šíp…?“

„Draci mají tuhý kořínek a kůži,“ smál se Aahz. „A kromě toho lidé o dračí anatomii nic moc nevědí. Ten šíp nijak neohrožuje jeho srdce. Jakmile ten šíp vytáhneme, zahojí se to.“

Teď musím přiznat, že patřím do té zmiňované skupiny lidí, kteří toho moc o dračí anatomii nevědí. To ale neznamená, že jsem nechápavý.

„Frigo!“ vyštěknul jsem. „Najdi honem Marfu! A řekni jí, ať přinese tu mastičku, co mi dávala na ruku. Pavučko! Rozhlídni se po nějakým vagónu, ve kterým bysme mohli Glípa dopravit do stájí. Kdyby se někdo zdráhal, přesvědč ho. A nebo mu řekni, že bude mít co do činění se mnou.“

Než bys řekl švec, byli oba na nohou.

„Můžu taky nějak pomoct?“ přišel ke mně jeden z delegátů.

„A jak jako?“ mračil jsem se, jak jsem si nemohl vzpomenout na jeho jméno. „Ty jsi…“

„Tucker,“ dokončil. „Jsem kuchař. Slyšel jsem… že ten zelený pán mluvil o vyříznutí šípu. S nožem to docela umím a o zvířecí anatomii taky něco vím… i když ne přesně o dračí… a…“

„Dobrá, buď připravenej,“ kývnul jsem. „Jenom nic nedělej, dokud nedorazí Marfa.“

„Marfa?“ podíval se tázavě.

„Neboj. Až ji uvidíš, budeš vědět, že to je ona.“

Pak už to byla jen rutina. Tucker nelhal a zvládnul šéfovu mazlíkovi vytáhnout šíp s minimální ztrátou krve. Pak přispěchala Marfa s kouzelným balzámem, a než jsme Glípa naložili na vagón, rána už se hojila.

Zrovna jsem se vydýchával po Glípově přesunu, protože to není zrovna peříčko, když si mě Rob vzal stranou na kus řeči.

„Kvido," spustil, „kluci a já si pronajmeme v tý hospodě před palácem pár pokojů. Už takhle je tu dost velkej zmatek, takže myslím, že ten náš byznys se Skeevem počká do zítra."

„Asi máš pravdu," souhlasil jsem. „I když je to škoda Vážili jste za Šéfem takovou dálku a teď musíte čekat."

„No, samotná schůzka už je stejně jenom formalita," řekl. „Jsem si jistej, že se s ním nějak dohodneme. Určitě jsi měl pravdu."

„V čem?" nechápal jsem.

„Když jsi říkal, že je Skeeve milej a rozumnější, než jsme si mysleli. Je snadný někoho oblbnout kecama, ale to, co jsme viděli, byl jasný důkaz." Odmlčel se a zakroutil hlavou. „Ten chlapec byl opravdu naštvanej kvůli tomu, že byl jeho mazlík postřelenej. A musím říct, že oprávněně naštvanej. Chtěl se do nás pustit a nikdo by mu v tom nezabránil. Přesto, i když měl v očích pomstu, nejdřív chtěl slyšet vysvětlení… aby vyslechl nás a zjistil, co se stalo. Když se pak ukázalo, že je drak vlastně jenom zraněnej, soustředil veškerou pozornost na péči o svého mazlíka, ne na pomstu nebo trest. Mně tím dokázal, že je to správnej chlap."

„To je celej náš Šéf," uculil jsem se.

„No a o člověku taky hodně napoví, jaký má kolem sebe přátele," usmál se Rob. „I když tvůj tým navenek působí děsivě, není těžký si všimnout, jak jste Skeevovi bezmezně oddaný… mnohem víc, než jenom jako zaměstnanci vůči zaměstnavateli. To o něm i o vás hodně vypovídá."

Než jsem na to stihnul odpovědět, natáhl ke mně paži. Potřásli jsme si rukama a on se otočil a přidal se ke zbytku delegace.

Sledoval jsem, jak odchází, když jsem si všimnul, že vedle mě někdo stojí.

„Jé, ahoj, Šéfe," překvapil mě Skeeve.

„Kvido," kývl. „Myslím, že jsi mi chtěl něco vysvětlit. Pojď se projít, ať mě můžeš do všeho zasvětit."

A tak se stalo.

Řekl jsem mu o všem, co jsme dělali od návratu z Pervu, jenom s malými obsahovými úpravami.

Když jsem skončil, zůstal Skeeve dlouho zticha.
„Je mi to líto, Šéfe,“ snažil jsem se ho přimět k nějaké reakci.
„Ne, Kvido,“ řekl tiše. „Mně je to líto.“
S tím odkráčel směrem ke stájím.

Kapitola sedmnáctá

„Jedni z mých nejlepších přátel jsou draci.“

SIEGFRIED

Skeeve Veliký. To je teda fór.

Jestli jsem se někdy v životě cítil méně veliký než teď, tak to upadlo v milosrdné zapomnění.

Ironií je, že ještě před chvílí, asi tak před hodinou, jsem byl na vrcholu blaha. Oznámil jsem královně Bolehlavě, že si ji nechci vzít, a vyvázl jsem z toho živý. A nejenže jsem to přežil, ale také jsem zažehnal tu strašlivou hrozbu, že by abdikovala a mě nechala vládnout v království místo sebe. Poprvé za dlouhé měsíce jsem neměl žádné povinnosti a závazky. Doslova jsem se vznášel.

Pak postřelili Glípa. Aby toho nebylo málo, dozvěděl jsem se na to konto, že tým řeší celou hromadu problémů, o kterých mi ani neřekli. Řešili je takovým způsobem, že nasadili své krky do prvních linií, abych se s tím nemusel obtěžovat.

Bylo strašné si uvědomit, že už týmu nemohu víc věřit. Alespoň jsem měl ten pocit, že už jim nemohu věřit, protože oni nemají ve mě tolik důvěry, aby ke mně byli otevření a upřímní.

Byl jsem zmatený a docela mi to ublížilo, a tak jsem udělal to, co obvykle dělám, když je toho na mě moc. Odešel jsem do stájí, abych si popovídal s Glípem.

Samozřejmě, že spal. Podle Marfy se tak vzpamatovával ze šoku a zároveň se mu hojila rána. Zkontroloval jsem, jestli v klidu odpočívá, a pak jsem se zase pustil do přemýšlení.

Na stájích je sympatické, že sem málokdy někdo chodí. Prý je to kvůli zápachu, který lidi odrazuje. Když máte ale svého dračího miláčka několik let a jste zvyklí na jeho omamný dech způsobený

stravovacími návyky, který by porazil i červa, nějaký pach ze stájí vám ani nepřijde tak hrozný. Tím pádem mám místo, kde mohu být sám. Místo, kde mě nikdo neruší. Místo, kde…

„Ahoj, Skeeve.“

Ani jsem se nemusel otáčet, abych poznal, komu patří ten hlas.

„Tak jsi mě teda našla, Zajdo,“ vzdychl jsem. „Copak je? Zase nějaká účtařina? Spletl se Grimble v rozpočtu o nějakou desetinnou čárku?“

Neodpovídala, a tak jsem se na ni konečně otočil.

Jako vždycky byla radost pohledět na její krásně tvarované křivky. Teď se ale dívala do země a trochu se třásla.

„Vlastně,“ vysvětlovala nesměle, „jsem se přišla podívat, jak se daří Glípovi. Nechtěla jsem tě rušit. Nechám tě o samotě a vrátím se později.“

Otočila se a chtěla odejít.

„Hej, počkej chvilku, Zajdo,“ zavolal jsem ji. „Promiň. Nechtěl jsem na tebe vyjet. Prostě jenom… byl to náročnej den. To je všechno.“

Zastavila se, ale neotočila.

„Tak, takže chceš, abych odešla nebo ne?“ zeptala se.

„Ano. Ne. Nevím,“ zakoktal jsem se. „Jsem tak zmatený… prostě nevím.“

„To je celý ten problém, vid?“ obrátila se nakonec. „Když nevíš, co chceš, jak na to má přijít kdokoli jiný?“

„Nejde jen o to,“ zakroutil jsem hlavou. „Už nevím, komu mám věřit.“

„Co, ty máš na mysli ten malý plán, co podnikli Frigo s Kvidem bez tvého vědomí?“

„Slyšela jsi o tom?“ řekl jsem a najednou mě něco napadlo. „Nebo jsi o tom věděla celou dobu? Tys byla součástí toho spiknutí od začátku?“

„Ve skutečnosti jsem o tom nevěděla,“ ujistila mě. „Myslím, že si nebyli jistí, jestli bych se necítila povinna ti to říct.“

„To je úleva,“ vydechl jsem.

„Opravdu?“ divila se. „Budu k tobě upřímná, Skeeve. Kdyby mě do svého plánování zahrnuli, držela bych s nimi.“

„Fakt?“

„Ano,“ kývla. „Celá ta záležitost s královnou Bolehlavou a královskými financemi tě úplně pohltila, Skeeve. Nepotřeboval jsi ještě další rozptylování.“

„Chápu,“ řekl jsem. „Kdyby nikoho jiného, Zajdo, tak tebe bych čekal na svojí straně.“

„A odkdy jsou tu nějaké 'strany', Skeeve?“ vzdychla Zajda. „Všichni jsme jeden tým. Pamatuješ?“

„No ano. Ale…“

„Zkusil ses někdy poslední dobou poslouchat, Skeeve?“ pokračovala. „Když jsem sem vešla, málem jsi mi ukousl hlavu, protože sis myslel, že přicházím s dalším problémem. A teď pokračujeme ve stejném rozhovoru a ty se naštveš proto, že za tebou Kvido s Frigem nepřišli s novými problémy. Ty si myslíš, že v tom máš zmatek? Tak neměj obavy, nejsi v tom sám. Celý tým je teď pořádně zmatený.“

„Vždyť já… prostě mi nějak všechno proklouzává mezi prsty,“ zabědoval jsem.

„To jsem si všimla,“ otočila se k odchodu. „Tak až to budeš mít srovnaný v hlavě nebo až si budeš chtít s někým popovídat, dej mi vědět. Do té doby se ti nebudu plést do cesty.“

„Zajdo, já…“ začal jsem, ale ona už byla pryč.

Skvělý.

Opřel jsem se o Glípovu stáj a nechal jsem si myšlenky vířit hlavou.

K tomu všemu se ještě na mě naštve Zajda. Zajímavé je, jak moc mi na tom záleží. Když ji její strýček, Don Bruce, poprvé přivedl ke mně jako moji milenku, měla v sobě tolik síly, že jsem se v její přítomnosti cítil celý nesvůj. K čertu, vždyť já měl úplně srdce v kalhotách. Od té doby se zaběhla v roli mé sekretářky a osobní důvěrnice a své funkce vykonávala s takovou zdatností a výkonností, že se stala nepostradatelným členem týmu. Měl jsem pro ni jen výrazy nejvyšší úcty a na oplátku jsem zoufale toužil po tom, aby ona respektovala mě.

„Zajda… pravda.“

Podíval jsem se na Glípa a zjistil, že se na mě dívá.

„Glípe!“ vykřikl jsem. „Jsi v pořádku, kámo? Vypadáš líp a… ty mluvíš?“

Teď si vzpomínám, že chvíli před zkolabováním řekl mé jméno, čímž v podstatě zdvojnásobil svou slovní zásobu. V té chvíli jsem byl ohromený, ale teď…

„Zajda… pravda,“ zopakoval.

„Počkej, Glípe,“ nevěřil jsem svým uším. „Ty umíš mluvit? Proč jsi nikdy nic neřekl?“

„Tajemství,“ řekl a mávl krkem ke dveřím. „Držet… tajemství?“

„Jasně, že udržím tajemství,“ slíbil jsem. „Ale… počkej. Co myslíš tím 'Zajda má pravdu'?“

„Přátelé… milovat… Skeeve,“ řekl můj mazlík. „Skeeve… nebýt… šťastný… Přátelé… snažit… udělat… šťastný. Nevědět… jak.“

Možná to způsobila jeho trhaná řeč nebo její jednoduchost, ale Glípova slova dávala smysl. Svým způsobem shrnul to, co se mi hodně lidí snažilo říct. Díky nedostatku informací ode mě, byli všichni členové týmu odkázáni na vlastní schopnosti a snažili se přijít na způsob, jak mě udělat šťastným. Pak tento způsob realizovali. Já jsem na oplátku sledoval tyhle akce, aniž bych si uvědomoval, co vlastně dělají, a…

„Počkej, Glípe,“ kroutil jsem hlavou. „Ty 'nehody', které se ti stávaly. Měly něco společného s tím, co se mi tu teď snažíš vysvětlit?“

„Glíp,“ hryzal si nohu.

„Ale no tak,“ zlobil jsem se. „Nehraj si na hloupýho, teď už ti to nepomůže. Odpověz mi.“

Podíval se mi do očí.

„Skeeve… nebýt… šťastný,“ řekl. „Glíp… milovat… Skeeve.“

Jestli mi předtím mozek nestíhal, tak teď už se vařil.

„Ale Glípe, já nevím, co by mě udělalo šťastným,“ řekl jsem zoufale.

„Mluvit… Aahz,“ radil mi.

„Cože?“

„Mluvit… Aahz,“ zopakoval. „Aahz… pomoc.“

To vůbec nebyla špatná rada. Aahz už byl mým učitelem a rádcem pěknou řádku let, dávno předtím, než se z nás stali partneři. Nejenže toho sám hodně viděl a je mu hodně let, ale má velký zájem na mém blahobytu.

„Dobrej nápad, Glípe," uznal jsem. „Ale když už si tak povídáme…"

„Mluvit… Aahz," řekl znovu. „Glíp… spát… teď. Bolet."

S těmi slovy položil hlavu na zem, zhluboka si vzdychl a zavřel oči.

Jelikož mě Glíp v podstatě propustil, vydal jsem se hledat Aahze.

Byl jsem tak ponořený do svých myšlenek, že jsem si po cestě přes nádvoří vůbec nevšímal, kudy procházím. I když jsem ale nic neviděl, neznamená to, že ostatní neviděli mě.

„Ahoj, Skeeve. Jak je drakovi?"

To byla Paška, která byla ve stínu opřená o zeď.

„Glíp? No, bude v pohodě, Paško. Díky za optání."

„Neměl bys náhodou minutku na pár slov?" zeptala se. „Vím, že toho máš hodně, ale…"

Nedokončila větu.

„Jasně, jestli ti nebude vadit, že si popovídáme při chůzi," řekl jsem. „O co jde?"

„Chtěla jsem si s tebou promluvit, když už se teď všechno trochu uklidnilo," srovnala se mnou krok. „Je pravda, co se povídá? Celá ta věc s královnou se vyřešila?"

„To je pravda," přinutil jsem se usmát. „Jsem z toho venku. Ukázalo se, že celá ta hrozba s abdikací, stejně jako to, že by na mě hodila vládnutí, kdybych si ji nevzal, byla jen blafování. Jsem pořád svobodný a ona se o království postará."

„Ehm, ehm," odkašlala si. „V tom případě je čas, abych zase šla o dům dál."

„Fakt?" zpomalil jsem.

Abych řekl pravdu, při tom kolotoči jsem o Pašce a jejím trvalém úvazku moc nepřemýšlel. Ona evidentně ano.

„Jasně,“ kývla. „Zůstávala jsem tu jen proto, že nebylo jisté, jak se královna zachová, když ji odmítneš. Když už je tahle překážka za námi, nevidím důvod, proč by to tu nezvládli Kvido s Frigem sami.“

„Já ti nevím, Paško,“ pokrčil jsem rameny. „Ještě jsem neměl možnost promluvit si se zbytkem týmu, ale jsem si docela jistý, že by tě rádi přijali do M.Y.T.H. Inc. jako stálého člena. Myslím, že o tvé způsobilosti nemůže být pochyb.“

„Přemýšlela jsem o tom,“ přiznala. „Ale bez urážky, nemyslím si, že je to něco pro mě. Jsem pořád na volné noze mezi dimenzemi a usadit se na místě se stálou prací, to se mi teď ještě nechce. A navíc mám nového parťáka. Chtěla bych ji naučit pár triků a trochu ji vylepšit, než se bude ucházet o místo ve vaší posádce.“

Zaměřil jsem se v jejím vysvětlení na dvě fráze: „nový parťák“ a „ji“. Paška tady na Tulpu nepotkala moc lidí, a žen už vůbec ne. Marfa se chystá vdát a královna Bolehlava se odsud nehne. Vylučovací metodou jsem dospěl k názoru, že mluví o Zajdě.

„Nový parťák?“ snažil jsem se znít ledabyle. „Někdo známý?“

„Nevím, jak moc ji znáš,“ odvětila Paška. „Ale je to Pavučka, jestli se ptáš na tohle.“

Podivně se mi ulevilo, že nemluvila o Zajdě, ale přesto mě její odpověď zmátla.

„Pavučka?“ zamračil jsem se. „Ten týpek z armády co kontroloval výběrčí daní? To je žena? Tedy, myslel jsem…“

„Myslím, že ji moc neznáš,“ zasmála se Paška. „Věř mi, Skeeve. Je to žena, jak má být. Poznám ten rozdíl.“

„Tak ty ses s ní dala do práce,“ snažil jsem se rychle skrýt své rozpaky. „Kdy k tomu došlo?“

„No, spolupracovaly jsme na tom případu přepadávání výběrčích a docela jsme to zvládly,“ vysvětlovala. „Ještě jí teče mlíko po bradě, ale má v sobě velký potenciál, kdyby si někdo dal tu práci a věnoval jí nějaký čas.“

Z nějakého důvodu jsem si vzpomněl na své začátky s Aahzem. Když začalo postupem doby být všechno složitější a náročnější, přistihl jsem se, jak na ty staré časy vzpomínám s dávkou nostalgie.

„No, jestli už ses rozhodla, nemůžu nic namítat,“ řekl jsem. „Máš ponětí, kdy nás opustíš?“

„Jeden nebo dva dny bude trvat, než ji propustí z armády,“ vypočítávala Paška, „ale pak už si můžeme užívat. Výhoda toho, když je člověk na vlastní noze, je, že si může všechno sám plánovat.“

„Hlavně se nezapomeň zastavit a rozloučit se, než půjdeš,“ řekl jsem. „Kdyby nic jiného, určitě si za své služby zasloužíš nějaký bonus.“

„To je od tebe hezký, Skeeve,“ usmála se. „Musím říct, že jsi přímej a férovej člověk. Budeš mi chybět. Byl to zážitek pracovat s tebou.“

S tím se otočila a zamířila opačným směrem.

I když jsme spolu nepracovali dlouho ani přímo, vnímal jsem její odchod jako ztrátu. Byla součástí týmu a bez ní to nebude ono.

Marfa samozřejmě také odchází, když se vdává.

Napadlo mě, jaké další změny se asi chystají, když naše práce v Possiltu je u konce.

Kapitola osmnáctá

„Doufal jsem v nějakou otcovskou radu.“

J. KRISTUS

„Jen dál, parťáku,“ mávl na mě Aahz, abych vešel do jeho pokoje. „Byl jsem zvědavej, jestli se zastavíš.“

Větší pobízení jsem nepotřeboval a hned, jak jsem ledabyle zabouchl dveře, složil jsem se na židli.

„Dáš si něco k pití nebo furt abstinuješ?“

Snažil jsem se poslední dobou omezit pití, ale v tuhle chvíli by mi sklenička přišla vhod.

„Trochu vína bych si dal rád, díky,“ řekl jsem.

„Už se to nese,“ ujistil mě od stolku s několika lahvemi vína a pohárky, které byly nedílnou součástí jeho pokoje. „Tak. Jak se má Glíp?“

„Zdá se, že rána se hojí neuvěřitelně rychle,“ řekl jsem. „Ta mastička od Marfy je hotový zázrak.“

„Nezapomeň, že draci mají tuhou kůži,“ podal mi Aahz pohár vína. „Hojí se rychle i bez pomoci magie. A taky jsou chytrý. Už jsem ti říkal, že když to hovado vystřelilo z luku, Glíp vlastně skočil přede mě, aby mě chránil? Podle mě se obětoval a zachránil mi život.“

„To jsem nevěděl.“

„Věř mi, je to tak,“ zašklebil se Aahz a zakroutil hlavou. „Víš, mám z toho trochu špatný svědomí. Od tý doby, co máš Glípa, měl jsem na něj pořád nějaký blbý poznámky. A on pak jde a chrání mě vlastním tělem, když se začne střílet. Dlužím mu poděkování, ale jak se dá drakovi omluvit?“

Vzpomněl jsem si na svůj nedávný objev Glípovy schopnosti mluvit, ale slib je slib a já se rozhodl udržet jeho tajemství, dokonce i před Aahzem.

„Prostě si udělej čas a promluv si s ním," pokrčil jsem rameny. „Myslím, že umí číst v tónu naší řeči, i když vlastním slovům nerozumí."

„Fakt si to myslíš?"

„Jsem si tím jistý," usrknul jsem si vína. „Zrovna jsem ho byl navštívit ve stájích a vím jistě, že rozuměl tomu, co jsem mu povídal."

„Ve stájích, jo?" usmál se Aahz. „Myslel jsem si, že tam budeš."

„Jo?"

„No, když jsi naštvanej nebo si chceš něco promyslet, vždycky jdeš tam."

Zdá se, že mé tajné útočiště nebylo zase až tak tajné, jak jsem si myslel.

„Jo, byl jsem naštvanej," potvrdil jsem. „I ty musíš uznat, že jsem k tomu tentokrát měl důvod."

„Bezpochyby," pokrčil Aahz rameny. „Minimálně jsem překvapenej, že ses z toho dostal tak rychle. Všimnul jsem si, že jsi o svý špatný náladě mluvil v minulým čase."

„Přesně tak, všechno jsem si promyslel."

„A můžu se zeptat, cos vymyslel?" vyzvídal Aahz. „Nebo mi do toho nic není?"

Dal jsem si další pořádný doušek vína.

„No, uvědomil jsem si, že jste měli pravdu v mnoha věcech, které jste mi poslední dobou řekli," uznal jsem konečně. „Zaprvé to, že nejsem šťastný. Zadruhé – dokud sám nepřijdu na to, co mě šťastným udělá, budu ze sebe i z vás dělat trochu blázny."

„Bravo," zatleskal Aahz. „Líp bych to neřekl. Komu se povedlo ti to tak pěkně podat?"

„No, jednak generál Badaxe," usmál jsem se při té vzpomínce. „Jasně, že mě nejdřív musel pořádně nakopnout, doslova, abych mu věnoval pozornost."

„Skvělý,“ usmál se Aahz. „Tuhle vyučovací techniku si budu muset zapamatovat. Pokračuj.“

„No, když jsem o tom tak přemýšlel, povedlo se mi přijít alespoň na to, co určitě nechci. Tak hlavně si nechci vzít královnu Bolehlavu, což je celé odůvodnění, které je třeba, abych z toho vycouval. To samé v případě převzetí království, kdyby abdikovala… což neudělala, mimochodem. Když to nechci dělat, tak nemusím. Nechal jsem sebou zametat ostatními příliš dlouho a dělal jsem to, co po mně chtěli nebo co ode mě očekávali, místo abych se soustředil na to, co chci já.“

„Opět nemám námitek,“ potvrdil Aahz. „Pokračuj.“

Uvelebil jsem se na židli.

„To je právě ten problém,“ přiznal jsem. „Zdá se, že nemůžu přijít na to, co opravdu chci… co by mě udělalo šťastným. Proto jsem tady. Přišel jsem si pro trochu moudrosti a dobré rady. Tak povídej, Aahzi. Jaká je odpověď?“

Aahz si srknul svého drinku, vzdychl a zakroutil hlavou.

„Promiň, parťáku,“ řekl. „S tímhle ti pomoct nemůžu.“

Zamrkal jsem překvapením a pak jsem začal vidět rudě. Všechen vztek a frustrace, které se ve mně poslední dobou nahromadily, se draly na povrch. Tentokrát jsem se to ani nesnažil krotit.

„To je celý?“ vyštěkl jsem. „Po těch letech rýpání a poučování o věcech, o kterých jsem nechtěl nic slyšeti mi teď na mou otázku odpovíš 'Promiň, ale s tímhle ti nemůžu pomoct'?!“

Stoupl jsem si a mrsknul pohárem na stůl.

„Promiň, že jsem tě obtěžoval,“ procedil jsem skrz zuby.

„Sedni si, Skeeve,“ řekl Aahz opatrně. „Máme si ještě o čem promluvit.“

„To počká,“ odsekl jsem chladně. „Teď potřebuju čistej vzduch.“

Otočil jsem se a vydal se ke dveřím.

„Promluvíme si hned,“ slyšel jsem ho říkat za mými zády.

Šel jsem dál a jen jsem mávl rukou.

„ŘEKL JSEM 'PROMLUVÍME SI HNED!'!!!“

Takový tón jsem u Aahze ještě nezažil. Okamžitě jsem se zastavil. Otočil jsem se na něj.

Stál na nohou se zaťatými pěstmi a napnutými svaly, jako by se snažil sám sobě zabránit, aby se na mě nevrhl. Byl to Aahz, když mi poprvé navrhl, abych se stal jeho učněm. Aahz, když zjistil, že jsem koupil draka. Aahz, když jsem přivedl domů z dračího pokeru Stázku. Nespočetněkrát vyjadřoval takhle své rozčilení nad mou hloupostí a nezdařilými pokusy naučit se magii. Aahz, který se vrhl do cesty hroznému hmyzu, když se mě snažil zadupat do země při Mači. Výraz jeho tváře chvíli předtím, než se rozhodl opustit Perv a vrátit se se mnou na Tulp.

Můj hněv se rozplynul stejně rychle, jako se mi před očima míhaly tyto představy.

„Promluvíme si hned," řekl jsem klidně.

Vrátil jsem se ke své židli a znovu si sedl.

Aahzovi trvalo uklidnění trochu déle. Stál a chvíli zhluboka dýchal, pak vyprázdnil svůj pohár a dolil ho ze džbánu.

„Promiň, parťáku," omluvil se ještě napnutým hlasem. „Pořád se mi někdy dostaneš pod šupiny. Po těch letech by si jeden myslel, že si na to zvykne. Snažil jsem se tě učit, jak nejlíp jsem dovedl, ale někdy se zdá, že jsi prostě stvořen, abys neposlouchal."

„Teď poslouchám, Aahzi," ujistil jsem ho.

Pomalu a zhluboka se nadechnul a dlouze vydechl.

„Dobrá," sednul si zpátky. „Vrátíme se zpátky do chvíle, než ti ruply nervy.

Neřekl jsem, že ti nepomůžu. Řekl jsem, že ti nemůžu pomoct. To nemůže nikdo. Nikdo ti neřekne, co chceš nebo co tě udělá šťastným. Jedině ty můžeš odpovědět na tuhle otázku. Kdyby se někdo jinej snažil odpovědět za tebe a ty bys ho poslechnul, pak bys byl tam, kdes začal… snažil by ses žít podle návodu někoho jinýho, kterej by ti říkal, co máš dělat."

To dávalo smysl. Vneslo to světlo do mnoha zmatků, které mě strašily.

„Už tomu rozumím," kývl jsem. „Problém je, že to stejně nevede k odpovědi."

Aahz mi věnoval jeden ze svých úsměvů s přehlídkou chrupu.

„Co pro tebe můžu udělat, parťáku, je poradit ti.“

„To bych rád,“ přiznal jsem upřímně.

Na chvíli se zamyslel, pak jen tak pro sebe kývl.

„Poslouchej,“ začal. „Tady v Possiltu jsme to tak nějak vyřešili. Mohli bysme zamířit na Bazar, ale asi se budeme chtít zdržet do Marfiny svatby.“

Natáhl se pro svůj pohár a přiťuknul si se mnou.

„Takže já bych navrhoval toto. Udělej si pauzu. Dej celýmu týmu dovolenou… mohla by se jim po tomhle dobrodružství docela hodit. Mezitím si udělej čas pro sebe. Žádná práce, žádný úkoly, žádnej stres. Sakra, třeba jdi někam pryč, kde budeš moct bejt bez nás. Toulej se po království, i kdybys měl použít proměňovací kouzlo. Sedni si pod strom u řeky. Zkus rybařit nebo lovit. Budeš tak mít spoustu času na přemejšlení a hodnocení, aniž by tě cokoli rušilo. Po Marfině svatbě si můžeme znovu promluvit.“

Zamyslel jsem se. Vzít si dovolenou by mě samotného nenapadlo, ale čím víc jsem o tom uvažoval, tím lépe to znělo. Pár dní bez stresů nebo diářů, které by mě znepokojovaly a vyrušovaly od přemýšlení. Přinejmenším to nebude bolet a mohlo by mi to pomoct se rozhodnout.

„To je skvělej nápad, Aahzi,“ pozvedl jsem pohár k přípitku. „Díky. Myslím, že to zkusím. Vlastně bych mohl začít hned dneska, když to vyřídíš ostatním z týmu.“

Kapitola devatenáctá

„Copak by to bylo za svatbu bez árie?“

FIGARO

Nikdy předtím jsem na svatbě nebyl, takže jsem Marfin obřad nemohl s ničím porovnávat. Několik lidí mi řeklo důvěrně, že bych musel cestovat hodně daleko a dlouho, abych se setkal s něčím podobným.

Jako člen svatebního doprovodu jsem měl samozřejmě rezervované místo v přední řadě. Jak předpověděl generál Badaxe, měl jsem tu čest vést Marfu k oltáři. Když se dokončovala většina plánů, byl jsem zrovna pryč na dovolené, takže jsem byl trochu překvapený, když se ve funkci svědka objevil Velký Julek.

Jakmile jsem splnil svou úlohu, která byla na pořadu poměrně záhy, neměl jsem už nic moc jiného na práci než stát a dívat se. Jak už jsem se zmínil, nebyl jsem moc seznámený se vším, co se mělo dít. Zdálo se ale, že to bude trvat mnohem déle, než bych očekával.

Evidentně jsem nebyl jediný, komu se to zdálo dlouhé, protože jsem zaslechl pár dalších lidí, jak si o tom tiše povídají. Obvyklou odpovědí, doprovázenou úšklebkem nebo zakuckáním, bylo to, že obřad bude trvat tak dlouho, dokud Marfa nezačne zpívat. V tu chvíli mi to nedávalo žádný smysl, protože podle toho, co jsem věděl, nebylo v plánu ani v obřadu jediné zmínky o tom, že by měla Marfa bavit svatebčany. Když si to tak vezmu zpátky, bylo jedině dobře, že jsem ten jízlivý vtip nepochopil. Kdybych býval tehdy věděl to, co jsem později zjistil, byl bych těm darebákům jednu vlepil, svatba nesvatba. Později jsem také samozřejmě přišel na to, že v některých kulturách jsou občasné strkanice při takových obřadech nejen přijatelné, ale dokonce očekávané.

I když jsem s takovými událostmi neměl zkušenosti, vyseděl jsem na plánovacích schůzích poměrně dost času, abych věděl, co mám od ceremonie očekávat. Na svatební hostinu mě ale nikdo nepřipravoval.

Oficiální část se konala na královském nádvoří, jelikož jedině tam byl dostatek místa pro všechny svatebčany. Slyšel jsem ale, že se rozličné skupinky posléze roztrousily do městských ulic a oddávaly se neoficiálnímu pracovnímu volnu. Pozoruhodnými výjimkami byli majitelé restaurací a hospod, kteří měli celý den báječné kšefty.

Když vezmeme v úvahu generálovo dlouholeté členství ve vojenských řadách, nelze se divit, že mu přišla na pomoc s oslavou téměř celá armáda. Trochu mě překvapilo, že jsem si v davu všiml i několika významných osobností, které ovšem na vlastní obřad nedorazily.

Don Bruce, kmotr Mafie, většinou jen postával spolu se svými činovníky někde stranou a sledoval dav. Občas se zabral do hovoru s Kvidem, Frigem a sem tam i se Zajdou.

Byl tu i Rob se svými sherwoodskými přáteli. Vypracovali jsme dohodu, na jejímž základě se Královská rezervace stala veřejným parkem, a dokonce se nám podařilo získat pro ně malé příspěvky coby hraničáře/pečovatele. Nakonec se z nich vyklubali docela fajn lidé, kteří se pravidelně zastavili za Glípem a přinášeli mu různé laskominy, až jsem se začal obávat, že ho rozmazlí.

Ještě větší překvapení mi přichystali obyvatelé Bazaru na Pakle, kterých se dostavil slušný houf. Tanda se evidentně několika lidem zmínila, kam se chystá, když na čas zavřela kancelář M.Y.T.H. Inc, a hned se to rozšířilo dál. Patrně se doslechli, že alespoň v téhle části Tulpu jsou lidé už tak nějak zvyklí vídat démony, protože se ani neobtěžovali s proměňovacími kouzly. Ostatní hosté se jim zdaleka vyhýbali, ale jinak svou přítomností nevyvolávali žádnou paniku nebo odpor. Bylo by jistě zajímavé zjistit, kolik dalších démonů se tu pohybovalo v převlecích, aby se vmísili do davu.

Celkově to bylo slavnostní shromáždění a já byl šťastný, že můžu stát nerušeně u zdi, usrkávat si jen tak své vínko a pozorovat okolní šustot. Chvílemi se u mě někdo zastavil na pokec, ale povětšinou mě ponechali v roli zaujatého pozorovatele. Hlavní

středisko zájmu bylo jinde a já jsem byl vděčný za to, že jsem tentokrát jen malý hráč.

„Jednou za čas se hodí nebejt pro změnu středem pozornosti, že?“

Ohlédl jsem se a spatřil královnu Bolehlavu, jak se opírá o zeď těsně vedle mě.

To jen dokazovalo, jak nespoutaná byla svatební zábava, když se jí ke mně povedlo projít davem skoro bez povšimnutí.

„To je legrační,“ usmál jsem se. „Právě jsem přemýšlel úplně o tom samém.“

„Byl to ale hezký obřad, že?“ rýpla si. „Opravdu si to ještě nechceš rozmyslet? Myslím s námi dvěma…“

Ještě nedávno by mě tento návrh naprosto vykolejil. Ve skutečnosti se mi to vlastně nedávno opravdu stalo. Ale nyní jsem se na ni prostě jen smutně usmál.

„Ale no tak, Veličenstvo,“ řekl jsem. „O tom už jsme přeci mluvili.“

„Já vím,“ uculila se. „Ale za zkoušku nic nedám, ne?“

„Byl to ale pěkný obřad,“ uznal jsem. „I když musím přiznat, že jsem rád, že Marfa nemusela vymýšlet zábavu.“

„Jakou zábavu?“ naklonila královna nevěřícně hlavu. „O čem to mluvíš?“

Vysvětlil jsem jí ty poznámky, které jsem měl před chvílí možnost vyslechnout.

„Ach, opravdu?“ klesnul jí hlas mnohem hlouběji. „Udělej mi laskavost, Skeeve. Jestli tady někoho z těch lidí uvidíš na hostině, mohl bys být tak hodný a ukázat mi je?“

„Nooo… jasně,“ nechápal jsem. „Ale proč?… jestli nevadí, že se ptám.“

„Řekněme, že jsem si na Marfu během plánování tohohle mejdanu hodně zvykla,“ usmála se královna Bolehlava. „Ach, mimochodem. Přemýšlela jsem nad tvým nápadem a čím víc na to myslím, tím víc se mi to zamlouvá.“

Navrhl jsem jí, že jelikož se tým M.Y.T.H. Inc. brzy rozloučí, mohla by zvážit post královského čaroděje a nabídnout ho Marfě.

Chtěl jsem jí něco odpovědět, ale ona najednou zvedla ruku.

„Jejda! Musím běžet," vykřikla. „Bude se házet svatební kytice. O tu srandu nechci přijít."

S tím se pustila do davu ne zrovna během, ale určitě nabrala větší rychlost, než je její obvyklá královská půvabná chůze.

Další sled událostí byl stejně fascinující jako matoucí. Kolem Marfy se shromáždil poměrně slušný dav mladých žen, včetně Zajdy, Tanandy a královny Bolehlavy. Ona se pak k nim schválně otočila zády a vyhodila svatební kytici do vzduchu za sebe tak, aby dopadla doprostřed ženského davu. Následující hon nebyl pro slabé povahy.

Dost dobře jsem nerozuměl tomu, proč si prostě každá z nich neutrhne někde kolem nějakou kytku, když jich tu po dvoře a po stolech ležely spousty. Ony se prostě musí rvát zrovna o tuhle jedinou.

„Bojoval jsem s armádami i s démony," ozval se vedle mě hlas, „ale než se dobrovolně pustit do tohohle kočičího boje, to bych se raději vzdal."

„Nazdar, generále," usmál jsem se na něj. „Možná bys některé z nich mohl nabrat do armády. Musím s tebou souhlasit… jsou jako zběsilé."

„Kdyby se nám podařilo je zastavit v boji jedné proti druhé a obrátit je proti nepříteli, určitě by to stálo za úvahu," zasmál se. „A mimochodem, myslel jsem, že jsme se posledně dohodli na 'Hugovi', ne 'generálovi'."

„Promiň, Hugo," omluvil jsem se. „Staré zvyky se těžko opouštějí. Kdybych v tomhle reji náhodou zapomněl, tak vám oběma srdečně gratuluji."

„A já děkuji tobě, pane Skeeve," poklonil se. „Jsme tví velcí dlužníci… jako jednotlivci, jako pár i jako království."

„Dělal jsem jen to, co bylo v mých silách," pokrčil jsem rameny. „Jenom jsem mohl být trochu méně neohrabaný."

„No," snažil se mě vyvést z omylu, „vlastně jsem měl na mysli tak nějak celkově posledních pár let. Ale vidím, že tě tohle téma pořád ještě znepokojuje, tak to nechám být. Při takových příležitostech by se přátelé měli bavit jen o příjemných věcech."

„Popravdě řečeno se cítím líp, než kdy pamatuju," ujistil jsem ho. „Ale jinak ti dávám za pravdu."

„Tady tě máme! Pojď sem, fešáku!“ Dav se zavlnil a rozestoupil, aby k nám mohla s rozpřaženýma rukama doplout Marfa a přidusit mě v obřím objetí.

„Ach, Skeeve,“ zašeptala mnohem jemnějším hlasem než jejím obvyklým bouřlivým projevem. „Moc ti děkuju. Za všechno. Nikdy jsem nebyla tak… no a je to tady zase.“

Položila mi hlavu na rameno, protože se jí po tváři začaly koulet slzy.

Hugo se na mě podíval přes její rameno a mrknul.

„Pojď, drahá,“ dal jí jemně ruku na rameno. „Nesmíme zanedbávat naše hosty. Čekají na náš první tanec.“

„To je pravda,“ narovnala se a osušila si oči. „Neodcházej, Skeeve. Chceme si s tebou ještě připít, než se to všechno vymkne z rukou.“

Sledoval jsem je, jak se prodírají davem, a uvědomil jsem si, že se usmívám.

Oba úplně zářili štěstím. Domluvili se na tom, co by chtěli dělat, a pak šli a udělali to. Žádné omlouvání, žádné přizpůsobování se názorům jiných lidí.

Pravdou bylo, že jsem byl také šťastný.

Aahzův nápad bylo přesně to, co jsem potřeboval. Během dovolené jsem měl čas přemýšlet a všechno si srovnat v hlavě, přehodnotit všechny možnosti. Po mnoha letech jsem konečně zase věděl, co chci.

Teď už jen zbývalo oznámit vše zbytku týmu na našem zítřejším pracovním setkání M.Y.T.H. Inc.

„Tak kdy začne ohňostroj?“ přerušil mé úvahy chraplavý hlas.

Vzhlédnul jsem, abych spatřil poměrně udatnou mladou dámu, která mi stála tváří v tvář s rukama v bok a mračila se.

„Ohňostroj?“ zopakoval jsem. „Neřekl bych, že tu někdo bude bojovat s ohněm… pokud nepočítáte tu melu, co se před chvílí seběhla kolem svatební kytice.“

„Ne, mám na mysli rachejtle a tak,“ vysvětlovala. „Gandalf byl pověstný svými ohnivými šou, kdekoli se objevil.“

„Nevzpomínám si, že bych toho pána někdy potkal,“ kroutil jsem hlavou. „Co se ale týče rachejtlí, myslím, že v plánu nejsou.“

„Rob měl asi pravdu,“ našpulila rty. „Ty asi nejsi moc velkej čaroděj, vid?“

Ta dáma už mě začínala obtěžovat, ale snažil jsem se nezkazit slavnostní atmosféru, a tak jsem se pokusil být milý.

„Rob?“ ponechal jsem poznámku o mých schopnostech bez komentáře. „Ten gentleman z Sherwoodu?“

„Přesně tak,“ kývla. „Dali jsme se s ním do řeči U Suchánků a on nás ujistil, že z tebe nemusíme mít strach, že nejsi vůbec zlý a že tě máme nechat na pokoji.“

„To zní přesvědčivě,“ řekl jsem suše.

„V tom případě bych ti asi měla něco vrátit.“

Zalovila ve svém měšci a vytáhla malý balíček látky a hodila mi ho.

„Co je to?“ nechtělo se mi na to sahat.

„To je prsten, co jaksi zmizel z tvého pokoje,“ pokrčila rameny. „I s prstem. Jenom je trochu fialový od toho jak jsme ho různě házeli do sopek.“

Pro změnu jsem věděl úplně přesně, co mám dělat… a co ne. Nežádal jsem žádné vysvětleni a ani jsem ten prsten nepřijal.

„No, vlastně,“ řekl jsem opatrně, „to není moje. Patří to královně.“

„Královně?“

„Ano, královně Bolehlavě. Támhle zrovínka je,“ ukazoval jsem. „Myslím, že byste jí to raději měla vrátit osobně. Jistě se vám bude chtít patřičně odměnit.“

„Když myslíš,“ prohodila. „Dík za tip.“

S tím se otočila na podpatku a odpochodovala ke královně.

Musel jsem si zakrýt pusu, abych nevyprskl smíchy. Opravdu. Tahle párty je čím dál tím lepší.

V tu chvíli jsem si všimnul, že nedaleko stojí o samotě Don Bruce. Zachytil jsem jeho pohled, a tak jsem se odlepil od své zdi a zamířil k němu.

Před zítřejší schůzkou jsem s ním ještě chtěl projít pár věcí.

Kapitola dvacátá

„Předpokládám, že vás bude zajímat, proč jsem vás sem všechny sezval.“

D. MACARTHUR

Když jsem přišel na schůzku, všichni už byli na místě.

Aahz seděl na svém oblíbeném místě u okna. Kvido s Frigem obsadili jeden konec stolu a Tananda s Kulíkem se usadili vedle nich. Zajda si vzala židli trochu dál od ostatních a v ruce držela zápisník, aby si pohotově mohla dělat poznámky. Chyběla pouze Marfa, ale to bylo za daných okolností pochopitelné. A kromě toho už nám oznámila, že M.Y.T.H. Inc opouští, zatímco zde se mělo jednat o plánech do budoucna.

Před svatbou a těsně po ní jsem měl možnost si promluvit s některými členy týmu, ale ne se všemi a do velkých podrobností. Díky tomu byl vzduch naplněn očekáváním. Všichni věděli, že se bude něco dít, ale nikdo nevěděl přesně co.

Vzal jsem si židli v čele stolu a chvíli se jen rozhlížel a každému se postupně podíval do očí.

„Ať se na věc podíváme z jakékoli stránky,“ řekl jsem nakonec uznale, „byla to fuška.“

Na to se všichni zasmáli a vyměnili si pár úšklebků.

„A navíc to nebyla jen placená práce. Cha, nakonec jsme vykázali parádní zisk,“ kývl jsem především na Aahze, „ale pokud si vzpomínáte, původně to mělo být zadarmíko. Vlastně šlo o to, že jsem se bál, co tady v Possiltu vyváděla královna Bolehlava. Musel jsem ale odjet na Perv, abych si tam něco vyřídil s Aahzem. Požádal jsem tedy tým, aby za mě zaskočil. A zase – nebyla to práce. Jen laskavost.

Vyšetřování nakonec bylo jedno velké a rozmanité cvičení, které každého vystavilo psychickému a v některých případech fyzickému nebezpečí. Přesto to tu do našeho příchodu tak nějak bylo v mezích.

Když jsme se vrátili, zjistili jsme ale, co má královna Bolehlava za lubem. Celá ta věc s její nabídkou sňatku a pokusy urovnat královské finance se stala mým problémem. Přesto se do toho tým pustil a pomáhal mi na všech frontách – včetně některých, o nichž jsem neměl ani tušení – a jako obvykle jsme si z toho všeho probojovali a prokormidlovali cestu ven.“

Občas se ozval smích, ale všiml jsem si, že někteří mě poslouchají s naprosto vážnou tváří.

„Na druhou stranu,“ pokračoval jsem, „mi tenhle úkol nasadil pár brouků do hlavy. Jeden z nich mi hlavou vrtal celou dobu. Měl vliv na můj úsudek a výkonnost a vás ostatní vrhl do pozice, kdy jste museli pracovat beze mě… nebo někdy i za mými zády. Ta otázka zní: Co chci?“

Podíval jsem se na Aahze a mírně kývl.

„Jak mi řekl můj partner a učitel, tuhle otázku nemůže zodpovědět nikdo z vás. Na to musím přijít sám. Tak jsem si před Marfinou svatbou vzal trochu volna a o samotě jsem o tom přemýšlel. Hodně jsem si s tím lámal hlavu, ale nakonec jsem přišel na odpověď.“

Zhluboka jsem se nadechl a na chvíli se zamyslel. Když jsem se konečně dostal k jádru pudla, najednou jsem těžko hledal slova.

„Když jsem se poprvé setkal s Aahzem,“ vyprávěl jsem, „můj starý učitel magie byl zavražděn a my měli v patách pár vrahů. Cvičení magie byla tehdy otázka přežití.

Když jsme s tím byli hotovi, Aahz v mých lekcích pokračoval, ale pořád tak nějak přicházela jedna situace za druhou. Když se nejednalo o výpomoc přátelům, tak jsme se honili za naším nekonečným cílem – finanční stabilitou.

Nakonec se ale vše vyvinulo do současné podoby: M.Y.T.H. Inc. Zpočátku se nejednalo o nic složitějšího než o vzájemnou kombinaci našich talentů a trochu vědečtějšího marketingu. V současné době jsme daleko za našimi původními očekáváními.“

Odmlčel jsem se a rozhlédl se po všech přítomných.

„Nemohu mluvit za vás, ale osobně jsem nashromáždil tolik peněz, kolik jsem si dřív ani neuměl představit a kolik pravděpodobně nemohu utratit ani za dva životy. Aahz sice namítne, že není nic takového jako dost peněz, ale já si myslím, že časem se hromadění dalšího bohatství stává jen obyčejným zvykem namísto skutečné potřeby.“

Zakroutil jsem hlavou.

„Co se týče práce samotné, už dlouhou dobu mě poháněl můj vlastní přehnaný smysl pro zodpovědnost. Když se ohlédneme, není to nic překvapivého. Než jsem se dal na učení a cvičení v magii, nebyl jsem nikdo. Nikdo na mně nebyl závislý, ani mě nežádal o pomoc. Pak jsem se stal středem zájmu široké veřejnosti. Najednou jsem viděl ten rozdíl, či spíše lidé ode mě očekávali, že se něco změní. Mí klienti mě potřebovali. Království mě potřebovalo. A nejvíc mě potřeboval můj tým a já byl zavázán a předurčen, abych je nenechal v úzkých, pokud to jen trochu bylo v mých silách.“

Usmál jsem se.

„Samozřejmě, že časem vyšlo najevo, že mí přátelé pracovali přesčas, aby pomohli oni mně. Nemohli si nevšimnout, že jsem si ve své horlivosti ukousl větší sousto, než jsem mohl strávit. Přispěchali mi na pomoc, aby mi dali morální, psychickou a kouzelnou podporu v čemkoli, na co jsem se zaměřil. A pak to šlo tak nějak dokola.

Jak už jsem řekl, hodně jsem o tom přemýšlel a rozhodl jsem se, co chci udělat, abych byl šťastný. Chci studovat magii. Vážně. Nejen sem tam pochytit nějaký ten kousek za pochodu, když nám v nějakém dobrodružství zrovna teče do bot. Chci svědomitou a organizovanou výuku.

Promluvil jsem si s Aahzem a on mě ujistil, že mi může zařídit dopisovací kurz v MIP, jeho alma mater na Pervu. A navíc jsem si tady na Tulpu zařídil pro svá studia dům. Je to jedna stará hospoda i s barem, kde jsme s Aahzem nějakou dobu přebývali, než nás najali tady do Possilta. Pak jsme se odstěhovali na Bazar. Je to daleko od civilizace, takže by nás tam neměl nikdo rušit. Je tam také dostatek místa, kdyby se někdo zastavil na návštěvu.“

Udělal jsem pomlku a zhluboka se nadýchl.

„Asi vám došlo, že budu muset odstoupit z funkce prezidenta M.Y.T.H. Inc a nebudu se moct aktivně podílet na práci týmu. Nebylo to jednoduché rozhodnutí. Vlastně je to asi nejtěžší rozhodnutí, jaké jsem ve svém životě udělal. Přesto si myslím, že právě tohle mě udělá šťastným, a musím to zkusit. Mohu jen doufat, že mi všichni popřejete hodně zdaru a zůstanete v kontaktu.“

Nechal jsem jim chvíli na vstřebání.

„Sešli jsme se tu dnes proto, abychom naplánovali směr, jakým se bude M.Y.T.H. Inc dál ubírat. Můj odchod v tom bude hrát svou roli. Asi jedna z prvních věcí k diskuzi je váš názor, jestli ve společnosti vůbec pokračovat.“

Mrknul jsem na Kvida a Friga.

„Na včerejší svatební hostině jsem si promluvil s Donem Brucem. Nebyl z mého odstoupení dvakrát nadšený, ale souhlasil, že se smíří s jakýmkoli rozhodnutím, které tu dnes padne. M.Y.T.H. Inc může dál hájit zájmy Mafie na Pakle nebo se může stáhnout, v tom případě by se pokusil najít nové zástupce. Co se týče Kvida a Friga, které mi původně přidělil jako osobní strážce, dává jim na vybranou, jestli chtějí dál pracovat v M.Y.T.H. Inc nebo se vrátit k Mafii.“

Podíval jsem se na Zajdu a usmál se.

„Požádal jsem Zajdu, aby mě v mých nových úsilích doprovázela jako sekretářka a osobní asistentka. Ještě mi neodpověděla, ale může to záležet na tom, jak dopadne tahle schůzka.“

Podíval jsem se na zbývající tři členy týmu.

„Aahz, Tananda a Kulík měli rozdělanou nějakou práci, než jsem jim já zkřížil cestu a nakonec jsme založili společnost. Opět nechávám na nich, jestli chtějí dál pracovat v M.Y.T.H. Inc nebo se vrátit na volnou nohu.“

Odmlčel jsem se, abych si srovnal myšlenky. Ukázalo se, že je to ještě složitější, než jsem předpokládal.

„Na téhle naší schůzce máme projednat budoucnost M.Y.T.H. Inc, a jelikož má rezignace má za jasný důsledek to, že už nebudu dále součástí společnosti, bude jedině správné, když se další diskuze už nezúčastním. Přinejmenším byste možná chtěli mluvit o věcech, které by nebylo jednoduché probírat přede mnou.

Chci si s vámi se všemi ještě dát pár skleniček, než se rozloučím a přesunu se do svého nového domova, ale teď máte dost co na práci. A tak je čas se omluvit a nechat vás pokračovat v jednání samotné.“

S tím jsem se postavil, ale Aahz se zvedl ze svého rohu a zastavil mě jediným mávnutím ruky.

„Jistě se můžeme ještě pár minut zdržet, než odejdeš, parťáku. Je potřeba něco říct a já jsem asi logicky tím, kdo by to měl pronést.“

Sedl jsem si zpátky na židli.

Aahz tam chvíli jen tak stál a díval se na mě.

„Skeeve,“ začal konečně, „za posledních pár let jsme toho všichni společně hodně zažili. Bojovali jsme bok po boku, krváceli a pili, obírali zákazníky o peníze. Někdy jsme se dohadovali a vzájemně štvali, ale když šlo do tuhého, vždycky jsme byli jeden tým. Máš tendence se podceňovat, ale byl jsi to ty, kdo dal náš tým dohromady. Tys ho vedl a dal mu srdce. Tvé rozhodnutí rezignovat budeme respektovat, ale než odejdeš z téhle schůzky, dej nám možnost ti poděkovat za všechno, co jsi pro nás udělal.“

Nato začal tleskat. Ostatní se postavili těsně za něj a tleskali mi, někteří s úsměvem, jiní se slzami, ale všichni se na mě dívali láskyplně a oči jim zářily.

Byl jsem překvapený a dojatý zároveň.

„Děkuju vám,“ dokázal jsem ze sebe vypravit. „Děkuju vám všem.“

Zvedl jsem se a se slzami v očích jsem odešel ze své minulosti vstříc nové budoucnosti.

Ztracený návod aneb Ať žije Glíp!

Oděny v zelené organdě, deset dívek procházelo dlouhou bílou uličkou v čele průvodu a rozhazovalo do vzduchu okvětní lístky. Dostal jsem jich plnou dávku do obličeje a jejich vůně mě přinutila kýchnout. Tím jsem musel nechtěně odhalit své zuby, v důsledku čehož stejně tak nechtěně muselo couvnout šest lidí, kteří stáli poblíž ve velké hale Possiltského paláce. Nemůžu ale od Tulpanů chtít, aby ocenili můj pervektní chrup.

Zatahal jsem za pevný límec formální tuniky, do které mě přemluvila Marfa. Kdyby se z ní nestal můj a Skeevův vážený partner, taktně bych si zařídil na tento den D nějakou jinou povinnost. Člověk musí mít ale natolik za ušima, aby věděl, že nikdy nemůže říci „ne“ ženě, která se chystá vdávat. Pokud se ovšem nechystá větu dokončit slovy „samozřejmě, že mi nevadí ten oblek, cos mě donutila mít na sobě a v kterém vypadám jako opice drtiče orgánů“. Nevyhnutelně následuje dotaz mého bývalého učně a současného parťáka, co je to drtič orgánů. Po mém vysvětlení ihned konstatuje, že to zní jako strašný mučící nástroj – což po hlubším promyšlení není až tak daleko od pravdy, když vezmeme vnitřní ucho jako orgán.

Průvod malých slečen následovala skupinka chlapců, kteří byli oblečeni jako pážata. Každý z nich měl ve tváři výraz, který přesně vyjadřoval i mé pocity. Vím, že má Marfa trochu přehnaný smysl pro barevnost, ale možná bych byl k těm dětem milosrdnější, než je navléknout do gatí a čepic ze saténu s korálovými a růžovými proužky a světle modrých tunik. Všude kolem mě si mohli lidé vykoulet oči, a to ještě neviděli ani svatební hosty.

Ani jsem tuhle myšlenku nedokončil, když se jich objevila celá skupina. Většina družiček byla podobné tělesné konstituce jako Marfa, i když žádná z nich nedosahovala takové velkoleposti (tohle je vážně její svatba a je mou povinností chovat se trochu taktněji než obvykle). Její důvěra a vřelost dokázaly z rozložitých dvorních dam dostat to nejlepší, protože v ní našly vzor a přítelkyni. Pomohla jim brát a mít ráda sebe samotné takové, jaké jsou. Měla tu spoustu přátel. Dokonce se dostavila i královna Bolehlava, kterou bych zvolil

za „Dívku, která si mezi svými nejobtížněji hledá přátele“ a která si kupodivu s Marfou velice dobře rozuměla.

Co se týče oděvů pro dámy, Marfa byla tolik nerozhodná, že přenechala tuto starost Zajdě. Ta má naštěstí dobrý módní vkus, takže namísto očekávané záplavy divokých barev měly družičky šaty ze světle růžového saténu. Přestože to byla přehlídka nejrůznějších pletí a velikostí, růžová barva jim spíše lichotila, než přitahovala pozornost. Zajda ve své róbě vypadala báječně a skromně. Růžová barva dokonce vypadala skvěle i s Tandinými zelenými vlasy. Připomínala nějaký druh orchideje, krásně tvarované a exotické. Ještě jsem nezažil šaty družiček, které by nevypadaly jako přehozy přes postel nebo kostýmy do hororu. V duchu jsem Zajdě dal body za její schopnosti a Marfě za to, že si v pravou chvíli řekla o pomoc. Jen to dokazovalo, jaká vládne v týmu důvěra.

Něžnost byla tatam, jakmile připochodovala celá hudební skupina. Dvě ženy v neobvykle krátkých růžových a modrých sukýnkách se přihrnuly do sálu a začaly dělat na bílém koberci hvězdy. Následoval je hlavní bubeník v zářivě oranžové a modré. Zastavil se ve dveřích a z celých plic zapískal na píšťalu. Pak zvedl taktovku vysoko nad hlavu a dal se do pochodu. Za ním se dala do pohybu armádní kapela v plné uniformě a začala hrát Svatební pochod Jurije Iljiče Hluchotova. Je to uřvaný žalozpěv, který je oblíbený na všech svatbách v různých dimenzích, čehož nikdy nepřestanou litovat opravdoví vyznavači krásné hudby. Kapela ještě ke všemu trochu ujížděla na dudách a lesních rozích, takže celkový efekt byl stejně náročný pro ucho, jako byl jejich oděv příšerný pro oko. A jelikož Pervekti mají uši mnohem citlivější než Tulpové, na konci té uječené Hluchotovy skladby už jsem měl chuť někoho zabít. A to jsem netušil, že bude následovat „Hezké děvče je jako písnička“.

Stráže v plných barvách pochodovaly do rytmu. Osm vojáků bylo pravidelně rozestavěno podél bílého koberce a hrdě neslo vysoko vztyčenou vlajku Possilta. Dalších deset vojáků, Tulpanů na vrcholu fyzické dokonalosti (v rámci možností), vpochodovalo do sálu za vlajkonoši. Měli vytažené šavle a jako jeden muž si je drželi vztyčené před nosem. Na něčí pokyn z nich utvořili oblouk. Kapela

se zastavila v polovině skladby a spustila Possiltský pochod. Ve své nejlepší zbroji vešel Velký Julek ověšený zbraněmi.

Okolo generálova svědka proběhlo mnoho diskuzí, ale bývalý strážce se ukázal jako ta nejlepší volba. Konečně, tradiční svědkova role mu ukládala především držet dveře, aby se nechtění návštěvníci nesnažili narušit obřad. Kromě mě, Kvida, Kulíka a pár Brucových týpků, kteří byli mezi zvanými hosty, byl Velký Julek jediný člověk dostatečně velký a zlý, aby zažehnal jakékoli možné nepokoje. Jakmile došel do čela sálu, ve dveřích se objevil Hugo Badaxe.

Ještě nikdy se mi nepodařilo na svatbě potkat ženicha, který by v den své svatby nebyl nervózní. Pod helmou se mu perlily krůpěje potu. Měl důvod být nervózní. Bral si za ženu báječnou, ale strach nahánějící dámu, která měla spoustu nebezpečných přátel. Ti se o její blaho nepřestanou starat ani po svatbě. Všichni kolem mě ještě o krok couvli. Přistihl jsem se, že se zase usmívám. I tak se nesl s vojenskou hrdostí. Vzhledem k okolnostem si nevedl špatně.

Badaxe není žádný mladík, ale ani Marfa už není nezralé kuře. Nerad se utápím v sentimentu, ale je pěkné že se ti dva našli ve správnou životní chvíli. Generála obdivuji za jeho poctivost. Vedl dobrou armádu. Ona je úchvatná žena, docela dobrá čarodějka, i když je její moc skrytá v různých serepetičkách. Bude z nich dobrý pár.

Najednou si asi uvědomil, kde je a co má dělat, a tak trochu zakolísal a pak se zase narovnal. Kráčel se vztyčenou hlavou a usmíval se na známé tváře v publiku. Naše oči se také setkaly a on mi pokynul. Kývnul jsem zpátky, válečník válečníkovi, obchodník obchodníkovi. Jakmile došel do čela sálu, sundal si helmu a podal ji Velkému Julkovi.

Do sálu se vřítil tým akrobatů, následovaný kejklíři a polykači ohně. Tanečnice se vlnily v rytmu citer, harf a fléten, flirtovaly s hosty a mávaly barevnými šátky jako veselými duhami. V jejich středu táhlo osm růžově a fialově obarvených poníků vůz, na kterém seděl vysoký štíhlý muž s vousy. Měl na sobě kalhoty z černé kůže a stříbrnou tuniku a na štíhlé vysoké stříbrné harfě vybrnkával arpeggia.

„To je něco, že jo?“ zašeptal Kulík. Byl za mnou opřený o sloup, aby nikomu nebránil ve výhledu. Přitakal jsem. Nikdo z nás nechtěl a ani nepotřeboval být součástí ceremonie.

I tak byla dost rušná.

Nikde nebylo ani stopy po magii. Marfa chtěla, aby vše proběhlo hladce, ale nechtěla nic tlačit uměle. Bylo to podle mě od ní statečné.

Tanečnice a kejklíři obklopili oltář v čele sálu, kde už čekali kněži v zelených róbách a družičky s ženichem.

Harfa zahrála Hluchotovu fanfáru a zraky všech se obrátily ke dveřím.

Ani v těch nejdivočejších snech bych si neuměl představit, že by Marfa vypadala úžasně. Zářila štěstím a něco v jejím radostném pohledu ji přeměnilo z obyčejné na fantastickou. Nepsané pravidlo, které platí ve všech dimenzích, dostálo pravdy i tady: Všechny nevěsty jsou nádherné.

Korzetová část svatební róby z bílého saténu by se, pravda, mohla ovinout kolem Tanandy nebo Zajdy asi tak šestkrát. Byla pošitá křišťály, perličkami a pokud se mé oko nemýlí, tak i pravými drahokamy. Marfě patrně zbyly nějaké finance z příjmů M.Y.T.H. Inc. a evidentně přišla na způsob, jak je utratit. Sukně, která se rozprostírala všude kolem dokola asi tak pět metrů, byla také pošita křišťály, které se za chůze proměnlivě třpytily. Bílou hedvábnou nití byly na sukni vyšity malé výjevy. Budu se muset později podívat zblízka, abych zjistil, co pro ni bylo tak památného, že si to nechala vyšít na svatební šaty. Nepatřila mezi ty, kteří nosí boty jen jako doplněk, ale dnes porušila své pravidlo a nazula si sandálky s křišťály a deseticentimetrovými podpatky. Oranžové vlasy měla smotané do volného uzlíku, nad nímž zářil věneček růžových a oranžových lilií. Po ramenou jí splývал bílý závoj. Přemýšlel jsem nad symbolismem všech těch bílých barev a napadlo mě, že u ní je to možná na místě. A i kdyby ta barva měla být jen kvůli téhle slavnosti, vypadala na ní nádherně. Když jí Skeeve nabídl rámě, zářila jako perla.

Můj parťák, který přes svůj věk často vypadal jako malý kluk, byl tentokrát smrtelně vážný a zamyšlený, což výborně doplňovalo

jeho kompletní čarodějnickou róbu. Měl jsem z toho dobrý pocit. Badaxe měl na sobě svojí uniformu a Skeeve, který vedl nevěstu k oltáři, měl také svou. Vím, že Marfa a její švadlenky pracovaly na jeho oděvu, zatímco byl Skeeve pryč. Ve fialovém sametu zářily stříbrné a zlaté výšivky různých souhvězdí, magických okultních znaků a mystických symbolů, které se po podrobnějším prozkoumání ukázaly být frázemi v jazycích jiných dimenzí. Mně osobně se moc líbil nápis v Dabelštině, který měl u kolenou a zněl asi takhle: „Tento prostor je k pronájmu."

Marfa mu stiskla paži a on se na ni usmál.

Sledoval jsem, jak procházejí uličkou, mistr a učeň ruku v ruce. Někdy nebylo lehké rozeznat, který je který. Skeeve byl jakoby učněm každého, i mým. Učil se ode všech, které potkal, včetně Marfy, ale někdy z něj byl dospělý člověk, jenž vede někoho, kdo mu bezmezně věří. On byl jediný, koho překvapila Marfina prosba, aby ji odvedl k oltáři. Začaly mě podivně pálit oči.

„Já nebrečím," zaskřípal jsem pro sebe zuby. „Tohle mě vůbec nedojímá." Zaslechl jsem, jak Kulík za mnou lehce popotahuje.

Generál vystoupil do uličky. Skeeve se s ním setkal, potřásl mu rukou a předal Marfinu ruku ženichovi. Marfa jej políbila. Skeeve zčervenal, když si sedal vedle královny a dalších čestných hostů v přední řadě. Nevěsta s ženichem na sebe láskyplně hleděli a přešli k oltáři.

„Drazí snoubenci," spustila kněžka s oslnivým úsměvem. „Všichni jsme se dnes sešli, abychom se stali svědky lásky tohoto muže a ženy, kteří se chtějí stát manželem a manželkou. Sňatek je nádherný svazek, ale nemá se do něj vstupovat s lehkou myslí. Nechť ti, kteří má slova chápou, zůstanou tiše a nechají tento pár, aby vše zjistil sám. Nechte je jednoho nebo oba dva vylít svá srdce vám a ulehčit si, ale vždy mějte na paměti, že je to obvykle manžel, kdo nerozumí ničemu, co manželka říká, a žena zase tvrdí, že ji muž neposlouchá. Přestože byste chtěli jednomu z nich stranit, neměli byste to dělat, protože jsou požehnáni nebesy a nikdo není dokonalý. Nechť se ostré hrany časem obrousí a oni si vytvoří pevnější svazek vyztužený tolerancí. Pak budou oba žít společně šťastně až do smrti. Láska je přeci v dnešním světě tak vzácná, že bychom jim neměli

dávat záminku pochybovat. A jestli tento svazek bude požehnán dětmi, jejich jména budou žít věčně skrze hrdé potomstvo. A i když je mnohem větši legrace rozmazlovat vnoučata než vlastní děti (záleží na vás), můžete jim v budoucnu tento slavnostní den připomínat coby výročí, i když si možná nebudou pamatovat, jaký dárek jste jim dali. Ptám se vás, generále Badaxi, berete si zde přítomnou Marfu za svou právoplatnou manželku? Ano? Opakujte po mně: Tímto prstenem si tě beru za ženu. A vy, slečno Marfo, berete si zde přítomného Huga Badaxe za svého právoplatného manžela? Ano? Opakujte po mně: Tímto prstenem si tě beru za muže. Prohlašuji vás tedy z moci všech bohů kolem nás a vládou království Possiltského za manžela a manželku. Žijte šťastně na věky věků a nebesa nechť jsou vaším věčným ochráncem. Má-li někdo nějakou námitku, nechť promluví nyní nebo pomlčí na věky, amen!“

„Potřebuju drink,“ řekl jsem Kulíkovi hned, jak odpochodoval svatební průvod. „Hodně drinků.“

„Pokud se hluboce nemýlím,“ řekl troll, „na dvoře se podává Chomoutový punč.“

„Skvělý. Jestli nějaký zbyde, ať si hosti dají.“ Prodral sem se davem, který se přede mnou rozhrnul jako opona. Tulpané už byli na naše mimodimenzionální vzhledy zvyklí, ale to neznamená, že se k nám nějak dobrovolně přibližovali. To mi naprosto vyhovuje.

První doušek Chomouťáka mi projel mandlemi a propálil hrdlo jako horká láva. Dal jsem si další dva poháry ohnivě rudé tekutiny. Teprve pak jsem se vzpamatoval, vyrazilo ze mě zdravotní říhnutí, s kterým vyšel skoro metr dlouhý ohnivý plamen.

„Tomu říkám správnej říz,“ mlasknul jsem.

„To teda jo!“ zakoulel Kulík skelnýma očima. „Řek bych, že má v tomhle drinku prsty moje malá sestřička.“

„Tanda uměla vždycky namíchat pořádnej drink,“ přiznal jsem.

Na dvoře muselo být alespoň tři sta lidí. U jedné z hradeb už se začalo tančit. Kejklíři se dali poměrně bezpečně lokalizovat podle ohnivých spršek, které vystřelovaly k nebi. Dablové a jiní transdimenzionální cestovatelé udivovali a překvapovali Tulpany menšími kouzly (samozřejmě s cílem dosáhnout zisku). Přes hlahol

lidí, kteří na sebe šťastně pokřikovali, se ozývala hudba a smích. Vzal jsem si svůj pohár a postavil se do zástupu gratulantů.

Marfa a Badaxe přijímali gratulace, třásli si s hosty rukama a objímali se s nimi.

„Drahá, bylo úžasné, jak zpívali ptáčkové, zatímco jsi pronášela svůj slib.“

„Kejklíři mi připomněli moji svatbu.“

„Hoj, ty máš ale nohy! A ten vkus! A vypadalas pěkně, kotě!“

Marfa předváděla monstrózní prsten na levé ruce a Badaxe zářil uspokojením. Přede mnou v řadě stál Don Bruce a jeho týpkové. Kmotr měl na sobě formální fialový smoking, který perfektně ladil s obvyklým fialovým kloboukem. Ten měl posazený dost vysoko na to, aby mohl Marfu políbit na tvář.

„Dávej na ni pozor,“ varoval Badaxe. „Ach, tady jsem pro vás přinesl maličkost.“ Lusknul prsty. Dva z jeho nejohromnějších gangsterů doklopýtali k němu a přinesli dárkově zabalenou krabici o velikosti mladého draka. „Snad se vám to bude hodit. Kdyby něco, řekněte to Skeevovi. On mě sežene.“ Otočil se, aby představil ostatní členy družiny. Jednoho hubeného muže s pichlavýma očima a hustým černým obočím a podsaditého mrňouse bez krku a s krátkýma rukama, které byly přesvědčivé i beze zbraní. „To jsou mí noví kolegové, Don deDondon a Don Surleone.“

„Těší mě.“ poklonil se Marfě Don deDondon. Don Surleone si horlivě potřásl rukama s Badaxem. Všiml jsem si generálova zkřiveného obličeje při stisku. Ten statný chlapík má asi pěknou páru.

Zpívalo a tancovalo se dlouho do noci. Dohlížel jsem, aby nikdo příliš nevychyloval. Pořád jsem udržoval oční kontakt s Velkým Julkem, který byl na druhé straně dvora. Měl stejný nápad, protože se objevovalo čím dál tím více osob z Bazaru, aby mohli dát šťastnému páru své požehnání. Pokud se drželi tohoto úmyslu, neměl jsem nic proti.

„Nazdar, ty mrňavej zelenej šupináči! Což se takhle trošku napít?“ To roztomilé stvoření, co se mi ovinulo kolem hrudníku, nemohl být nikdo jiný než Tananda. Její růžové šatičky měly tak

hluboký výstřih, že pohled na její kypré poprsí by snadno způsobil dopravní zácpu. Už jsem jich pár zažil.

„Dík za pozvání, ale jsem na stráži," odpověděl jsem.

„Kdo by si troufnul tady a teď působit ňáký problémy?" zeptala se, ale je profík. Mé obavy naprosto chápe. Sešlo se tady spousta našich starých zákazníků a současných sousedů a neváhali by rozšířit na Bazaru drby, kdyby se tu něco pokazilo a my to neukočírovali. Vracíme se tam za pár dnů. Čerstvé pomluvy by nám vše jen zbytečně ztížily. „Zavolám Kulíka, aby taky dával pozor."

Kvido a Frigo si všimli našeho pohovoru mezi čtyřma očima a stavěli se na pokec. Ujali se pak na chvíli stráže. Skeeve se tu potuloval sám. Nechtěli jsme ho rušit. Za posledních pár týdnů si stresu užil dost, od Glípova málem smrtelného zranění až po svou roli svědka. Jediné, co jsme pro něj jako parťáci mohli udělat, je, že jsme mu hlídali záda. Potřeboval čas být sám se sebou.

„Aahzi, můžu s tebou na chvilku mluvit?"

Otočil jsem se. Stála za mnou nevěsta v neonové a bílé barvě. Ve svitu pochodně vypadal její obličej ustaraně. „Marfo! Jak to, že netancuješ s Hugem?"

„Mám malý problém," přitiskla se ke mně a chytila mě za paži. Když se na nás někdo podíval, snažila se na něj co nejsrdečněji usmát, ale nebylo to úplně přesvědčivé. „Rozbalili jsme pár svatebních darů a jeden z nich tak nějak vybouchl."

„Cože?" zahučel jsem. Celý dav se otočil a podíval na nás. Popadl jsem Marfu a políbil ji na tvář. „Gratuluju! Budeš skvělá dvorní čarodějka." Skeeve už mi řekl o královnině rozhodnutí. Souhlasil jsem, že je to pro oba nejlepší řešení. Tak budou mít ona i Badaxe na dvoře podobné postavení. Je mi jasné, že jsem odhalil oznámení, které náleželo královně Bolehlavě, ale nenapadlo mě oprávněnější odůvodnění mého předchozího výbuchu.

„Díky, Aahzi," zazubila se Marfa. Tímto nám dav přestal věnovat pozornost a vrátil se ke svému pití a zábavě. Vypadala, že se každou chvíli rozbrečí.

„Který dárek?" zamumlal jsem.

„Od Dona Bruce."

Muselo mi začít jiskřit v očích, protože mě popadla za ruku a uklidňovala mě. „No tak, divočáku. Není to jeho chyba. Jestli za to někdo může, pak jsme to my. Když jsme krabici rozbalili, našli jsme na ní červené tlačítko. Nebyl tam žádný návod. Můj detektor," – ukázala mi pestrý náramek posázený oranžovými kameny – „nezjistil, že by uvnitř byla nějaká zlá magie, tak jsme pokračovali a knoflík stiskli."

Vzdychl jsem. „Co se stalo? Co to bylo?"

Zahihňala se, částečně ustaraně a zčásti pobaveně. „Dům. Chalupa, fakt. Překrásná. Koberce jsou tak měkké a vysoké, že se ti v nich ztratí celé chodidlo. Zdi pokrývají hedvábné závěsy s výšivkami, které představují všechna Hugova vítězství. Okenní tabulky jsou zalité do olova a vyzdobené šestnáctibarevnými sklíčky. Problém je, že se náš dům jaksi postavil uprostřed trůnního sálu."

A opravdu. Jinak to byl pěkný dům se zvýšeným podlažím, dvoumístnou stájí a bílým laťkovým plotem, jen se nacházel prakticky na schůdcích trůnu královny Bolehlavy. Trůnní sál byl určen coby sklad pro svatební dary, protože je vždycky dostatečně hlídán a nikdo není vpuštěn bez pozvání, i kdyby chtěl jen vidět vzorek Marfina porcelánu.

Tananda a Kulík tu stáli na stráži. Tanda si sundala svou vyumělkovanou helmu. Kulík seděl opřený o dveře a motýlek pod zarostlou bradou už zdaleka nebyl tak narovnaný jako předtím. Dostavili se také Frigo a Kvido v elegantním obchodnickém smokingu. Nasadili si klobouky, aby všichni znalí jejich řemesla poznali, že jsou právě ve službě. Marfiny družičky se strkaly u stolu plného dárků. Jedna z nich právě nashromáždila hromadu mašlí. Další měla pytel plný roztrhaných balicích papírů. Další držela v ruce pero a inkoust a zapisovala, kdo přinesl který dárek.

„Už to někdo řekl Skeevovi?" vzal jsem si členy M.Y.T.H. Inc. stranou.

„Ne," zavrtěla hlavou Marfa.

„Tak to ani nedělejte," řekl jsem suše.

„Ale Šéf má právo to vědět," poznamenal Kvido automaticky, ale pak se zatvářil provinile. „Už mlčím, mami."

„Zkoušeli jste to dostat zpátky do krabice?“

„Jasně,“ kývla Marfa. „Ale ten knoflík zmizel. A krabice taky.“

Nakouknul jsem do domu. Takové pohádkové líbánkové domečky se musí pěkně prodražit. Určitě to nemůžeme brát od Dona Bruce jako urážku. A kromě toho, podle posledních zpráv od Tandy a Zajdy jsme s Kmotrem zadobře. Je opatrný. Určitě by přibalil návod. Tak kde tedy je?

„Byl tady někdo, kdo tu neměl co dělat?“ zeptal jsem se.

„Nikdo,“ řekla družička s perem. Jmenovala se Falešná. Měla kulaté oříškové oči a baculatý růžovoučký obličej. „Nakouklo sem pár lidí. Jo! A na chvíli sem přišel modrý drak. Myslím, že patří dvornímu čaroději.“

Glíp? Podíval jsem se na Marfu.

„Jenom přišel očichat dárky,“ vysvětlila. „Myslím, že se cítil zanedbaný, ale stejně mu asi nebylo dobře, aby se zůčastnil obřadu.“ Zkoumala můj obličej. „Měla bych se ho z nějakého důvodu bát?“

„Nevím,“ odpověděl jsem. Ale oba jsme se šli ujistit do stájí.

Nikdy jsem nebyl nadšený, že si Skeeve pořídil malého draka. Dožívají se stovek let, takže jejich mládí a dospívání trvá poměrně dlouho. A Glíp pořád patří mezi velmi mladé draky. Jeho hravost neznala mezí, což někdy v našem obydlí způsobilo pohromu. Skeeve si pořád myslí, že je jeho drak chytřejší, než vypadá. Já si to tedy nemyslím. Musel jsem se s jeho přítomností smířit, někdy jsem za ni byl dokonce vděčný. Pořád se zotavoval z postřelení šípem, který málem zasáhl mě. Půl metru široká stopa v trávě naznačovala, že tudy ke stájím minimálně jednou prošlo něco dlouhého a širokého.

Když jsem vešel do stáje, chrápala v rohu hromada modrých šupin. Postavil jsem se mu k hlavě.

„No tak. Glípe,“ řekl jsem. „Já vím, že to jenom hraješ. Nespi. Jestli jsi tak chytrej, jak si Skeeve myslí, určitě mi rozumíš.“

Na to se jeho dlouhý krk vztyčil a hlava se zvedla tak vysoko, že se mi díval z očí do očí. „Glíp!“ řekl drak jasně. Ustoupil jsem, protože se mu zvedl žaludek. Svým dračím dechem by mohl loupat malbu ze zdí.

„Přiznej se, žes z trůnního sálu odnesl kus svitku?“ zeptal jsem se.

Glíp nechápavě natočil hlavu. „Glíp?“

Marfa se k drakovi přitočila z druhé strany. „Já vím, žes tam byl,“ zavrněla a drbala Glípa pod bradou. Drak málem předl, jak se mu její drbání líbilo. „Nevzal sis náhodou něco, co ti nepatří?“

Drak zatřásl hlavou.

„Glíp!“

„Seš si jistej?“

„Glíp!“ kýval horečně.

Marfa se na mě otočila a pokrčila rameny. V tu chvíli jsem pod hromadou slámy zahlédl schovaný růžek svitku. Sklonil jsem se pro něj. Glíp ale skočil mezi mě a svitek. Uhnul jsem stranou. Drak švihnul dlouhým krkem, aby mě zastavil.

„No dobře, ty ještěří potvoro, koledoval sis o to, ať seš parťákův mazlík nebo ne.“ Popadl jsem ho za krk těsně pod bradou a přidržel ho. Kroutil se a rval, aby se dostal z mého sevření. Pustil jsem ho ihned, jak Marfa sebrala svitek. Byl na jednom rohu utržený patrně v místě, kde byl urvaný z krabice. Glíp se ho snažil chňapnout zpátky, ale napřáhl jsem na něj, a tak se vrátil do rohu stáje.

„To je ten návod,“ prohlížela si Marfa stránku. „Vyberte si místo, kde chcete postavit svou Škatulkovou parádní líbánkovou chaloupku, pak stiskněte tlačítko. Pod tím je ještě zaříkadlo.“ Marfiny oči plné obav se setkaly s mými. „My jsme ale žádné zaříkadlo nepoužili! Co když se stane něco strašného, protože jsme vynechali slovní část kouzla? Třeba to spadne!“ Spěchala ven ze stáje. Glíp zatroubil na poplach a vyrazil za ní.

„Pojď zpátky!“ zakřičel jsem za ním a pronásledoval ho. Nehodlám nechat toho pitomého draka, aby poplašil všechny hosty. Stačí, že se pokazil jeden z Marfiných svatebních darů.

Glíp byl ale rychlejší než my dva dohromady. K velkému zděšení družiček zablokoval Glíp vchod do trůnního sálu a mrskal ocasem sem a tam, aby Marfa nemohla projít.

Přiběhli Kvido s Frigem a automaticky sáhli do saka pro zbraň.

„Chyť ho,“ křiknul jsem.

„Opatrně,“ varoval ho Frigo. „Ještě se nezahojil. Co ho tak naštvalo?“

„Nechce, aby Marfa přečetla zaříkávadlo, který je na dárku od Dona Bruce," vysvětlil jsem mu. Na chvíli jsem se zamyslel. Tak se alespoň situace jevila, když o tom tak přemýšlím. To je ale směšné. „Vždyť on ale neumí číst. Jak to může vědět?"

Frigo přišel a pohladil Glípa jemně po hlavě. „Možná ucítil na svitku nějaký špatný pach," řekl. „Draci mají citlivý čich."

Marfa zvedla papír se strachem v očích. „Myslíte, že je to ňáký blbý kouzlo?"

„Nevím," popadl jsem svitek a začal číst. Vyvalil jsem oči, až mi málem uletělo obočí. „Teď už chápu. Jsi pašák Glípe!"

„Glíp!" řekl drak a uvolnil se. Nacpal mi hlavu pod ruku a zamrkal na mě toužebně očima. Podrbal jsem ho za ušima.

„O co jde, divočáku?"

Zachroptěl jsem. „Nevím, jak na to ten hloupej drak přišel, ale jeho instinkty se nemýlily. Není to totiž zaklínadlo na postavení domu, ale na jeho vyhození do povětří včetně všech, kdo jsou vevnitř!"

Marfa jen vyvalila oči. „Ale proč by chtěl Don Bruce udělat něco takovýho?"

Znovu jsem si prohlédl stránku. „Myslím, že v tom nemá prsty on. Podívej, to kouzlo je napsaný jinou rukou než zbytek návodu." Škrabopis na začátku stránky opravdu patřil Donu Brucovi. Vzkaz pod ním byl sice napsaný levandulovým inkoustem, ale něčí jinou rukou.

„Jak přijdeme na to, kdo to byl?"

„Malou lstí," odpověděl jsem tajemně. „A s malým drakem."

Rána, která otřásla palácem, byla v tom svatebním hluku a hudbě sotva slyšitelná. Vyklopýtal jsem a podpíral Marfu. Měla roztrhané šaty a místy v nich byly vypálené díry. Její účes vypadal jako vrabčí hnízdo. Kvido kráčel před námi a dával pozor, aby nebyl nikde v dohledu Skeeve. Všichni jsme se shodli na tom, že ho nebudeme zatěžovat. Byl jsem si vcelku jistý, že to zvládneme sami. Zahlédl jsem Dona Bruce a jeho dva kolegy, jak se nalévají u stolu poblíž harfisty. Don Bruce položil pohár a poslal vzdušný polibek jednomu z muzikantů.

„Úžasné! Ten chlapec hraje naprosto báječně.“ Pak se otočil a spatřil nás. „Aahzi! Marfo! Co se vám stalo?“

„Ten dům,“ rozehrála svou partii Marfa. Pustila se mě a objala Kmotra svýma masitýma rukama. „Můj manžel, ach, ani nemohu mluvit.“

„Co se stalo?“ dožadoval se vysvětlení don.

Marfa vzlykala do kapesníku. „Zrovna jsme se vzali!“

„Chceš říct, že ti můj dar zabil manžela?“ Don Bruce se vypjal do své plné výšky.

„Bejt váma,“ zavrčel jsem, „radši bych to vyklopil. Za hodinu to bude vědět celej Bazar. Don Bruce oddělal svý kolegy přímo na svatbě!“

Nedíval jsem se přitom ale na Bruce. Sledoval jsem jednoho jeho kolegu. Surleon svraštil obočí ke svému malému nosu, ale tvářil se, že ho to zajímá. Don deDondon nedokázal ve svém hyením obličeji potlačit radost.

„Jsem dobrej v zachraňování raněnejch,“ zvedal se z lavičky. „Radši se půjdu podívat, jestli nemůžu bejt nápomocnej.“ Najednou se vedle jeho nosu objevil modrý šupinatý obličej. Glíp zasyčel. „Nápomocnej?“

Drak vycenil zuby a švihal ocasem ze strany na stranu. Víc důkazů už jsem nepotřeboval. Bylo jasné, že na svitku měl pracky Don deDondon, protože jsem nechal k němu Glípa přičichnout. Strčil jsem mu svitek pod jeho mrňavej nos.

„Je to tvoje písmo?“ vyhrkl jsem. „Dej to sem,“ popadl svitek Don Surleone. Prohlédnul si stránku. „Jo, to je jeho písmo.“

DeDondon dal ruce vzhůru. „Ne! Nemám s žádným výbuchem nic společnýho! Zavolejte si toho draka!“

Zavolal jsem ho, ale to už byli Donovi po boku Kvido s Frigem s kušemi připravenými k výstřelu tak, aby si toho nevšimli ostatní svatebčané. „Už se můžeš umýt, Marfo. Máme tu přiznání.“

„Přiznání?“ nechápal Don Bruce a chvěl se rozrušením, zatímco si Marfa smyla falešné modřiny a upravila účes do původní zářivé podoby. „O co jde?“

„Neznám ten příběh celej,“ sednul jsem si a popadl džbánek piva, který stál uprostřed stolu. Pořádně jsem si loknul, protože

vymačkat z někoho doznání stojí parádní žížeň. „Ale zkusím hádat. Noví lidi v jakýkoli organizaci jsou vždycky hodně ambiciózní. Chtějí bejt hned v popředí. Buď si najdou nějakou skulinku, kterou zaplní, nebo postupujou vejš. Když jsi Badaxovi a Marfě představoval tyhle dva týpky, vůbec mi jejich jména nic neříkala. Zpočátku. Pak ses ale zmínil, že jsou noví.

Tvůj dárek pro Marfu byl královský, ale taky skýtal příležitost, jak tě sesadit, a některý z nás s tebou. Na krabici s domem byl přidělanej návod. Vůbec by nebylo těžký na něj přidělat nějakou past, kterou by Marfa nic netuše spustila, jakmile by dárek otevřela. Máš naši důvěru, takže by postupovala přesně podle napsaných instrukcí. Minimálně bys přišel o pověst, že děláš svůj business čestně. Tvůj nepřítel ale nevzal v úvahu, že pro tebe dělá spousta inteligentních tvorů různého druhu.“

„Glíp!“ ozval se drak. Stáhl se do bezpečné vzdálenosti a položil Frigovi hlavu na koleno.

„Tak jednoduchej spouštěcí mechanismus by ani nepotřeboval zvláštní zařízkávadlo. Právě to dodatečný kouzlo v nás vyvolalo podezření, takže jsme hádanku vyřešili dřív, než by se katastrofa spustila.“

„Tak na co to drama s kostýmama?“ půjčil si Don Bruce můj džbán a nalil si pivo.

Zašklebil jsem se. „Abychom odhalili zločince,“ předvedl jsem svůj chrup. „Kdybys byl ty a tví kolegové nevinní, starali byste se o počet mrtvých. A Don deDondon věděl o výbuchu, aniž by se o něm Marfa zmínila jediným slůvkem. Přemýšlel o tom, protože to sám nastražil!“

„Ale vždyť to bouchlo!“ protestoval vychrtlý Don.

„Cítil jsem to.“

„To byla jen malá nadzvuková vibrace, Marfino čarodějnické umění,“ poklonil jsem se jí. „Nic složitýho pro člena M.Y.T.H. Inc. Proto nás Don Bruce zaměstnává, abychom dohlíželi na jeho zájmy na Bazaru na Pakle.“

Kmotr zbrunátněl v obličeji tak, že ladil se svým fialovým smokingem. Bleskově se otočil, aby se podíval na shrbeného Dona. „Tys chtěl, abych ztratil tvář před svými nejdražšími kolegy?

Surleone, Kvido, Frigo, odveďte, prosím, našeho bývalého zaměstnance zpátky na Bazar. Za chvíli budu u vás.“ Masitý mafián popadl deDondona za ruku a vytáhl z kapsy D-hoplák. V mžiku byli pryč.

Don Bruce se sklonil, aby uchopil Marfu za ruku. „Přijmi mou nejupřímnější omluvu, pokud jsem já nebo někdo z mých lidí udělal cokoli, co by ti jen trochu pokazilo tak slavnostní den. Pošlu sem někoho s protikouzlem, aby ten barák zase sbalil. Doufám, že budete spolu žít dlouhý a šťastný život. Byla jsi nádherná nevěsta.“ Než by řekl „mafián“, Don Bruce zmizel.

„Jsem rád, že je to za náma,“ vyprázdnil jsem zbytek poháru. „Vemte toho hloupýho draka zpátky do stájí a pojďte se bavit.“

Glíp schlípnul uši.

„No tak, Aahzi,“ napomenula ho Marfa, „dlužíš mu přece omluvu. Nebejt Glípa, palác by vyletěl do povětří.“

Drak na mě obrátil své veliké modré oči. Bojoval jsem se svým vnitřním já, ale nakonec jsem přiznal, že má pravdu.

„Promiň, Glípe,“ omluvil jsem se mu. „Jsi hrdina.“

„Glíp!“ vyjekl drak radostně. Vystřelil svůj dlouhý jazyk a oslintal mi obličej. Uskočil jsem a začal nadávat.

„A ne aby někdo řekl Skeevovi, co se tady dneska dělo!“ trval jsem na svém. „Ani slovo! Jasný?“

„Kdo, já?“ uculila se Marfa nevinně, zatímco ze stínu vykročil Badaxe a konečně našel svou ženu. Přihopkala k němu s takovou ladností, jakou by jinak uměla snad jen Tanda. „Za pár minut budu mít líbánky. Vyspinkej se do růžová, Aahzi.“

Kdo je kdo a co je co ve světě mýtu

Pozor: V následujícím souhrnu se nacházejí části jednotlivých mýtických příběhů. Pokud si chcete přečíst celou sérii od začátku, bude se vám tohle hodit spíše jako pomůcka.

Aahz

Aahzmandius. Skeevův parťák a učitel a druhá nejdůležitější postava série. Je to démon z Pervu, tudíž se mu říká Pervekt nebo Pervers, záleží na tom, koho se zeptáte. Navzdory všemožným zobrazením, která Aahzovi na titulních stránkách knih přisuzují různý vzhled a vzrůst, je ve skutečnosti menší než Skeeve, i když ruce má delší. (Malíři se poměrně trefili s jeho podsaditou postavou, chybějícím krkem, zelenými šupinami, špičatýma ušima a ostrými zuby.) Situacím tedy nedominuje jeho výška, ale pouhá přítomnost, která ihned napoví, koho je nutné se obávat. Ztratil svou Sílu už v *Dalším, prima Mýtu* (první díl), kdy si z něj jeho přítel udělal legraci a použil na něj kouzelný prach. Od té doby dohlíží na Skeevovy pokroky, kterých se snaží dosáhnout ve studiu magie. Kromě toho jej učí cestovat tam a zpět dimenzemi a ještě přitom přežít. Lidé, kteří se mnou mluvili, se často domnívají, že jeho řeč je podobná řeči mé, ale ve skutečnosti je jeho vzorem můj starý přítel a pravá ruka z Temné Hordy – Bořek Nezničitelný, od AKA George Hunta.

Ace/Berkeley

Současný americký masový vydavatel Mýtických sérií (v kapesním vydání). Vydal také *Svět zlodějů*, sbírku příběhů z jednoho světa, a romány z řady „*Phul*“.

Ajax

Rodilý lučištník z dimenze Lukly, kde se lučištnictví zrodilo. Je to postarší, ale přesto neuvěřitelně schopný starý Tandin kamarád. Přidal se k týmu v knize *Zrození mýtu aneb Další pěkná šlamastyka* (druhý díl), kde pomohl Aahzovi a Skeevovi zastavit armádu Velkého Julka.

Anthony, Piers

S *Mýtickou* sérií nemá naprosto nic společného, ale je to autor populárních románů Xanth. Jestli se vám líbí *Mýtické* příběhy, patrně tomu nebude jinak ani u románů Xanth.

Asprin, Robert

Začal psát *Mýtické* příběhy na konci 70. let a od té doby v nich čas od času pokračuje. Je známý také pro spolupráci na antologii *Svět zlodějů* a románech z řady *Phul*. Je proslulý svými sáhodlouhými a srdceryvnými omluvami nakladatelům, agentům/zasilatelům a čtenářům za přešvihnuté termíny a pozdní dodávky.

Badaxe, Hugo (Gen.)

Velitel Královské Possiltské armády. Ostřílený veterán, který se vypracoval od nuly. Je to perfektně stavěný válečník skvěle vládnoucí sekerou. S Aahzem a Skeevem se spojil v knize *Nástup mýtu aneb Prima dárek pro Aahze* (třetí díl), kde si s nimi zahrál v Mači.

Berfert

Salamandr (neznámého původu) a Gusův parťák, což je chrlič. K týmu se nechali naverbovat v knize *Zrození mýtu aneb Další pěkná šlamastyka* (druhý díl), kde pomohli Aahzovi a Skeevovi zastavit armádu Velkého Julka.

Brockhurst

Imp, který se někdy živí jako zabiják. Poprvé se s ním setkáváme v knize *Další prima mýtus* (první díl), kde se podílí na vraždě Garkina. Pak se objevuje v knize *Zrození mýtu aneb Další*

pěkná šlamastyka (druhý díl), kde se spolu s týmem snaží zastavit armádu Velkého Jula.

Bazar na Pakle

Existuje tolik dimenzí, že je jedna bytost nemůže stihnout procestovat ani za celý život, ať by trval jakkoli dlouho. Vzniklo tedy obrovské tržiště, kde Ďáblové shromažďují k prodeji či výměně všechny zázraky a roztodivné věcičky z nejrůznějších dimenzí. Říká se, že když něco nenajdete na Bazaru na Pakle, pak to neexistuje.

Bolehlava, královna

Vládkyně království Bezvýchodna, která se vdá za Possiltského krále Rodrika v knize *Mýtus pokračuje aneb Skeeve vrací úder* (čtvrtý díl) a spojí tak obě království dohromady. Má silné vražedné sklony a morálku pouliční kočky. Jejím dávným snem je podnikat v oblasti realit, něco na způsob Čingischána. Při vytváření její postavy jsem si užil tolik legrace, že jsem se rozhodl ji vnést do děje znovu. Tak začíná opět vstupovat do příběhu na konci knihy *M.Y.T.H. Inc. nastupuje aneb Mýtus trochu jinak* (sedmý díl) a rozehrává situaci, která se pak táhne celým dílem *M.Y.T.H. Inc. má starosti aneb Ať žije Glíp!* (dvanáctý díl… právě jej držíte v ruce).

Bon–Bon Ante Kid

Úřadující šampión v dračím pokeru. Jméno dostal podle svého zvyku/tradice, kdy si vždycky před sázkou před prvním rozdáním osvěží dech mátovým bonbónem. Vysoký, plešatý, samá vráska. (Ten titul mu náleží už dlouho.)

D-hoplák

Mechanická pomůcka, která umožňuje cestovat mezi dimenzemi. Tvarem a velikostí zhruba připomíná řídítka na kole. Nastaví se pootočením částí válce tak, aby se zkombinovaly různé značky. Takto se označí konkrétní dimenze, do které se chce majitel D-hopláku dostat.

Démon

Běžný název pro dimenzionálního cestovatele. Obvykle jej používají domorodci jedné dimenze pro označení návštěvníků/bytostí z jiných dimenzí.

Dimenze

Jeden z mnoha světů, který existuje současně s dalšími. Zdaleka ne všechny bytosti tuší, že takové světy/dimenze vůbec existují. A jen malá hrstka ví, jak mezi nimi cestovat.

Džeen

Dimenze, odkud pocházejí Džinové a Džinyně. Peníze získává pronájmem svých obyvatel na časově omezené období, v němž slouží jako kouzelní vyplňovači přání.

Don Bruce

Současný kmotr organizovaného zločinu v dimenzi Tulp. V jednom dobrodružství si se Skeevem ujednali výměnu zájmu Mafie o armádu Velkého Jula za přístup na Paklu. Když jeho snahy prodávat Dablům ochranu později zničila vlna pojišťovacích podvodů, najmul si Skeeva, aby se ve stejné dimenzi staral o zájmy Mafie on. To vše se stalo v knize *Mýtus pokračuje aneb Skeeve vrací úder* (čtvrtý díl), ale pak se Bruce různě objevuje i v dalších dílech. Velice si Skeeva oblíbil a přidělil mu dva osobní strážce, Kvida a Friga. Také mu

věnoval svou vlastní neteř Zajdu, aby mu dělala mafiánskou milenku. Tajně doufá, že si Skeeve Zajdu vezme a převezme po něm vedení Mafie.

Donning/Starblaze

Původní obchodní vydavatelství *Mýtických* románů. Kelly Freas byl najat jako redaktor Starblaze, kde se zrovna rozbíhala SF/Fantasy řada. Jako jediný projevil zájem publikovat romány s humornou fantasy tématikou.

Dračí poker

Nejsložitější karetní hra ze všech dimenzí a velmi oblíbená u gamblerů, kteří cestují mezi dimenzemi. V podstatě jde o stud poker s devíti kartami, až na to, že existují jisté podmínky, které mění hodnotu rozdaných karet. Vše závisí třeba na počtu hráčů, na dnu v týdnu, na natočení hráče, barvě herny, jaká byla nejvyšší karta vyhrávajícího listu dvě hry zpátky atd. atd. Jistě už si to umíte představit.

Ekl

Dabel povoláním gambler a sázkař. Sídlí na Bazaru na Pakle a často se dostane na mizinu, když si vsadí proti Skeevovi a týmu M.Y.T.H. Inc.

Foglio, Phil

Šíleně vtipný umělec a dlouholetý přítel (Asprinův). Vytvořil titulní strany a vnitřní kresby do třetího až desátého dílu edice Donning/Starblaze (a také reedice prvního dílu). Podílel se také na adaptaci prvního dílu (*Další prima mýtus*) do graficky komického formátu pro WaRP Graphics.

Freas, Kelly

Několikanásobný držitel ceny Hugo, současník Klingona a originální redaktor a umělec pro Mýtické série.

Frumple

Dabel, který v současné době žije na Tulpu, protože má na Paklu zakázaný přístup. V knize *Další prima mýtus* (první díl) uzavře s Aahzem a Skeevem obchod, kvůli němuž mají být pak veřejně popraveni. Občas se objevuje i v jiných dílech. (Řekněte upřímně, kolik fantasy sérií znáte, kde jsou dva hlavní hrdinové popraveni hned v prvním díle?)

Frigo

Kvidův bratranec a jeho druh ve zbrani, když se jedná o Skeevovu osobní stráž. Než začal pracovat pro Mafii, jeho hlavní pracovní náplní byla výuka dětí v mateřské školce, díky čemuž mu byla v týmu přidělena role Glípova vychovatele.

Garkin

Skeevův původní učitel magie. Zavražděn chvíli poté, co přivolal Aahze z jiné dimenze, aby svému učni mohl předvést něco nového. *Kniha Další prima mýtus* (první díl).

Glíp

Modrý dráček, kterého Skeeve „získal“ během své první návštěvy Bazaru na Pakle v knize *Další prima mýtus* (první díl). Jeho přesné rozměry se mění podle aktuálního malíře obálky a

(přiznávám) podle potřeb vypravěče. Přestože jeho slovník je maximálně omezený, je mnohem chytřejší, než by se na první pohled zdálo. Je vnímavější, než si kdokoli z týmu umí představit, a jeho jediným opravdovým zájmem je, aby nikdo z týmu citově nestrádal, jak ostatně dokazuje kniha *M.Y.T.H. Inc. nastupuje aneb Mýtus trochu jinak* (sedmý díl), kde Glíp osobně uvádí svůj pohled na věc.

Grimble, J. R.

Hlavní účetní a kancléř státní pokladny Království Possiltského, a tudíž častý rádce Skeeva a jeho týmu. Původně mu byl vzorem jeden z mých starých šéfů z účtárny v Xeroxu na Univerzitě mikrofilmů.

Gus

Chrlic (neznámého původu), parťák salamandra Berferta a Aahzův starý kámoš. Podílel se spolu se Skeevem a týmem na zastavení armády Velkého Jula v knize Z*rození mýtu aneb Další pěkná šlamastyka* (druhý díl) a také na Mači v knize *Nástup mýtu aneb Prima dárek pro Aahze* (třetí díl).

HafHaf Škrábalové

Idya a Držger jsou manželé, kteří se věnují umění a psaní a pomáhali Skeevovu týmu v knize *Zrádný mýtus aneb Jak se to málem nevyplatilo* (pátý díl). (A ptají se spisovatelů, kde berou nápady!)

Chroust

Další člen „Hmyzí jednotky“, který prošel základňákem spolu s Kvidem a Frigem v knize *M.Y.T.H. Inc. v akci aneb Ztráty nepovoleny* (devátý díl). Je to fešák, který by se chtěl stát hercem.

Imper

Domovská dimenze Impů. Jak tato dimenze, tak Impové jsou jen ubohými napodobeninami Pakly a Dablů. Snaží se dělat kšefty, ale je snadné je usmlouvat.

Is'tvan

Záporná postava knihy *Další prima mýtus* (první díl). Zavržený čaroděj, který chce vládnout všem dimenzím. Dosáhnout toho chce hlavně postupným zneškodněním konkurence tím, že se napojí a ovládne silové čáry, které jsou zdrojem kouzelné energie každé dimenze. Zkouší to již podruhé, protože první pokus mu zmařily společné snahy hlavně Aahze, Tanandy a Garkina. Pro představu si jej vyobrazte jako Santa Klause. Naposledy jsou o něm zmínky z Králičího ostrova, kde má údajně stánek s párky v rohlíku.

Kassandra

Šikovná lehčí děva, kterou Viky dohodil Skeevovi na schůzku naslepo v knize *Sladké (místy) o životě mýty* (desátý díl). Je to pravá upírka z dimenze Limbo, která si stanoví za cíl zasvětit Skeeva do rozkoší nočního života. (Shoda jmen mezi Kassandrou a herečkou představující Elvíru je čistě náhodná.)

Kat

Blíže neurčená postava vraha, který byl najat, aby v knize *Mýtus v ohrožení aneb Zastavená Stázka* (šestý díl) zničil Skeevovu dobrou pověst.

Kulík

Troll, který je spolu se svou sestrou Tanandou členem iýmu M.Y.T.H. Inc. Jeho pracovní přezdívka zní Velký Drtič a v pracovní době se tudíž patřičně změní jeho chování a slovník. (Pro vzdělané trolly s hlavou na správném místě se totiž špatně hledá práce.) Má HODNĚ velké zuby a každé oko jinak velké.

Kvido

Jeden ze Skeevových osobních strážců, který je spolu se svým bratrancem Frigem plnohodnotným členem týmu M.Y.T.H. Inc. Představte si je asi jako přední obránce NFL, jen se zbraněmi. Kdysi si zahrál vedlejší roli ve filmu Sněženky a machři, což navždycky ovlivnilo jeho způsob mluvy.

Kelvín

Malinkatý jednorázový džin, kterého Skeeve získal v knize *Mýtus pokračuje aneb Skeeve vrací úder* (čtvrtý díl), ale nepovolal ho až do knihy *Mýtus nebo mystifikace? aneb Mezi neperfektními Pervekty* (osmý díl). Propagovaný jako „nejnovější model značkových džinů“.

Krávov

Skoro nedosažitelná dimenze obydlená vegetariánskými kovboji a upířími krávami, která hraje hlavní roli v Aahzově a Skeevově honbě za pokladem v knize *Myšn impasybl aneb Svérázný mýtus* (jedenáctý díl… no, ve skutečnosti 3,5–tý).

Limbo

Dimenze, o níž neexistují nikde záznamy a která je dosažitelná pouze přes tajné zadní dveře základny týmu M.Y.T.H. Inc. na Bazaru na Pakle. Objevena byla v knize *Zrádný mýtus aneb Jak se to málem*

nevyplatilo (pátý díl). Obývají ji noční tvorové, převážně upíři a vlkodlaci, tudíž nepatří mezi turisticky vyhledávané cíle.

Mouchovi bratři

Hubert a Šubert. Také známí jako Hu a Šu. Jsou to venkovští chlapci, kteří se dali k Possiltské armádě ve stejnou dobu jako Kvido a Frigo, jak bylo zaznamenáno v knize *M.Y.T.H. Inc. v akci aneb Ztráty nepovoleny* (devátý díl). Celkem obstojně ovládají kuše. Trénovali je jejich rodiče Ovád a Vážka.

Mačo

Malá podivná dimenze popsaná v knize *Nástup mýtu aneb Prima dárek pro Aahze* (třetí díl), v níž se dva hlavní městské státy Veygus a Mocarlo každoročně perou o to, který z nich bude příští rok hlavním městem dimenze. Rozhoduje o tom Velký Mač, což je týmová hra. (Jestli vám to přijde směšné, vzpomeňte si na počítání děrovacích štítků na Floridě.) Lehce ironické na této dimenzi je, že samotní hráči jsou vypracovanými atlety, kteří už jsou přes pět set let cvičeni specielně pro zápas, zatímco zbytek občanů má buď strašnou nadváhu, nebo jsou jako vyžle.

Marfa

První setkání s ní proběhlo v knize *Nástup mýtu aneb Prima dárek pro Aahze* (třetí díl), když pracovala jako čarodějka pro Veygus na Maču. Poté si vzala delší dovolenou, aby se mohla přidat ke Skeevovu týmu a dát se k němu do učení v *knize Mýtus pokračuje aneb Skeeve vrací úder* (čtvrtý díl). Co se týče jejího vzhledu, není pro slabé povahy. Je EXTRÉMNĚ veliká ve všech směrech, což jí ale vůbec nebrání doplňovat své oranžové vlasy zelenou rtěnkou, bikinami z leopardí kůže a takovou dávkou cetek, že by se pod ní prohnul nejeden osel. Jejím hlavním oborem je „mechanické“

čarování za pomoci různých talismanů a hejblátek. Je ale také známá svým dobrým srdcem, v porovnání s nímž je její postava trpasličí.

Meisha Merlin

Nový vydavatel vázaných i brožovaných vydání *Mýtické* série, který od Donning/Starblaze koupil (za pomoci Billa Fawcetta a spol) smlouvu na *Myšn impasybl aneb Svérázný mýtus* (jedenáctý díl) a *M.Y.T.H. Inc. má starosti aneb Ať žije Glíp!* (dvanáctý díl). Chystají také reedici prvních deseti titulů ve čtyřdílném souhrnném vydání. Meisha Merlin bude také vydávat nové vázané a brožované výtisky Mýtických románů, které píše Robert Asprin ve spolupráci s Jody Lyn Nye.

M.I.P.

Magický Institut Pervu. Aahzova alma mater a nejlepší škola magie na Pervu.

M.Y.T.H. Inc.

Neboli M.Ý.T.U.S. s.r.o. nebo také Mladí problémů zbavující čarodějní hrdinové. S tímhle jménem přišel tým na konci knihy *Mýtus v ohrožení aneb Zastavená Stázka* (šestý díl), kdy se spojili a založili společnost s ručením omezeným. Ne, já za to nemohu. Já s tím jménem nepřišel. Takhle to dopadá, když necháte rozhodnutí na porotě.

Pryskyřník

Válečný jednorožec, který původně náležel Quigleymu. Ten jej věnoval Skeevovi jako dárek.

Pakla

Domovská dimenze Dablů. Kdysi ji potkala ekonomická katastrofa a od té doby začali Dablové cestovat mezi dimenzemi, kde jsou notoricky známí jako nejzdatnější obchodníci. Jejich neobyčejné obchodnické vlastnosti spolu se strašlivými historkami z jejich domovské dimenze daly v jiných dimenzích vzniknout nespočtu různých pověstí.

Perv

Aahzova domovská dimenze. Nechvalně známá svou pokročilou úrovní magie, technologie a nehostinnosti k návštěvníkům. Prý vypadá jako Manhattan, jen je čistější. Skeeve se na tuhle dimenzi konečně podívá v knize *Mýtus nebo mystifikace? aneb Mezi neperfektními Pervekty* (osmý díl).

Phul, Willard

Hlavní postava bestselleru „*Phul*“. (Hej! Když sem zahrnuji série jiných autorů, proč neudělat to samé s mými?)

Paška

Aahzova sestřenice, kterou si Skeeve najal jako osobní strážkyni na návštěvě Pervu v knize *Mýtus nebo mystifikace? aneb Mezi neperfektními Pervekty* (osmý díl). Na rozdíl od mužské části Pervu, která je podsaditá a těžkopádná, Paška má vycvičenou mrštnou postavu a pohybuje se jako panter. Rozhodla se ještě chvíli zůstat se Skeevem a Aahzem, když se vrátili na Tulp, aby se vypořádali s královnou Bolehlavou.

Pavučka

Prudká a divoká pankerka, která je součástí Hmyzího komanda, v němž slouží také Kvido a Frigo v knize *M.Y.T.H. Inc. v akci aneb Ztráty nepovoleny* (devátý díl). Až vystoupí z armády, chtěla by se dát k Mafii.

Possiltum

Hlavní scéna většiny dobrodružství na Tulpu. V tomto království začal Skeeve svou kariéru Dvorního čaroděje a měl tedy pro toto místo určitou slabost.

Potter, Harry

V *Mýtické* sérii se s ním nesetkáte ani jednou, protože si zvolil formálnější vzdělávání v příbězích z jiné dimenze fantasy.

Pratchett, Terry

Autor románů *Zeměplochy*, další humorné fantasy série, která se vám jistě bude líbit, až vám dojdou všechny díly *Mýtů*. (No dobrá. Taky píše ještě jiné věci, ale s našimi mýty ho spojuje hlavně *Zeměplocha*.)

Quigley

Prvně se s ním setkáváme v knize *Další prima mýtus* (první díl), kde vystupuje jako lovec démonů. Přesto skončí jako Aahzův a Skeevův pomocník v boji proti Is'tvanovi. Na konci dobrodružství se rozhodne, že potřebuje umět více z oboru magie, a odporoučí se v Tandině doprovodu. Později se s ním uvidíme v knize *Nástup mýtu aneb Prima dárek pro Aahze* (třetí díl), kde pracuje jako čaroděj pro město Mocarlo na Maču.

„Road“ movies

Bláznivé komedie „Na cestě do Singapuru / Maroka / Ria atd.", v nichž hraje Bob Hope a Bing Crosby. V televizi jsem shlédnul jejich přehlídku právě v době, kdy jsem začal vymýšlet a psát *Další prima mýtus* (první díl). V přestávkách mezi přepisováním tohoto dílu jsem se pak na ně znovu podíval na videu. Kdybych řekl, že podstatně ovlivnily tón a charakter *Mýtické* série, hodně bych jejich vliv podcenil.

Rodrik Pátý, král

Vládce království Possiltského, který si jako první najal Skeeva na plný úvazek Dvorního čaroděje v knize *Zrození mýtu aneb Další pěkná šlamastyka* (druhý díl). Následoval tak Grimblovo doporučení a naopak se postavil proti námitkám generála Badaxe. (Badaxův názor byl ovlivněn faktem, že Skeeve měl bojovat s armádou Velkého Julka namísto toho, aby se investovaly peníze do rozšíření possiltské armády.) Rodrikova vláda a život skončily předčasnou a podezřelou smrtí krátce po svatbě s královnou Bolehlavou.

Rowling, J. K.

Nemá s *Mýtickou* sérií nic společného, ale píše Harryho Pottera. (Jako kdyby to bylo nutné říkat!)

Skeeve

Hlavní postava a vypravěč většiny *Mýtických* knih. Kupodivu v těchto dílech nebyl nikdy dostatečně popsán, aby měli malíři obálek volnou ruku. Představte si ho jako puberťáka samá ruka samá noha, jehož tělo a energie se vyvinuly rychleji, než jeho moudrost. I když je většinu času nejistý a svíraný pocitem úzkosti, přesto je zuřivě

věrný a velice zodpovědný a když někdy vyplave na povrch jeho výbušná povaha, je lepší se mu klidit z cesty.

Smíšek, seržant

Drilovací instruktor, který dohlíží na Základní výcvik Kvida a Friga, když se zapíší do possiltské armády v knize *M.Y.T.H. Inc. v akci aneb Ztráty nepovoleny* (devátý díl).

Tananda

Zkráceně Tanda. Poprvé se objevila v knize *Další prima mýtus* (první díl) a stala se jednou z hlavních postav série. Najdeme ji skoro v každém dílu. Je to zabiják s částečnou znalostí magie a zároveň roštěnka se zelenými vlasy a úchvatnou postavou. Ke Skeevovu velkému zklamání k němu přistupuje jako jeho „velká sestra“.

Trollie

Domovská dimenze Tanandy a Kulíka. Přestože jsme se v téhle sérii na Trollii vůbec nepodívali, je jasné, že muži jsou trollové a ženy trollky.

Tulp

Skeevova domovská dimenze (díky níž je Tulpan) a místo konání většiny románů, pokud se neodehrávají na Pakle. Je tam asi tolik vzrušení, jako v tom nejmenším zapadákově bez jakéhokoli technického pokroku. Přesto je tam magie uznávána a najímají si tam čaroděje.

Včelka, „Čaroděj“

Člen týmu, který se spolu s Kvidem a Frigem přidal v knize *M.Y.T.H. Inc. v akci aneb Ztráty nepovoleny* (devátý díl). Je to zženštilý rádoby čaroděj, který skončil s ostatními v pěchotě. Zná jenom dvě kouzla: Formkouzlo a Deformkouzlo. Formkouzlo je v podstatě to samé jako proměňovací kouzlo, které se běžně používá v celém *Mýtickém* světě, a Deformkouzlo… no, to jednoduše deformuje proměňovací kouzlo.

Velký Julus

Velitel a hlavní stratég největší a nejúspěšnější armády, která se kdy přehnala přes Tulp. Nezastavitelná a neporazitelná byla ale pouze do té doby, než jí cestu zkřížil Skeevův tým v knize *Zrození mýtu aneb Další pěkná šlamastyka* (druhý díl). V současné době je v důchodu a žije ve vile v Possiltu. Slouží jako poradce M.Y.T.H. Inc.

Vévodkyně

Aahzova matka. Dostala rodinu na mizinu několika špatnými investicemi a způsobila tak, že musel Aahz odejít z M.I.P. Žije na Pervu a nepřestává snít o „z pekla štěstí“, neboli balíku peněz. Krátce jsme se s ní setkali v knize *Mýtus nebo mystifikace? aneb Mezi neperfektními Pervekty* (osmý díl).

Viky

Mladý upír (ve Skeevových letech) z Limba. Poprvé se s ním setkáváme v knize *Zrádný mýtus aneb Jak se to málem nevyplatilo* (pátý díl). V současné době bydlí na Bazaru na Pakle a snaží se prorazit do čarodějnického businessu.

Vilém

Krátce se objevuje v knize *Zrádný mýtus aneb Jak se to málem nevyplatilo* (pátý díl) coby odesilatel Nočních můr na Limbu. Volně utvořený podle mého dlouholetého přítele a těžce pracujícího odesilatele Billa Fawcetta ze společnosti Bili Fawcett a spol.

WaRP Graphics

Vydavatelský dům Wendi a Richarda Piniových, kteří jsou známí svou ságou ElfQuest. Náhodou také vydali grafické úpravy prvních dvou Mýtických románů.

Zajda

Členka M.Y.T.H. Inc. týmu, která pracuje hlavně jako Skeevova sekretářka. Její strýc Don Bruce ji Skeevovi původně věnoval jako milenku. Od té doby funguje jako perfektní finanční manažerka a ekonomická expertka.

Zoorik

Dimenze, odkud pocházejí skřítkové.

Robert Asprin

M.Y.T.H. Inc. má starosti aneb Ať žije Glíp

Z anglického originálu
SOMETHING M.Y.T.H. INC.
přeložila Bc. Helena Emmerová
Obálka a grafická úprava obálky Petr Bauer
Sazba Laser Books, s.r.o.
Litografie obálky Filip Cubr, Plzeň
Jazykový redaktor Jana Faloutová
Odpovědný redaktor Luboš Falout
Vydalo nakladatelství Luboš Falout – Perseus
jako svou 202. publikaci
Plzeň 2003, 1. vydání
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.
Cena včetně DPH 140 Kč
ISBN 80–864181–51–4